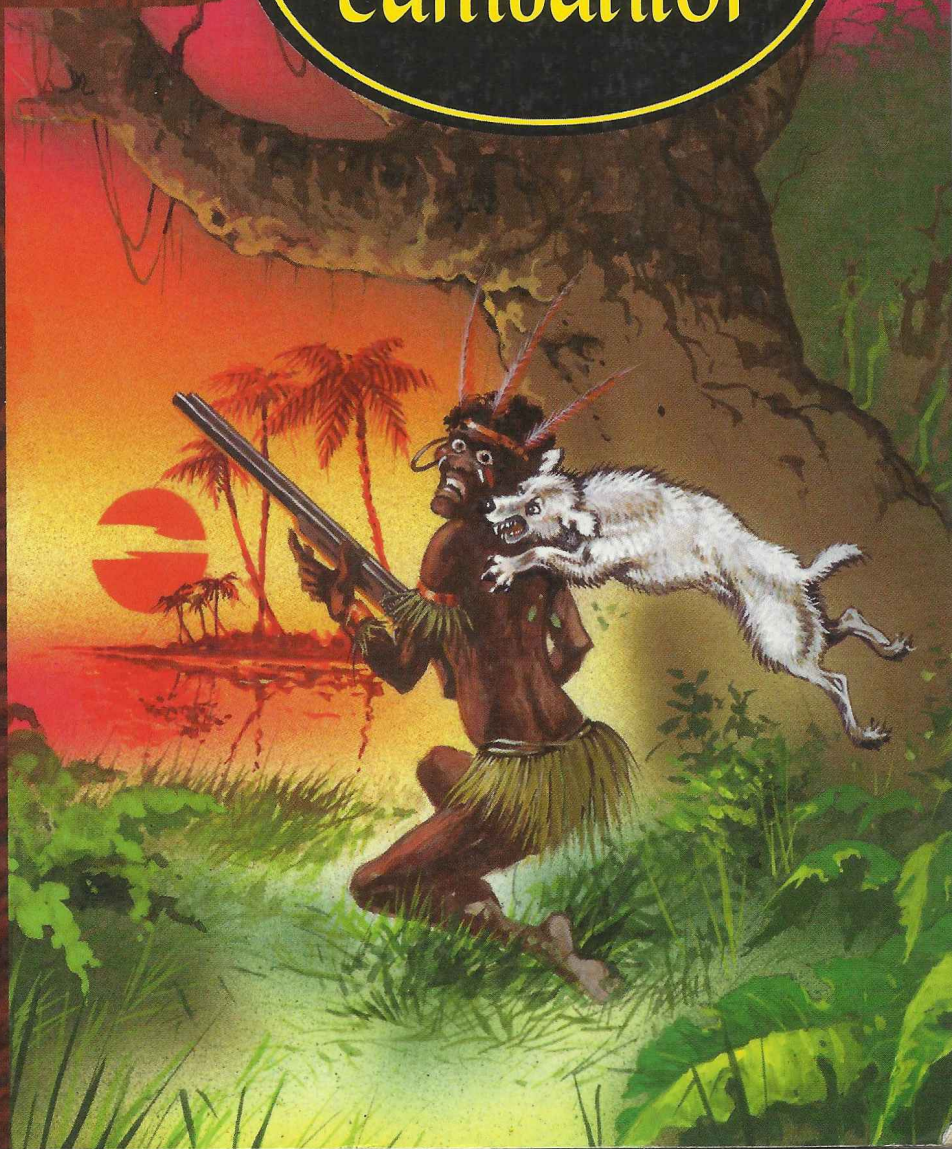

Editura CORINT

Jack London

Insula canibalilor

Jack London

INSULA CANIBALILOR

Ilustrații reproduse după:

Harry Elton

Redactor:

Nicoleta Redeca

Technosoftare computerizată:

Gabriel Târziu

Insula canibalilor

Traducere de Dan Stancu

Jack London s-a născut în 1876, la San Francisco, în Statele Unite. Bogata și neobosită lui activitate literară, cuprinzând articole de ziar, povestiri, nuvele și romane, l-a impus ca un scriitor de mare valoare în toată lumea. Romanele „Colț Alb”, „Mihail, câine de circ”, „Chemarea sălbăticiiei”, „Martin Eden”, volumele de nuvele „Fiul lupului” sau „Patrula de persecuți” au fost traduse în zeci de limbi, fiind citite de multe milioane de oameni. Cartea de față prezintă încercările prin care trece îndrăznețul cățel Jerry, înfruntând canibalii din Insulele Solomon, învățând legile crude ale lumii primitive, o lume în care pericolele junglei întunecoase și amenințarea pe care o reprezenta cazanul cu apă fiartă contrastau în mod evident cu bogăția și frumusețea aceluia paradis natural. „Insula canibalilor” și-a câștigat numeroșii tineri cititori pentru că, dincolo de aventurile uneori comice, de cele mai multe ori tensionate ale personajului principal, ea este, în cele din urmă, o povestire impresionantă despre curaj, fidelitate și prietenie.

Coperta colecției:

Walter Riess

Ilustrații reproduse după:

Harry Eliott

Redactor:

Nicoleta Redeca

Tehnoredactare computerizată:

Gabriela Tache

Jack London

JERRY OF THE ISLANDS

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT

ISBN: 973-9413-37-4

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: 2511.1-171.1/ROL BCR, Sector 1

Insula canibalilor

Traducere de Dan Starcu

S-au rugărilor pe negrii Ce practică pentru Jerry, carei detesta al său de Biddy, mama lui, ea și Terrance, tatăl său, îi urau. Negrii erau facuri ea și tatăl la ei. Excepție făceau doar servitorii din casă. Restul negrilor mergeau să fie pușcări dacă treceau dincolo de zidurile de beton sau apă. Biddy și Terrance făceau așa, Terrance la fel, și îi serviau pe tatăl lor, domnul

CORINT
Bucuresti, 2003

JERRY

Jerry își dădu seama că se petrecea un lucru neobișnuit abia când domnul Haggin îl luă sub braț, destul de brusc, și îl trase către balenieră.

De șase luni de când se născuse Jerry, domnul Haggin îi era stăpân. Totuși, cuvântul „stăpân” lipsea din vocabularul acestui frumos terier cu păr roșcat și lins. În schimb, expresia „domnul Haggin” cuprindea întreaga semnificație pe care o are pentru oameni acest termen, cel puțin în felul de a înțelege al câinilor. „Domnul Haggin” îi spuneau stăpânului său atât Bob, contabilul, cât și Derby, cel care supraveghea plantația. Jerry îi mai auzise și pe ceilalți bipezi, destul de puțini, cum ar fi cei de pe *Arangi*, care veneau în vizită la ei, numindu-l tot așa.

Câinii au însă o inteligență deosebită și, datorită afecțiunii nelimitate pe care o manifestă față de cei de care ascultă, stăpânul reprezintă pentru ei mult mai mult decât ne imaginăm. Omul se crede numai proprietar al câinelui. Acesta însă îl venerează ca pe un zeu.

Cuvântul „zeu” neaflându-se în vocabularul restrâns și special al lui Jerry, sinonimul „domnul Haggin” reprezenta pentru el omnipotența binefăcătoare și suverană.

Totuși, atunci când omul îl luă sub braț și îl urcă în balenieră, câinele deveni agitat și simți că avea să se întâmple ceva deosebit. Negrii trecură imediat la vâsle. Nu mai fusese niciodată la bordul lui *Arangi*, dar, fiecare efort făcut de vâslași, îl apropia de el.

Cu o oră înainte, Jerry părăsea casa de pe plantație și cobora pe plajă ca să asiste la plecarea navei. În scurta lui viață, se bucurase de două ori de un asemenea eveniment. Ce era mai plăcut decât să alerge din răspuțeri pe plaja de nisip fin și, ghidat cu grijă de Biddy și Terrence, părinții lui, să ia parte la bucuria care stăpânea peste tot?

Să-i fugărești pe negri! Ce plăcere pentru Jerry, care-i detesta și știa că Biddy, mama lui, ca și Terrence, tatăl său, îi urau. Negrii erau făcuți ca să mârâi la ei. Excepție făceau doar servitorii din casă. Restul negrilor meritau să fie mușcați dacă treceau dincolo de zidurile ce trebuiau apărute. Biddy făcuse întotdeauna așa, Terrence la fel. Așa îl serveau pe zeul lor, domnul Haggin.

Negrii erau bipezi inferiori care, la rândul lor, îi slujeau pe zei, bipezii

albi. Trăiau în barăci situate în locul unde munceau, la o anumită distanță de casă, pe lângă care nu aveau voie să se aventureze.

Jerry era mic atunci când aflase la ce riscuri se expune dacă urmărește un negru. Trebuia să știe momentul în care să facă așa ceva. Atunci când domnul Haggin, Derby ori Bob erau prin împrejurimi, putea să-i fugărească. Dacă însă nu era nimeni, devenea periculos. Trebuia să fie precaut, fiindcă, departe de ochii albilor, negrii nu se mulțumeau doar să strige și să-i alunge. Atacau câinii cu pietre și ciomege.

Jerry o văzuse pe mama lui tratată astfel. Chiar el fusese pe jumătate amețit de o lovitură primită de la Godarmy, negrul ce purta la gât un nasture de porțelan prins de un fir din fibră de cocos. Își mai amintea câțelul și o altă aventură, petrecută în câmp, pe vremea când fugărea negri cu fratele său, Michael. Owmi, unul dintre cei urmăriți, putea fi recunoscut după faptul că purta pe piept rotițe dintr-un ceas vechi, iar Jerry și-l amintea și pentru că îl lovise atunci pe Michael atât de puternic în cap, că urechea lui stângă a fost zdrobită și de atunci aceasta n-a mai crescut, rămânând în locul ei doar o mică umflătură ascuțită.

Se mai întâmplaseră și alte lucruri. Cu doi ani în urmă, fratele lui, Patsy, și sora lui, Kathleen, dispăruseră fără urmă. Domnul Haggin i-a căutat peste tot. A scotocit și tufișurile și a biciuit câțiva negri, dar n-a descoperit misterul. Numai Bidy și Terrence știau ce se întâmplase, dar Michael și Jerry nu erau nici ei cu totul străini. Cei doi nefericiți, Patsy și Kathleen, în vârstă de numai patru luni, au fiert în marmită, acolo, la barăci, iar pieile lor au fost arse. Jerry știa ceva despre asta, la fel ca părinții și fratele său, pentru că simțise mirosul de carne friptă. Terrence, în furia lui, l-a atacat chiar pe servitorul de casă Mogom. A fost însă pedepsit cu severitate și legat tocmai de către domnul Haggin, care nu simțise mirosul acela și deci nu aflase nimic despre tragedie.

Dar când pe plajă poposeau negrii, după ce-și încheiaseră orele de muncă, ducându-și pe cap lăzile cu lucruri, ori când se urcau la bordul lui *Arangi*, era momentul potrivit ca să-i fugărești fără a risca prea mult. Era momentul în care puteai plăti vechile polițe. Ba chiar te puteai răzbuna pentru mai multă vreme căci, dacă ei urcau la bord, nu se întorceau așa repede, ba uneori nu se înapoiau deloc.

De exemplu, în dimineața aceea, Bidy și-a amintit de câteva lovituri de ciomag primite de la Lerumie. Prin urmare, și-a înfipt colții în pulpa piciorului lui, iar negrul s-a prăbușit în apă cu lada ce-i conținea toată averea. Apoi,

sigură de protecția oferită de domnul Haggin, care era amuzat de episodul acela, a continuat, supărată, să latre după el.

De obicei, se afla la bordul navei *Arangi* un câine vagabond, din tufişuri, cu care Jerry și Michael se certau, lătrându-l cât puteau de tare. O dată, Terrence, Terrence Magnificul, cum îl lauda Tom Haggin pentru curajul lui ieșit din comun, a prins un câine vagabond, apărut din pădure, și i-a tras o chelfaneală la care au luat parte Jerry, Michael, Patsy și Kathleen, care mai trăiau încă. Jerry n-a uitat senzația delicioasă pe care a trăit-o în timp ce ținea între dinți bucata aceea cu păr mirosind a câine. Căinii vagabonzi erau la fel ca el, din aceeași specie, recunoștea acest lucru, dar difereau de rasa lui aristocratică. Aparțineau unui nivel inferior, ca negrii față de domnul Haggin, față de Derby sau de Bob.

În ziua aceea, micul terier nu se uită deloc spre vas. Bidy, având experiența despărțirilor anterioare, la fel de crude, se așeză la malul mării și urlă prelung. Jerry știa că el însuși era cauza plânsului ei, pentru că îl simțea înmuindu-i inima. Nu înțelegea însă supărarea mamei lui, căci nu se vedea amenințat de nici o catastrofă. Îl zări pe Terrence agitat. Avea părul aspru, ca Michael, cum îl avuseseră și Patsy, și Kathleen; numai Jerry era singurul din familie cu blana moale și linsă.

Terrence era un soț model și, din câte își amintea cățelul, întotdeauna îl văzuse alături de Bidy, fugind pe plajă de-a lungul cordonului de cocotieri, amândoi obosiți, dar mulțumiți. Ca Jerry, care, în afară de frații și surorile lui, nu mai întâlnise alți reprezentanți ai speciei lor canine, tatăl avea convingerea că fidelitatea conjugală era ceva normal pentru orice reprezentant al rasei lor. Tom Haggin știa că lucrurile nu stăteau tocmai astfel, însă recunoștea și repeta deseori că Terrence e un adevărat gentleman.

Capul familiei canine nu-și exprima durerea cu zgomot, deși îl încerca destul de mult și pe el. Se mulțumea să se învârtă nervos în jurul lui Bidy, în vreme ce Michael, cedând exemplului dat de mama lui, se așezase lângă ea și urla către întinderea uriașă de apă ce-l separa de frate-său, ca și când ar fi simțit un pericol venind dinspre junglă.

Atitudinea aceea îl impresionase pe Jerry și îi trezi intuiția că ceva fatal, necunoscut încă de el, plutea deasupra sa.

Pentru vârsta de șase luni, Jerry știa multe și puține în același timp. Știa, fără să-și dea seama, de ce Bidy, pe cât de înțeleaptă pe atât de curajoasă, nu urma impulsul pe care i-l dădea inima de a sări în apă și de a urmări înot bale-niera. Ea îl apăraseră atunci când marele *puarka* (e vorba despre zgomotul

format din grohăituri și strigăte ce reprezenta pentru Jerry un porc) încercase să-l devoreze în hangarul de pe plantație. Dar ziua de neuitat când ajutorul bucătarului îl atacase cu lovituri de ciomag? Ca o leoaică furioasă, s-a aruncat Biddy asupra negrului și, fără să dea un pas înapoi în fața bătei, l-a pus pe om la pământ și l-a ținut între oale și cratițe. A trebuit să intervină domnul Haggin pentru a-i smulge victima dintre colți (deși căteaua a continuat să mârâie), dar apoi l-a admonestat violent pe cel care a îndrăznit să ridice mâna asupra unui câine ce aparținea zeului.

Jerry, am spus, știa de ce mama lui nu sărea în apă după el: pentru că marea și lagunele erau tabu. Tabu! Iată alt cuvânt care nu era în vocabularul lui Jerry, dar a cărui semnificație exista în adâncurile misterioase ale ființei lui. Era imprudent, ba chiar de-a dreptul dezastruos să intri în apa în care se mișcau cu iuteală și din care uneori ieșeau la suprafața monștri îngrozitori, cu falci uriașe, care puteau înghiți un câine la fel de ușor precum culegeau găinile domnului Haggin boabele de grâu aruncate pe jos. Îi auzise de multe ori pe mama și pe tatăl său lătrând de pe mal împotriva acelor ființe îngrozitoare ce apăreau uneori pe lângă țărm, ca spuma de mare.

Jerry nu cunoștea cuvântul „crocodil”. Puterea lui de înțelegere înregistrase doar o imagine ce se distingea de buștenii duși de valuri prin faptul că era vie. Câțelul auzea și înțelegea multe dintre expresiile care, pentru el ca și pentru oameni, erau instrumente ale gândirii. Doar conformația lui îl împiedica să le articuleze. Totuși, în memoria sa, imaginile acelea care se întipăriseră țineau loc de cuvinte.

Poate că, în creierul său canin, imaginea unui buștean scufundat reprezenta mai complet animalul acela decât îl reprezintă cuvântul „crocodil” în gândurile omului. Jerry știa mai multe despre crocodili decât oamenii. Putea să-i simtă de la o distanță mai mare decât negrii. Adulmeca amfibiile care ieșeau afară din lagună și care stăteau nemișcate, pârând adormite, la o sută de picioare distanță de el, în covorul des de iarbă și frunze al junglei. Înțelegea mai bine decât orice ființă umană limbajul crocodililor. Le cunoștea diferitele chemări. Distingea strigătele de furie sau de frică de cele pe care le scoteau când căutau hrană. Toate zgomotele acelea aveau locul lor în vocabularul său, cum au cuvintele în cel al oamenilor. Constituiau instrumentele gândirii lui și îi permiteau să judece și să hotărască ce era de făcut.

Pe de altă parte, Jerry nu știa multe lucruri. Nu bănuia cât de vastă era lumea, nu știa că laguna din Meringe, adăpostită de munți înalți și apărată de insule de corali, nu forma tot universul, ci era doar o parte din marea insulă

a Isabellei, care, la rândul ei, era doar cea mai întinsă din grupul foarte numeros care compunea Arhipelagul Solomon, grup pe care oamenii îl reprezentau pe hărți geografice prin câteva puncte marcate pe imensitatea Oceanului Pacific.

Poseda, într-adevăr, noțiunea confuză că trebuia să existe și un alt loc, caci apăreau mereu lucruri care înainte nu existaseră. Găini, pisici, porci nemaivăzuți până atunci, apăreau deodată, ba chiar și arătări păroase, cu patru labe, cu coarne, a căror imagine înregistrată în memoria lui corespundea cu ceea ce oamenii numeau „capre”.

Și negri apăreau dintr-o dată din necunoscut; circulau prin plantația de la Meringe având o bucată de pânză în jurul șoldurilor și un os trecut prin nas, fiind supravegheați în timpul muncii de către domnul Haggin, Derby și Bob. Jerry își dădea seama, într-un fel, că venirea lor coincidea cu cea a navei *Arangi*, după cum dispariția altor negri preceda plecarea vasului.

În rest nu prea-l preocupa altceva. Niciodată micul lui creier nu se ocupase de acele fenomene pe care le acceptase de la bun început, cum erau umezeala produsă de ploaie sau căldura soarelui. Noțiunile lui confuze despre lume puteau să fie comparate, până la un punct, cu ceea ce oamenii numeau misterele vieții și ale morții.

În acea ordine de idei, nava *Arangi*, folosită pentru comerț cu negri în jurul Insulelor Solomon, putea să apară în mintea lui Jerry ca un vas misterios care lega două lumi. Era o asemănare, desigur, cu imaginea pe care o aveau oamenii despre barca lui Caron ce naviga pe Styx: oamenii veneau din neant și dispăreau în neant cu ajutorul lui *Arangi*.

În dimineata călduroasă de la tropice, Jerry, strâns sub braț de către domnul Haggin, se găsea în baleniera care se apropia de *Arangi*, în vreme ce, pe țărm, Bidy își exterioriza durerea, iar Michael provoca ecourile așa cum tinerețea provoacă necunoscutul.

II

LA BORDUL NAVEI ARANGI

Tom Haggin, care-l ținea pe Jerry sub braț, urcă ușor de pe șalupă pe puntea vasului. Acolo domnea o mare agitație, sau cel puțin așa le-ar fi părut celor care nu sunt obișnuiți cu călătoriile, agitație care îl impresiona puternic

pe Jerry, în timp ce unora, ca Tom Haggin sau căpitanul Van Horn, li se părea firească.

Puntea era mică pentru că *Arangi* era de dimensiuni reduse. La început fusese un iaht cochet pentru plimbări de plăcere, construit din lemn de tec, acoperit cu cupru. Fusese vândut în Insulele Solomon ca navă pentru comerțul cu negri, urmând să folosească acelei activități acceptate de lege sub denumirea de „recrutarea negrilor”.

Arangi avea misiunea să aducă din insulele îndepărtate canibali recent capturați pentru a lucra plantațiile albilor, astfel încât să transforme în bogății boscheteii de cocotieri din junglă și mlaștinile urât mirositoare. Cele două catarge, din stejari de Oregon, șlefuite cu grijă și lustruite cu parafină, străluceau la soare.

Pânzele vasului îi dădeau acestuia o viteză ieșită din comun, de care profitau căpitanul Van Horn, secundul său, Danois Borckman, și cei cincisprezece negri din echipaj. Măsura șaizeci de picioare și traversele de pe punte abia suportau cabinele. Tambuchiul cu geamuri al cabinei principale și capota scării, ca și tambuchiurile de la pupa, erau singurele deschizături la suprafața punții.

În spațiul restrâns se găseau, în afara celor din echipaj, negrii „care se întorceau”, adică reveneau de pe trei plantații îndepărtate. Cuvântul „întoarcere” însemna că, sfârșindu-se cei trei ani de servitute ai negrilor, ei trebuiau duși înapoi, conform înțelegerilor anterioare, în sălbatica insulă Malaita. Douăzeci dintre ei, pe care îi cunoștea Jerry, se întorceau de la Meringe. Treizeci veneau din Golful celor O Mie de Vase și alți doisprezece de la Pennduffryn, de pe coasta orientală a Guadalcanal-ului. Țipau cât puteau de tare, vorbind între ei cu vocile ascuțite.

– Am crezut că n-o să vă lase inima să-l aduceți, zise Van Horn, în timp ce ochii îi străluceau de bucurie la vederea lui Jerry.

– Era cât pe ce să se întâmple așa, îi răspunse Haggin. Dacă nu mi-ați fi cerut dumneavoastră asta... Jerry e cel mai bun la mirosit, alături de Michael. Acești doi câini sunt singurii care mi-au mai rămas. Păcat de cei pe care i-am pierdut! Biata Kathleen era un animal de rasă, leit maică-sa. Dacă ar fi trăit... Hai, luați-l!

Cu un gest brusc îl puse pe Jerry în brațele căpitanului Van Horn și se întoarse imediat.

– Dacă i se va întâmpla ceva rău, n-am să v-o iert niciodată! Niciodată! mai zise el, peste umăr.

– Trebuie să-mi vină mie cineva de hac ca să se atingă de câine, îi răspunse râzând Van Horn.

– Ai grijă, nu e imposibil, prietene, murmură Haggin. La Meringe au pierit patru din Somo. Trei au murit din cauza dizenteriei, iar al patrulea a căzut dintr-un copac, cu cincisprezece zile în urmă. În plus, era și fiul unui șef!

– Da, au pierit și doi de pe *Arangi*, făcu Van Horn. Vă aduceți aminte de tovarășul nostru Hawkins, care a dispărut anul trecut cu baleniera în Strâmtoarea Arli?

Haggin, întorcându-se, clătina din cap.

– Cei doi erau din echipajul său, negri din Somo. Îi recrutasem de pe plantația de la Ugi. Cu restul victimelor ajungem la șase capete. Ce să-i faci! Mai există un sat de pe coastă la care *Arangi* are datorii de optsprezece oameni. Îi recrutasem pentru Aolo și, cum erau obișnuiți cu marea, i-am imbarcat pe *Sandfly*, care a dispărut în timp ce se îndrepta către Santa-Cruz. Au făcut ceva urât în satul acela de pe coastă. Au pus premiu cincizeci de porci și o sumă însemnată din monede de scoică pentru cel care mă va prinde.

– Și încă nu v-au prins? făcu Haggin ironic.

– Nu-i nici un pericol!

– Vorbiți exact ca Arbuckle, zise Haggin pe un ton sentențios. Bietul Arbuckle, bătrânul! Cel mai prudent dintre oamenii care au avut de-a face cu negri! Niciodată nu se culca fără să așeze pe pământ cuișoare sau hârtie mototolita. Mi-l amintesc atât de bine! Eram cu el sub același acoperiș într-o zi, în Florida, când un motan a început să fugărească un gândac prin hârtia mototolita... Poc! Poc! Au răsunit douăsprezece împușcături. Pistoalele lui mari s-au descărcat și au găurit pereții. Motanul a fost ciuruit. Arbuckle știa să tragă în întuneric fără să ochească, apăsând pe trăgaci cu al treilea deget și ținând arătătorul fixat pe țeava armei... Ei, bine, prietene, negrii i-au venit de hac. După paisprezece ani de când îl pândeau! Baiatul de la bucătărie, care l-a ucis, l-a despiciat înainte să-l mânânce. Îmi aduc aminte și acum de expediția pe care am făcut-o prin junglă ca să găsim ce mai rămăsese din el!

– I-am văzut capul după ce i l-ați adus comisarului din Tulagi, îl completa Van Horn. Și expresia aceea de liniște absolută care-i era întipărită pe chip... Zâmbea, așa cum îl știam în timpul vieții! Oare cum îi rămăsese zâmbetul acela în timp ce negrii îi uscau fața cu fum? I-au venit de hac, chiar dacă după paisprezece ani... Câți vor trăi nepedepsiți la Malaita... Dar eu, mai zise căpitanul, am metodă. Când știu că se strică lucrurile, mă duc și le

vorbesc. Ei nu înțeleg nimic dar cred despre mine că recurg la vrăji.

Tom Haggin întinse brusc mâna ca să-și ia rămas bun, evitând să-l privească pe Jerry, care se afla în brațele căpitanului.

— Fiți atenți la băieții mei, îi recomandă el la plecare, nu-i pierdeți din ochi până ce nu-l debarcați și pe ultimul. Nu-l prea iubesc pe Jerry și pe cei din specia lui și n-aș vrea să-i facă vreun rău. În întunericul nopții i-ar face repede vânt peste bord. Nu-i pierdeți din vedere până ce nu a debarcat și ultimul dintre ei!

Văzându-l pe domnul Haggin că se îndepărtează și se urcă iar în bale-nieră, Jerry se zbatu și își exprimă neliniștea gemând încet. Căpitanul Van Horn îl strânse mai bine lângă el și îl mângâie.

— Și nu uitați ce am convenit! strigă de la distanță Tom Haggin. Dacă pățiți vreun necaz, vreo nenorocire, Jerry îmi va fi trimis înapoi!

— O să scriu aceasta pe un bilețel și o să-l așez printre actele de la bord, îi răspunse vesel Van Horn.

Printre cele câteva cuvinte familiare lui Jerry se afla și propriul lui nume, pe care-l auzise rostit de mai multe ori în timpul discuției dintre cei doi. Își dăduse seama, vag, că era vorba despre soarta necunoscută care-l aștepta. Se agită cu disperare și Van Horn îl lăsă liber pe punte. Imediat se repezi spre babord, cu o agilitate ce surprindea la un câine de numai șase luni, și Van Horn, deși încercă, nu reuși să-l împiedice. Totuși, câinele se opri când văzu întinderea de apă. Imaginea crocodilului, care-l impresiona, îi stăpâni creierul, oprindu-i impulsul de a se arunca în valuri. Se așeză pe labele din spate, își ridică botul spre cer și urlă speriat și necăjit.

— Nu-i nimic, Jerry, băiete, îi zise căpitanul, mângâindu-l. Haide, poartă-te ca un câine matur!

Dar Jerry nu voia să se lase consolată. Dacă omul cu care stătea era un zeu, nu era totuși zeul lui. Domnul Haggin era zeul său și îi era superior celui de lângă el. Stăpânul purta pantaloni și pantofi, în timp ce albul acesta se-măna mai mult cu băștinașii. Nu doar că nu purta pantaloni și umbla desculț, dar, ca și negrii, avea în jurul șoldurilor o stofă de culoare vie care, asemeni unui kilt, îi ajungea aproape până la genunchii bronzăți.

Căpitanul Van Horn era un bărbat frumos, chiar dacă Jerry nu-și dădea seama de acest lucru. S-ar fi zis că era un Rembrandt coborât din rama unui tablou, chiar dacă se născuse la New York, acolo unde văzuseră lumina zilei și strămoșii lui, pe vremea când orașul se numea New-Amsterdam.

Pentru a-și completa îmbrăcăminte, își pusese pe cap o pălărie ce îi

acoperea aproape în totalitate o ureche. O cămașă grosolană, din bumbac alb, îi acoperea trupul și, la centură, purta o tabacheră, un cuțit cu teacă, o cartușieră și un pistol automat într-o îmbrăcăminte din piele.

Pe mal, Biddy reîncepu să urle când îl auzi scâncind pe Jerry. Acesta, oprindu-se o clipă pentru a asculta, îl auzi și pe Michael, care lătra spre el.

În vreme ce Van Horn și Borckman dădeau ordine ca să se ridice vela mare și brigantina, Jerry făcu un asemenea efort vocal încât Bob și Derby, de pe mal, declarară că n-au mai auzit niciodată așa ceva și afirmară că Jerry îl ajungea în volum pe celebrul tenor Caruso. Schelălăitul atât de puternic îi afectă destul de serios inima lui Tom Haggin care, de îndată ce a debarcat, a fluierat-o pe Biddy și s-a îndepărtat repede.

Văzând că mama lui dispare, Jerry a scâncit mai cu foc, un negru din Pennduffryn făcând mare haz pe treaba aceasta. Râse, hohotind ca un animal din junglă, scoțând niște sunete asemeni unei ființe jumătate om, jumătate pasăre. Urmă reacția firească a terierului. Supărat că o ființă inferioară își permite să râdă de necazul lui, Jerry sări pe negru și, mai înainte ca respectivul să-și dea seama ce se întâmplă, dinții ascuțiți ai câtelului se înfipseseră în pulpa lui.

Omul, deși rănit, reuși să fugă, dar, cum sângele lui Terrence Magnificul curgea și prin venele lui Jerry, acesta făcu exact ceea ce ar fi făcut tatăl său: continuă să atace, julindu-i obraznicului și cealaltă pulpă.

În clipa aceea, cum ancora era ridicată și pânzele întinse, căpitanul, care nu scăpase incidentul în timp ce dădea ordine timonierului, se întoarse pentru a-l aplauda și a-l încuraja pe câine.

– Nu-l lăsa, Jerry! Sări pe el!

Negrul, ca să se apere, îi dădu o lovitură cu piciorul, dar animalul, în loc să fugă, se dădu la o parte și se feri. Apoi atacă iar, marcând pulpele omului cu urmele colților săi. Nu mai era de glumit, și negrul, speriat mai mult de Van Horn decât de Jerry, bătău în retragere, căutându-și scăparea pe rastelul unde se aflau cele opt carabine Lee-Enfield, păzite de un om din echipaj. Furios, Jerry sări de mai multe ori în aer, apoi căzu neputincios pe punte. Van Horn îl chemă la el.

– Bun vânător de negri, câțelul ăsta! Tare bun! îi spuse căpitanul lui Borckman.

Jerry, mângâiat de mâna unui zeu, chiar dacă acela nu purta pantaloni, uită o clipă de ticălosul cățarat deasupra capului său.

– Câinele ăsta e ca un leu! continuă Van Horn să-l laude pe Jerry. Priviți

cât e de voinic! Priviți-i picioarele vânjoase. Și pieptul. Pare foarte rezistent. Ce animal se va face când va fi mare!

Jerry, amintindu-și de necazul său, traversă în fugă puntea ca să privească spre Meringe, dar plaja se micșora mereu, pe măsură ce nava se îndepărta de țărm. O rafală de vânt dinspre sud-est suflă în pânze și înclină vasul la 45 de grade. Câinele alunecă, încercând zadarnic să se agațe cu ghearele de suprafața lucioasă a punții. Fu oprit doar de bârna catargului, în vreme ce Van Horn, al cărui ochi încercat, de marinar, zărise un banc de corali înaintea lor, dădea ordine lui Borckman și timonierului negru.

Arangi viră repede, trecu într-o poziție mai stabilă, iar Jerry, încă cu gândul la Meringe, profită de faptul acela ca să se îndrepte spre bastingaj. Se opri însă când auzi pârâiturile catargului ce sprijinea vela principală. Aceasta, umflându-se deodată sub vântul ce sufla din partea opusă, se mișcă brusc deasupra lui. Dintr-un salt, se îndepărta de zona periculoasă, în vreme ce Van Horn se repezi către el ca să-l salveze. Câinele ajunsese chiar sub veriga principală și i se păru că pânza imensă ce se zbătea deasupra lui urma să cadă și să-l strivească sub ea.

Pentru prima oară, Jerry se găsea în apropierea unei vele. Nu știa cu ce avea de-a face. Își amintea, din apropiata lui copilărie, că odată îi căzuse pe cap, venind din cer, un uliu. Simțind același pericol, se culcă la pământ. Nu era oare vorba despre o pasăre imensă ce plutea deasupra lui, infinit mai mare decât cea care îl amenințase atunci?

Mișcarea lui nu era însă cea a unui laș. Din contră, se ghemui, gata să sară la atac. Nu se speriasse de monstrul ce-l amenința.

Dar, o clipă mai târziu, mai repede decât putea Jerry să sară ca să o prindă, pânza, cu un zgomot sec, se umflă către partea cealaltă.

Van Horn nu pierduse nimic din această scena. Văzuse mulți câini tineri îngroziți de prima lor întâlnire cu pânzele uriașe și complicate. Nici unul dintre ei nu avusese curajul să sară asupra velilor, așa cum o făcuse Jerry. Micul terrier își arătase colții și se năpustise asupra unei primejdii necunoscute. Cu un gest de admirație spontană, Van Horn îl luă pe câtel și îl strânse în brațe.

III

O MINTE DE CÂINE

În clipele acelea, Jerry nu se mai gândea la Meringe. Își aminti că uliul avea cioc și ghiare ascuțite. Monstrul acela nou, care se zbătea în aer și făcea atâta zgomot, trebuia supravegheat cu grijă și Jerry, în vreme ce se pregătea să sară și lupta ca să-și păstreze echilibrul pe puntea lunecoasă și mișcătoare, nu pierdea din ochi uriașa pânză și mârâia ori de câte ori aceasta se umfla sau se dezumfla.

Arangi, împinsă de vântul alizeu, naviga printre bancurile de corali, ceea ce necesita manevre complicate. Pânza mare își schimba foarte repede poziția, cu zgomot asemănător unor bătai din aripi, în vreme ce catargul pârâia. De multe ori, vela trecu pe deasupra câinelui, care sârea, cu botul deschis, gata s-o înhațe cu colții lui sănătoși.

Observând fenomenul acela, și dădu-și seama că se petrecea întotdeauna la fel, Jerry pricepu că totuși nu-i producea nici un rău și că nici măcar nu-l atingea.

Trase deci concluzia că nu era vorba despre o ființă periculoasă, așa cum crezuse inițial.

Era bine să mai supravegheze vela un timp, dar o clasase printre lucrurile ce păreau îngrozitoare, deși nu erau așa în realitate. La fel învățase să nu se teamă de vântul ce făcea zgomot prin palmieri, pe care-l auzea când stătea culcat în verandă, sau de zbuciumul valurilor mari și înspumate ce se izbeau de țărm, la picioarele lui.

De mai multe ori, în cursul zilei, Jerry ridica privirea către pânză atunci când aceasta producea un zgomot prea puternic. Nu făcea însă decât să o salute astfel. Căpătase experiență.

Odată scăpat de acea grijă, Jerry începu să se gândească iar la căminul pe care se părea că tocmai îl părăsise. Nu mai exista Meringe, nici plaja cu Biddy și Terrence. Nu mai erau nici domnul Haggin sau Bob, nici Derby. Coasta, palmierii, munții înalți, totul dispăruse. Pretutindeni, în față, în spate, la tribord, la babord, nu zărea decât oceanul zbuciumat pe care vasul lăsa o urmă de spumă albă.

Dacă ar fi fost de înălțimea unui om, dacă ar fi avut ochii încercați ai unui marinar, Jerry ar fi putut să vadă totuși liniile vagi sub care se zăreau Insula Isabel la nord, și Florida, la sud. Pe măsură ce vasul se îndrepta spre

sud-est, linia dinspre Insula Florida se accentua. Dacă s-ar fi bucurat, asemeni căpitanului Van Horn, de avantajul unui binoclu, ar fi observat, spre est, vârfurile îndepărtate ale Malaitei, care se ridicau printre norii roșiatici.

Dar Jerry nu cunoștea decât prezentul. Se familiarizase cu legea rigidă a imediatului și acceptase ceea ce i se prezenta, fără să mai facă presupuneri asupra a ceea ce va fi. Acolo era marea, nu mai exista nici un mal. Exista doar *Arangi*, cu toată agitația de pe puntea ei.

Începu deci să-l preocupe numai ce se găsea în preajma lui, ca să se poată adapta la cele din jur.

Prima lui descoperire îi provocă multă plăcere. Era un câine sălbatic din pădurile de pe Insula Isabel, pe care unul dintre cei ce se întorceau la Malaita îl aducea de la Meringe. Avea aceeași vârstă ca și el, dar era tare diferit. Câinele sălbatic, datorită instinctului său, mergea mereu cu capul în jos și coada lăsată, înțelegând că putea să fie oricând victima unui tratament neplăcut. Precaut, se târa, gata să atace, ca un laș, de câte ori ar fi fost posibil, fără să fie pedepsit sau să riște ceva.

Era, ca și Jerry, cățel, dar mai voinic și mai îndărătnic. Terierul irlandez era, dimpotrivă, curajos și înțelegător. Și câinele sălbatic fusese selecționat, dar pentru cu totul altceva. Strămoșii lui din tufișuri supraviețuiseră tocmai pentru că cedaseră în fața fricii, fără a încerca să reziste împotriva celui mai tare. Nu atacaseră niciodată direct, decât dacă prada era slăbită și lipsită de apărare. O prudență excesivă îi făcuse să se ascundă și să se târască pentru a scăpa de pericol. Natura i-a selecționat din mijlocul unui mediu crud și brutal, unde trebuia să-ți aperi viața cu șiretenie și ticăloșie. Numai rareori se întâmplase să se apere cu disperare, atunci când nu au mai avut altă soluție.

Jerry, dimpotrivă, fusese preferat pentru curajul și fidelitatea de care dădea dovadă. Strămoșii săi fuseseră cu grijă aleși de oamenii care, încă din negura timpurilor, luaseră câinele sălbatic pentru a-l transforma în animalul pe care și-l imaginau, pe care și-l doreau și îl admirau.

Nu se bătea ca un șobolan, într-un colț, fiindcă nu trebuia să se ferească asemeni unui șoarece. Căinii care bătuseră în retragere fuseseră alungați de oameni. Nu exista nici unul dintre aceștia printre strămoșii lui Jerry. Toți înaintașii lui fuseseră îndrăzneți, se aruncau în fața pericolului și luptau curajos, până la moarte, fără să dea un pas înapoi.

Terrence îi transmisese lui Jerry toate calitățile pe care și el le moștenise de la înaintașii lui.

Astfel că Jerry, care-l descoperise pe câinele sălbatic într-un colț unde se

adăpostea de vânt, nu se intimidă în fața animalului aceuia mai violent și mai mare decât el. Știa că un câine sălbatic nu luase contact cu omul și trebuia considerat dușman. Cu un lătrat de victorie, care atrase atenția capitanului Van Horn, sări să atace.

Cățelul adus din tufișuri se retrase cu o iuțeală de necrezut, dar Jerry nu-l scăpă și se dădu de mai multe ori peste cap pe puntea înclinată. În timp ce colții terierului irlandez îl înțepau, celălalt mârâia și schelălăia, urlând și gemând de teamă.

Jerry era un câine nobil, ceea ce se vedea nu doar în faptul că aparținea unei rase domesticate. Pentru că adversarul său, în loc să accepte lupta, se retrăgea gemând ca un laș, refuzând să se apere, el încetă să mai atace. Acționă, evident, inconștient, pentru că așa era firea lui. Eliberându-se dintre frânghiile între care alunecase în înfruntare, se ridică mândru pe cele patru labe și începu să se plimbe pe punte, mulțumit pe deplin că simțea gustul blâniei adversarului său, sensibil la elogiile lui Van Horn, care-i striga:

– Bravo, Jerry! Foarte bine. Ești un câine de ispravă!

Jerry se retrase de la locul luptei pășind cu demnitate și, prin mișcarea pe care o făcu din cap, privindu-și adversarul peste umăr, părea să-i transmită acestuia un mesaj de genul: „Sper că ți-a ajuns de data asta și n-o să-mi mai ieși în drum!”

Continuă apoi să-și exploreze domeniul restrâns, pe care valurile îl balansau fără încetare. Mai întâi erau negrii care se întorceau de la Meringe și pe care îi identifică pe rând. La privirile lor ostile răspundea prin mârâieli ame-nințătoare. Trecea țanțoș prin fața lor, simțind că le era superior, deși avea patru labe și nu două picioare. Atitudinea aceasta se datora faptului că întotdeauna trăise în preajma zeului care purta pantalonii.

Mai erau și alții care se întorceau, străinii din Pennduffryn și din Golful celor O Mie de Vase. Ținea să-i cunoască. Poate că, mai târziu, îi va fi util să-i știe. Deocamdată, se mulțumea să se familiarizeze cu ceea ce-l înconjură, fără a se preocupa de viitor.

Jerry, care avea propria lui metodă de a se instrui, descoperi în curând că, deoarece chiar pe plantație exista o anumită diferență între negrii care munceau afară și cei care serveau în casă, aceeași stare de fapt se putea întâlni și la bordul vasului. Echipajul, format din cei cincisprezece oameni ce serveau sub ordinele lui Van Horn, era deasupra celorlalți de pe punte. Ei ascultau ceea ce li se spunea și învățeau cârma, manevrau sforile sau măturau puntea.

De la domnul Haggin, cățelul învățase că trebuia să se arate mai tolerant

fața de negrii din serviciul casei decât fața de cei care munceau pe plantații. Aici înțelesese că trebuia să se comporte într-un fel cu cei din echipaj și altfel cu simplii călători. Din moment ce căpitanul nu-i ordona să-i urmărească, avea să stea liniștit. Pe de altă parte, fiindcă nu uitase că era câinele zeului cu piele albă, se gândi că era mai demn pentru el să evite orice familiaritate cu băștinașii. Nu trebuia însă să-i scape din ochi. Oare nu văzuse și alți negri, menajați ca aceștia, dar legați și biciuiți de către domnul Haggin? Ocupau, desigur, un loc intermediar în ordinea stabilită, dar era datoria lui să-i supravegheze pentru ca aceștia să-și îndeplinească obligațiile ce le reveneau.

Jerry exploră tot vasul, ceea ce nu era un lucru ușor. Pe puntea descoperită, expusă vânturilor, ploii și furtunilor, se afla un cuptor, alimentat, de bine, de rău, de către doi negri ce pregăteau mâncarea pentru toți oamenii de la bord. Puntea era mărginită de niște montanți de care erau legate frânghii la mică distanță unele de altele, pentru a împiedica oamenii sau lucrurile să alunece în mare. Fără a fi prea preocupat de acel lucru, Jerry înțelesese că era o măsură suplimentară de prevedere.

Din copilărie trăise în mijlocul pericolelor ce puteau veni din partea negrilor. La casa de pe plantație, de la Meringe, oamenii albi nu-i slăbeau niciodată din ochi pe negrii care munceau și ai căror stăpâni erau. În sala cea mare de mese, lângă biliard și fonograf, se păstrau rastele cu carabine și în toate dormitoarele existau la îndemână revolvere și puști. Domnul Haggin, Bob și Derby nu plecau niciodată de acasă printre negri fără a avea revolvere la centură.

Jerry știa că instrumentele acelea, care făceau atâta zgomot, provocau moartea. Văzuse oameni, porci, capre, păsări sau crocodili distruși de arme. Zeii albi se serveau de așa ceva ca să-și manifeste voința de a ucide de la distanță, pe când Jerry era obligat să acționeze direct și să se apropie de dușman.

El avea capacități limitate, în timp ce zeii cu pantaloni nu. Pentru ei orice era posibil. Acea putere pe care o posedau, de a ucide de la distanță, părea o prelungire a ghearelor și a colților. Constatând lucrul acesta, Jerry îl admitea ca făcând parte din lumea misterioasă în care trăia.

O dată chiar, Jerry l-a văzut pe domnul Haggin provocând altfel moartea atunci când a aruncat un cartuș de dinamită asupra unei mulțimi de negri veniți din necunoscut în bărcile lor de război curbate și acoperite de incrustații.

Jerry cunoștea deci cum se apărau zeii albi și ce măsuri de precauție foloseau în fața negrilor. De aceea, aproape inconștient, vederea indigenilor îi inspira prezența unui pericol ce persista în lumea plutitoare în care trăia

momentele respective. Nenorocirea și moartea dădeau târcoale prin jur, așteptând ocazia ca să-și ia victimele prin surprindere. De timpuriu, Jerry înțelesese că dacă voia să rămână în viață trebuia să fie mereu în gardă.

Avea să se convingă de acest lucru încă o dată, când îl întâlni pe Lerumie, unul dintre cei întorși de la Meringe, pe care, chiar în dimineața aceea, la îmbarcare, Bidy il dăduse peste cap cu bagaje cu tot.

Negrul, la tribord de tambuchi, se privea într-o oglindă și-și pieptăna părul vâlvoi. Jerry, abia băgându-l în seamă, trecu pe lângă el, urmându-l pe Borckman, secundul, care verifica aranjarea frânghiilor. Lerumie, asigurându-se, cu o privire rapidă, că nu risca nimic, îi dădu un șut fiului vechii lui dușmance. Piciorul său gol îl atinse pe cătel în locul sensibil unde coada lui fusese de curând scurtată și acesta, simțind durere și conștientizând ofensa ce i se aducea, se înfurie imediat.

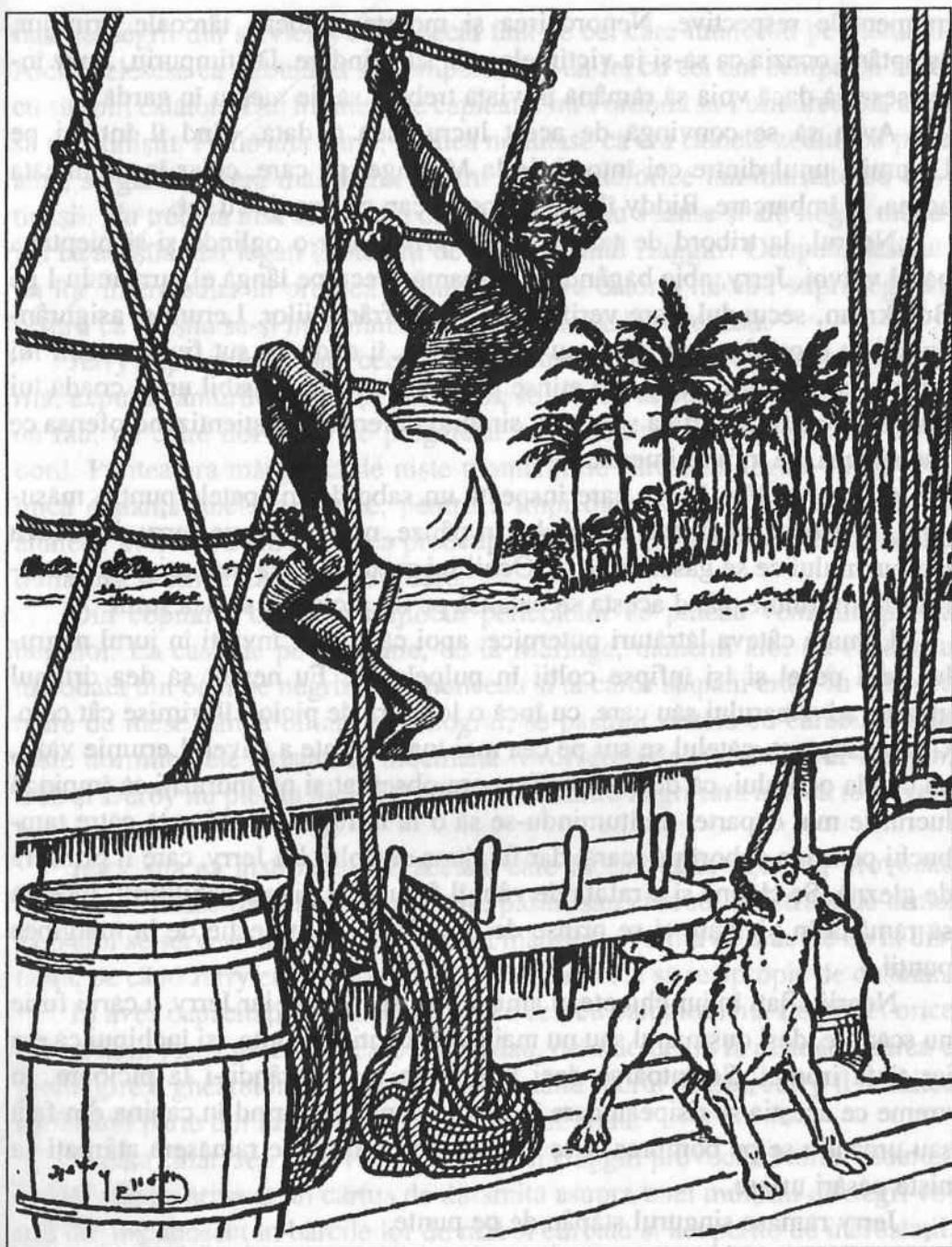
Căpitanul Van Horn, care inspecta un sabord din spatele punții, măsurând, în același timp, forța vântului în pânze, nu-l vedea pe Jerry din cauza tambuchiului ce se găsea între ei. Ochii lui surprinseseră însă mișcarea umerilor lui Lerumie, când acesta se balansă pe un picior ca să dea șutul.

Urmară câteva lătrături puternice, apoi cătelul se învârti în jurul negrului, sări pe el și își înfipse colții în pulpele lui. Fu nevoit să dea drumul gleznei adversarului său care, cu încă o lovitură de picior, îl trimise cât colo. Urlând supărat, cătelul se sui pe cea mai înaltă punte a navei. Lerumie văzu, cu coada ochiului, că de această dată era observat și nu îndrăzni să împingă lucrurile mai departe, mulțumindu-se să o ia la fugă. Se îndreptă către tambuchi pentru a coborî pe scară, dar fu ajuns de colții lui Jerry, care îl prinseră de gleznă. Se clătină și o rafală de vânt îl făcu să-și piardă echilibrul. Încercă să rămână în picioare și se prinse de frânghiile de protecție de la marginea punții.

Negrii aflați în jur chicoteau amuzați de spectacol, iar Jerry, a cărui furie nu scăzuse, deși dușmanul său nu mai putea continua lupta, își închipui că era iar ținta ironiei. Se întoarse deci împotriva lor, atacându-i la picioare, în vreme ce aceștia se risipeau care încotro. Disparură sărind în cabina din față sau urcându-se pe bompres și se agătară de funii, unde rămăseră atârnați ca niște păsări uriașe.

Jerry rămase singurul stăpân de pe punte.

Căpitanul Van Horn era încântat și nu mai înceta cu laudele. Îl chemă la el pe Jerry și îl mângâie, apoi se întoarse către pasagerii băstinași, vorbindu-le în graiul lor ciudat:

Lerumie încercă să rămână în picioare și se prinse de frânghiile de protecție de la marginea punții.

– Hei, voi, fiți atenți! Câinele acesta e al meu. Dacă vreunul dintre voi îi face vreun necaz, e vai de el! Fiți atenți la picioare. Eu o să am grijă de câine. Ați înțeles?

Negrii, agățați de frânghii, piuiau ca vrăbiile, dar se supuseră ordinului omului alb. Nici măcar Lerumie nu-și manifestă ura și nu articulă vreo amenințare. Din contră, provocă veselie tovarășilor săi și îl făcu să zâmbească pe căpitan când îi spuse:

– E un câine pe cînstă, pe cuvîntul meu!

Jerry nu fusese rău, dar, ca Bidy și Terrence, nu cunoștea frica. Tot de la părinții lui învățase că fugărirea negrilor era ceva minunat. Așa era educația lui. Din copilărie se învățase astfel și zeii albi îl dresaseră ca să-i sperie pe băștinași pentru ca aceștia să nu uite că ocupau locul de jos în ordinea firească a lucrurilor. Lumea aparținea zeilor albi!

Nu din acea cauză fuseseră negrii legați de palmieri lângă locuințele din Meringe și apoi biciuiți? Pe terierul irlandez nu-l mira nimic, tratându-i pe băștinași în același fel în care o făceau și zeii săi și adoptând față de ei o atitudine în consecință.

În mod cert, ziua era plină de evenimente. Tot ce se găsea pe *Arangi* i se părea lui Jerry nou și neobișnuit, iar puntea era așa de plină de oameni încât un incident putea apărea oricând. Avu o nouă întâlnire cu câinele sălbatic, care-l atacă mișelește, din lateral. Lăzile ce aparțineau negrilor fuseseră aranjate neglijent, astfel că printre acestea se creaseră spații înguste. Acolo se ascunsese câinele sălbatic și așteptase momentul prielnic să sară asupra lui Jerry. Îl mușcă de blană și apoi se retrase repede.

Terierul irlandez se simți iar provocat. Cunoștea atacul din lateral, pe care îl folosisese și el uneori, când se juca împreună cu Michael. Dar retragerea din luptă, după ce ai declanșat-o, nu mai era posibilă! Animat de o furie justă, se repezi spre deschizătura pe unde dispăruse dușmanul său.

Acesta era însă avantajat. Când Jerry încercă să sară în acel spațiu strâmt, se dădu cu capul de lăzile de deasupra. Ajunse astfel bot în bot cu adversarul.

Nu avea însă cum să-l înhațe pe câinele sălbatic. Nu se putea arunca asupra lui. Singurul lucru pe care îl putea face era să se târască, riscând înfruntarea cu colții ce rânjeau amenințători în fața lui. Cu toate acestea, i-ar fi venit de hac dușmanului său dacă Borckman, care trecea pe acolo, nu l-ar fi apucat de labele din spate și nu l-ar fi scos dintre lăzi. Apoi se auzi chemarea căpitanului Van Horn și Jerry, ascultător, îl urmă pe secund.

Masa fu servită pe punte, la umbra brigantinei. Jerry, așezat între cei doi

albi, își lua porția de mâncare. Băgase de seamă că Van Horn era zeul cel mai mare, de care asculta și secundul. Pe de altă parte, Borckman dădea ordine negrilor, dar niciodată căpitanului. În plus, lui Jerry îi era simpatic Van Horn. De aceea era mereu în preajma lui. Când băga botul în farfuria căpitanului, fu îndepărtat cu blândețe, în vreme ce, când mirosi pe lângă ceașca secundului, primi un bobârnac peste nas.

Căpitanul Van Horn servi la început o porție de fiertură de orz amestecată cu lapte concentrat și zahăr. Apoi îi dădu, din când în când, câte o bucatică de pâine cu unt și pește fript, din care îi scotea, cu grijă, oasele mai mari.

Era delicios! Niciodată Jerry nu mai luase parte la o asemenea sărbătoare. Domnul Haggin, la care ținea foarte mult, nu-i dăduse niciodată de mâncare o dată cu el, la ora prânzului! Cum era atât de tânăr, era pofticios și insista mereu pe lângă căpitan ca să mai primească pâine cu unt și pește. Începu să latre, ceea ce îl convinse pe Van Horn că ar putea chiar să „vorbească”.

Învățase, de pildă, diferența dintre „așezat” și „culcat”. Își îmbogățise astfel vocabularul. Ba mai află și un alt cuvânt, „comandant”. Așa îl strigase de câteva ori Borckman pe Van Horn. Jerry știa că, dacă rostești un nume, nu te adresezi decât celui în cauză, de aceea înțelesese că, fără îndoială, „comandant” desemna pe stăpânul alb al lumii plutitoare.

— Nu e un câine, îi spunea Van Horn secundului. În spatele acestor ochi câprui se ascunde o minte omenească. Nu are decât șase luni. Un copil de șase luni ar fi un fenomen dacă ar învăța atât de repede tot ce a învățat terierul. Ce să mai vorbim... *Gott-fer-dang!* Creierul unui câine e la fel ca al omului. Și dacă face lucrurile ca un om, înseamnă că gândește la fel.

IV

SUFLETUL BUN AL LUI VAN HORN

După masă, căpitanul îl lua pe Jerry și coborî pe scara ce ducea către cabina principală. Aceasta ocupa cea mai mare parte a vasului, aflându-se între infirmerie și o altă cabină, mai mică. După infirmerie, se mai găsea o încăpere, unde stătea echipajul. Cabina cea mică era locuită de Van Horn și Borckman, în vreme ce negrii „întorși” de pe plantații o ocupau pe cea prin-

cipală. Ei stăteau întinși pe dușumea și pe băncile aliniate pe lângă pereți.

Ajuns în cămaruța lui, căpitanul aruncă o cuvertură într-un colț și nu-i fu greu să-l facă pe Jerry să înțeleagă că trebuie să se așeze acolo. Cățelul, cu burta plină, nu-și dorea altceva decât să adoarmă pentru a se reface după toate emoțiile prin care trecuse.

După o oră fu trezit de Borckman, care intră în cabină. Când Jerry, agitându-și bucata de coadă ce-i mai rămăsese, îl întâmpină vesel, secundul bombăni nemulțumit. Venise să bea din rachiul căpitanului, dar Jerry nu avea de unde să știe acest lucru.

De multe ori, pe plantație, cățelul îi văzuse pe oameni bând rachiul. Totuși, i se păru că ceva nu era în ordine în comportamentul secundului. Deși nu înțelegea despre ce era vorba, rămase în continuare foarte atent.

După plecarea lui Borckman, Jerry ar fi fost fericit să-și reia somnul, dacă ușa, care nu fusese bine închisă, nu s-ar fi mișcat brusc. A deschis ochii mari, gata de luptă cu invadatorii. Erau niște gândaci mari cu care începuse să se obișnuiască de când se afla la bordul vasului.

După ce examină puțin încăperea în care se găsea, Jerry trecu în cabina principală. Negrii stăteau întinși peste tot. Consideră că datoria lui față de stăpân consta în a-i recunoaște pe fiecare în parte. Bombăneau și-l amenințau în șoaptă atunci când îi mirosea de aproape. Unul dintre ei îndrăzni chiar să ridice mâna. Jerry, în loc să se ferească, își arătă colții și se pregăti să sară pe el. Imediat, omul își lăsă jos brațul și încercă să-l potolească, în vreme ce ceilalți izbucniră în râs.

Câinele trecu mai departe. Nu era nimic nou. Totuși, se putea aștepta la un necaz din partea negrilor, fiindcă albiu nu erau de față. Căpitanul și secundul erau pe punte, iar Jerry, care nu se intimidă pentru că se plimba singur, își continuă cercetările.

Ajuns la intrarea în infirmerie, unde nu exista ușă, adulmecă și pătrunse în sală, încercând să afle ce lucru nou și necunoscut îi sensibilizase nările.

Era vorba despre o negresă tânără, îmbrăcată doar într-o cămașă, culcată pe o cuvertură aruncată peste niște lăzi de tutun și recipiente din fontă pline cu făină.

Jerry observă imediat faptul că o neliniștea ceva. Știa că, de câte ori un negru părea că vrea să ascundă ceva, nu era lucru bun. Însăpăimântată, copila începu să țipe de îndată ce el lătră ca să dea alarma. Apoi sări pe ea. Când colții lui îi cuprinseseră brațul, negresa nici măcar nu țipă. Se făcu mică, tremura și nu opuse nici un fel de rezistență. Jerry apucă o bucată din cămașa

„vinovatei”, în același timp, făcea zgomot pentru a-i atenționa pe secund și pe căpitan.

În urma eforturilor lui, negresa căzu cu lăzi cu tot, ceea ce făcu să se întetească lătrăturile, în timp ce negrii, privind prin deschizătura cabinei, râdeau neîncetat.

Când veni căpitanul, îl găsi pe Jerry agitându-și bucata de coadă, cu urechile lăsate pe spate, trăgând cu ardoare de hainele subțiri ale fetei. Se aștepta să fie lăudat, dar Van Horn îl chemă scurt la el. Atunci intui că respectiva creatură diferea de ceilalți și că nu trebuia tratată ca ei.

Negresa se găsea într-o stare de spaimă cumplită, pe care puține ființe omenești o pot suporta. Van Horn o considera „aducătoare de necazuri” și ar fi vrut să se lipsească de ea, fără a-i dori însă pieirea, de vreme ce el însuși o salvase cumpărând-o în schimbul unui purcel gras.

La doisprezece ani, considerată o nătângă bolnavă și fără valoare, urma să fie fiartă de către rude. Când a văzut-o prima oară căpitanul Van Horn, era în centrul unei procesiuni lugubre desfășurate pe malul râului Balebuli.

Oprind cortegiul, a constatat că nu era nicicum o frumusețe. Descărnată de boală, răioasă, roasă ca o scoarță de pe țărm, avea picioarele și mâinile legate și era transportată, ca un porc, suspendată pe un băț susținut de doi oameni. Aceștia își propuseseră să o mănânce la cina. Știind că nu avea cum să i se facă milă de ea cuiva, copila nici nu țipa după ajutor. Dar spaima de care era cuprinsă i se citea în ochii bulbucăți.

Van Horn află că oamenii aceia nu o considerau destul de gustoasă și că urmau să o țină în râu, ca să tremure și să se frăgezească.

Mai întâi trebuiau să-i desfacă încheieturile, apoi să-i strivească oasele mari de la brațe și de la picioare. Nu era un rit, nu i se făcea vreo ofrandă unui zeu anume, ci era doar o problemă de gastronomie. Carnea vie, tratată în acel mod, devenea moale și putea fi savurată. După două zile de stat în apă, i-au spus sălbaticii căpitanului, tot ceea ce doreau urma să fie realizat. Apoi aveau să facă un foc mare și să-și cheme prietenii la masă.

După o jumătate de oră de negocieri, în timpul căreia Van Horn a încercat să demonstreze mediocritatea meniului, a reușit să cumpere, în schimbul unui porc gras, biata victimă. Aceasta costa, în dolari, ceva peste două monede.

De atunci începuse seria de necazuri a căpitanului Van Horn. Nu știa cum să se mai debaraseze de fată. Îi cunoștea prea bine pe indigenii din Malaita pentru a o lăsa printre ei undeva, pe insulă. Șeful din Su'u, Ishikola,

oferise o sută de nuci de cocos ca să o aibă. Un șef din junglă îi propusese doi pui de găină în schimbul ei și această ultimă ofertă fusese acompaniată de un hohot de râs ce marcase disprețul bătrânului tâlhar pentru carnea tare a tinerei negrese.

Deoarece nu reușise să întâlnească vaporul misionarilor, *Crucea Occidentală*, la bordul căruia fata nu risca să fie mâncată, căpitanul Van Horn fu nevoit să o oprească pe nava lui până când urma să o îmbarce pe vasul respectiv.

Dar tânăra negresă, lipsită în totalitate de inteligență, nu-l aprecia deloc pe salvatorul ei. Fusese schimbată pe un porc gras și nu credea că destinul ei vrednic de plâns se modificase în vreun fel. Fusese carne pentru măcelărie și asta rămăsese.

Cert, își schimbase stăpânul, dar omul acela, care comanda pe *Arangi*, se gândea probabil ce fel de mâncare să-și gătească din ea. Trebuia numai să se îngrașe bine. De aceea vroia să-i deoace planurile și, când o forța să mănânce, nu înghițea mai mult decât îi era suficient ca să rămână în viață.

Fata trăise doar în junglă și nu pusese piciorul în vreo barcă până ajunsese pe *Arangi*. De aceea, faptul că nava se balansa neîncetat pe ape o făcea să trăiască un coșmar fără sfârșit. În limbajul lor ciudat, cu o mie de dialecte, obișnuit printre negrii din acele insule nenumărate, toți pasagerii o asigurau de soarta ce-i era rezervată.

— Pe cuvânt, îi spunea unul, în curând marele stăpân alb te va face *kaii-kaii*.

— Marele stăpân alb te va face *kaii-kaii*, îi zicea altul. De asta se tot învârte pe aici.

Kaii-kaii însemna „a mânca”. Jerry știa asta.

Ea însă nu răspundea la acele vorbe sarcastice. Niciodată nu vorbea, nici măcar cu căpitanul Van Horn.

Se lăsase așadar seara, când căpitanul îl ducea pe Jerry pe punte, după ce cățelul dăduse peste negresă.

De abia a sărit din brațele lui Van Horn și a descoperit altceva nou: pământul. Nu-l vedea, dar îl simțea. Cu botul ridicat, adulmeca vântul care îi aducea acel mesaj, iar flerul său îl descifra exact. Se simțea sarea de pe mal, putregaiul mlaștinilor, emanațiile mirodeniilor specifice vegetației tropicale și chiar un vag, foarte vag rest de fum.

Vântul alizeu, care îl dusesese pe *Arangi* până în apele din extremitatea Malaitei, încetă să mai sufle și vasul avansa mult mai greu. Velele sale se

dezumflară cu zgomot. Jerry, de această dată, nu mai privi pânza cea mare cu dispreț și ironie. Dacă ar fi știut sigur că, în ciuda zgomotului puternic, vela n-ar fi constituit un pericol pentru el, s-ar fi liniștit și n-ar mai fi ocolit-o pe la mare distanță, așa cum făcuse.

În timp ce Van Horn, profitând de acalmie, își instruia echipajul la tir folosind carabinele Lee-Enfield din rastelul de deasupra tambuchiului cu geamuri al cabinei principale, Jerry, pe neașteptate, începu să se târască. Câinele sălbatic, aflat la trei picioare distanță, urmărea foarte atent mișcările făcute de terier. Veghea, scoțând mârâieli amenințătoare. Multora le-ar fi fost teamă de acele mârâituri, dar nu și lui Jerry. În timp ce câinele sălbatic se refugiase repede în ascunzătoarea dintre lăzi, terierul se aruncă asupra lui, dar îl rată cu foarte puțin.

Căpitanul Van Horn, care aruncase peste bord bucăți de lemn, sticle și cutii goale, le ordonă celor care-l așteptau cu carabinele pregătite să tragă asupra țintelor plutitoare.

Jerry, impresionat și încântat de împușcături, își exprimă buna dispoziție amestecându-și lătrăturile cu zgomotul făcut de arme.

„Întorșii” stăteau pe punte ca să adune cartușele goale, pe care ei puneau mare preț și pe care și le înfingeau, fierbinti încă, în găurile din lobul urechilor.

Aveau mai multe asemenea orificii în urechi, iar tuburile din cupru erau introduse doar în cele mai mici dintre acestea. În celelalte purtau lulele din lut, ramuri de tutun și cutii de chibrituri. Orificiile erau uneori atât de largi, că permiteau introducerea unor cilindri din lemn sculptat având trei degete în diametru.

Căpitanul și secundul aveau la centuri revolvere automate. Le-au folosit în clipele acelea și au tras atât de repede și de precis, încât negrii din echipaj au rămas cu gurile căscate. De fapt, acești primitivi nu se prea descurcau cu armele de foc, dar Van Horn, ca orice căpitan care naviga prin apropierea Insulelor Solomon, știa că indigenii din tufișuri și cei de pe coastă ținteau mult mai prost. Știa, de asemenea, că putea conta pe sprijinul dat de cei din echipaj și că aceștia nu vor întoarce niciodată armele împotriva comandantului de vas.

La început, revolverul lui Borckman își rată ținta. Van Horn îi reproșă subalternului său că nu-și păstrează arma curată și bine unsă și, în plus, îl suspectă că băuse câteva pahare dacă trăgea atât de prost.

Borckman dădu vina pe un ușor acces de febră și Van Horn nu-și trădă

imediat scepticismul în această privință. Abia puțin mai târziu, luându-l pe Jerry în brațe, stând la umbra brigantinei, îi spuse câinelui la ureche:

– Necazul cu el, micuțul meu Jerry, e că tare-i mai place rachiul. *Gott-fer-dang!* Trebuie să fii mereu atent în jur. Și mai pretinde că e vorba de febră! Nu-i adevărat, Jerry, e vorba de rachi. Șnaps! E un marinar foarte bun atunci când e serios. După ce și-a băut însă șnapsul, nu mai poți face nimic cu el. Jerry, lăbuțele tale abia au început să pășească prin viață. De aceea, crede-mă: evită cu orice preț șnapsul. Ascultă-l pe tătucul tău și rămâi întotdeauna serios!

Apoi, lăsându-l pe Jerry, care se pregătea să sară asupra câinelui de tufiș, căpitanul coborî în cabină ca să bea el însuși din același rachi cu care, puțin înainte, se delectase Borckman.

Șicanarea câinelui sălbatic devenise o joacă, mai ales pentru Jerry, care pornea la luptă cu inima deschisă și fără supărare. Își dădea seama perfect de superioritatea sa.

În regatul câinilor, Jerry era stăpânul, cel puțin pe puntea lui *Arangi*. Adversarul său era un mizerabil ce nu îndrăznea să-și părăsească ascunzătoarea. Terierul domina puntea. Chiar când Jerry nu era prin preajmă, câinele sălbatic se temea de adversarul său, care era rapid și nu se sinchisea de mârâiturile amenințatoare.

Ceva mai târziu, Jerry, care se plimba pe punte, după ce îl mai atacase o dată pe câinele sălbatic, îl găsi pe căpitan stând jos, cu genunchii apropiați la gură.

Privea neatent în fața sa și terierul irlandez, din prietenie, veni să-l miroasă pe picioare. Van Horn nu-l băgă însă în seamă și continua să fixeze un punct în depărtare, fără a-și da seama de prezența câinelui.

Jerry își puse atunci capul pe genunchiul stăpânului său și îl privi lung, tandru. De această dată, Van Horn îl văzu și se bucură nespus, dar nu se mișcă. Jerry încercă atunci altceva. Palma stăpânului său atârna, pe jumătate deschisă, pe lângă trup, în timp ce antebrațul i se sprijinea de genunchi. Câinele își furișă botul în palma lui Van Horn. Rămase apoi nemișcat. Dacă ar fi stat altfel, ar fi văzut că, pentru o clipă, căpitanul n-a mai scrutat marea, ci s-a întors spre el. Jerry nu a văzut însă privirea stăpânului. Rămase nemișcat câteva clipe, apoi trase cu zgomot aer pe nări.

De această dată, Van Horn nu mai rezistă și începu să râdă zgomotos. Jerry își mișcă urechile și îl privi foarte afectuos. Pentru el, zâmbetul zeului însemna o adevărată rază de soare. Mâna, pe jumătate deschisă, se închise,

prinzând botul și o parte din capul câinelui, apoi începu să-l scuture în față și în spate. Câțelul fu nevoit să se miște cu toate cele patru labe.

Pentru el era o adevărată bucurie, fiindcă știa că, deși căpitanul îl zgâlțâia destul de tare, în gestul acestuia nu exista nici furie, nici amenințare. Era doar un joc, așa cum obișnuia să facă cu Michael. Se mai jucase uneori în același fel și cu Bidy, atacând-o în glumă. Uneori chiar domnul Haggin făcea aceleași mișcări, simulând că îl atacă.

Van Horn începu să-l scuture mai tare și Jerry scoase o mârâitură feroce, care creștea în intensitate o dată cu amplitudinea mișcărilor. Era însă doar în joacă. Se zbătea, voia să-și scoată botul din prinsoare și se făcea că mușcă.

Când comandantul, cu un brânci, îi dădu drumul, împingându-l la o anumită distanță de el, câțelul reveni la atac, arătându-și colții și mârâind. Fu prins iar și balansat. Jocul continua, mai intens. O dată, Jerry fu mai iute și scăpă din mâna lui Van Horn. Apoi îl prinse de încheietură. Nu strânse însă din colți, ca să-l muște. Presă doar puțin pielea, fără să-i facă rău.

Jocul se încinse și Jerry începu să uite că era doar o glumă. Ferocitatea, pe care la început doar o simula, deveni reală și, când revenea în atac, după ce fusese respins, scotea un lătrat furios. Dându-și seama de aceste lucruri, Van Horn întinse spre el mâna larg deschisă, un gest de pace vechi de când lumea. Îl chemă în același timp pe nume. Tonul său sugera un avertisment, un reproș, dar și o ofertă de prietenie.

Jerry înțelese imediat și redeveni el însuși. Își ceru iertare. Câinele, care cu o clipă în urmă venea la atac cu botul deschis, deveni pe loc un animal blând și supus. Mângâie, cu limba lui roz, mâna ce i se întindea. După o clipă era în brațele lui Van Horn, cu botul lângă obrazul lui, pe care-l lingea cu multă afecțiune. Îi făcea o adevărată declarație!

– *Gott-fer-dang!* exclamă căpitanul. Ești numai mușchi și nervi, dar ai o inimă de aur, *gott-fer-dang!* Jerry, ești un câțel dat naibii și nici un terier din lume nu te-ar putea egala. Inima ta e generoasă, băiete. Iubește-mă, căci voi avea grijă de tine și te voi iubi și eu toată viața!

Căpitanul care comanda nava *Arangi*, îmbrăcat doar cu o cămașă lungă și grosolană din bumbac și cu un pantalon scurt, care transporta canibali la bordul vasului său și care, chiar și atunci când dormea, ținea pistolul automat la centură, Van Horn, pe capul căruia se pusese premii în satele din junglă și în cele de pe coastă și care era considerat cel mai dur recrutor din Insulele Solomon, unde supraviețuiesc doar cei mai răi și mai violenți oameni, simți

deodată că ochii îi sunt înlăcrimați, îngreunându-i vederea, și-l strânse la piept pe câțelul față de care nu-și putea înăbuși dragostea și tandrețea.

V

CÂINE LA APĂ!

Noaptea scurtă de la tropice învăluisese nava *Arangi*, care plutea pe valuri în vecinătatea insulei Malaita. Vântul alizeu din sud-est se oprise, iar vremea se schimbase. O vijelie ușoară se desfășura în zonă. Pe punte, expuși intemperiilor, cei care se ocupau cu fierberea mâncărilor abia se descurcau. „Pasagerii”, negrii întorși de la muncă, se refugiaseră în cală.

Primul cart, de la ora opt la miezul nopții, revenise secundului. Căpitanul Van Horn, gonit de ploaie, coborâse în mica lui cabină cu Jerry sub braț. Câțelul era obosit de numeroasele incidente din ziua aceea, cea mai bogată în evenimente din toată viața lui de până atunci. Adormi apoi, mârâind și agităndu-și lăbuțele în timpul somnului, iar căpitanul nu se putu stăpâni să-l mai privească o dată înainte de a stinge lampa.

Jerry adormi atât de adânc, încât nu băga de seamă plecarea stăpânului său. Acesta ieși, transpirat, ducându-și perna și pătura pe punte, unde spera să găsească un loc aerisit. Ploaia încetase, dar nici vântul nu mai sufla și, de aceea, cabina cea mică devenise o încăpere cu aer greu, umed și aproape imposibil de respirat.

Cățelul se trezi când se simți gădilat, pe partea sensibilă a labei, de mersul unui gândac uriaș, lung de trei degete. Și-a scuturat laba și a privit mirat insecta care, în loc să fugă grăbită, abia se îndepărta. A văzut-o apoi alăturându-se altor gândaci, la fel de mari. Niciodată Jerry nu văzuse în același timp atâția gândaci uriași. Ieșeau de peste tot și coborau pe pereții subțiri ca să se alature altora, pe dușumea.

Jerry înțelese că întreceau măsura și se hotărî să pună lucrurile la punct. Niciodată domnul Haggin, Derby sau Bob nu toleraseră gândacii și legea lor trebuia respectată. Insectele acelea sunt un dușman continuu pentru oamenii aflați la tropice.

Cățelul sări asupra primului venit. Vru să strivească insecta sub labe, dar aceasta făcu un lucru absolut neașteptat: își deschise aripile și zbură. Ca la un semn, toate celelalte făcură la fel, umplând încăperea și bâzâind monoton.

Jerry sări, încercând să agățe în aer mulțimea înaripată și să o răpună cu labele. Din când în când, reușea să distrugă câte o insectă, dar lupta înceta numai după ce gândacii, ascultând parcă de o poruncă misterioasă, dispărură brusc în crăpăturile din pereți.

Rămas stăpân, Jerry se întreba unde ar putea fi oare comandantul.

Văzuse că nu era în cabină, dar se îndreptă către culcușul acestuia și începu să miroasă cu atenție peste tot, luându-i urma. În timpul căutării, bucătica de coadă i se agita neîncetat.

Unde era deci Van Horn? Întrebarea îi persista în gând, ca unui om. De asemenea, preceda acțiunea. Ușa rămăsese deschisă. Jerry trecu în cabina unde negrii dormeau gemând, sforăind sau suspinând. Formau o masă compactă de trupuri întinse pe dușumea sau pe banchete, astfel că trebuia să pășească peste ei. Și nu era zeul alb care să-l apere! Își dădu seama de acel lucru fără a simți vreo strângere de inimă.

Asigurându-se că Van Horn nu se găsea în cabina cea mare, cățelul se îndreptă către scara ce ducea pe punte. Își aminti însă de infirmerie. Se duse acolo și o mirosi pe negresa adormită care credea că Van Horn o va mânca atunci când ea se va înzdrăveni.

Reveni la scară și privi în sus, așteptând o clipă în speranța că o să vină căpitanul să-l caute. De bună seamă că trecuse pe acolo. Jerry era sigur de lucrul acela, din două motive: era singurul drum către punte și apoi mirosul lui nu-l înșela. La început urcă fără probleme, dar *Arangi* avu o mișcare intensă de ruli, care-l trimise la podea. Doi sau trei „pasageri” se treziră și îi observară eforturile.

Jerry mai încercă de două ori să urce pe scara strâmtă și aproape verticală, dar căzu, spre bucuria negrilor. Unul dintre aceștia îi trezi pe toți cei din jurul său. La a patra încercare, cățelul urcă până la mijlocul scării, apoi fu aruncat la podea, pe o parte. Hohotele crescură în intensitate. Terierul se ridică, își zbârli părul și mârâi furios, exprimându-și astfel disprețul față de acele bipede inferioare a căror singură rațiune de a fi consta în a asculta ordinele date de zeii albi.

Fără a se lăsa intimidat de eșecurile de până atunci, cățelul se agăța iar de scară. De această dată, *Arangi* se mișcă mai puțin, ceea ce îi permise să ajungă sus. Cu labele din față se așeză pe deschizătura ce dădea spre punte. Urmă o mișcare rapidă de ruli a navei. Terierul irlandez, folosindu-și toate forțele, se agăța cu labele și izbuti să sară pe punte.

În fața unui tambuchi, câțiva oameni din echipaj stăteau în jurul lui

Lerumie. Îi recunoscu pe rând, trecând mândru pe lângă vechiul său dușman, pe care-l amenință cu un mârâit. În partea din spate a navei, îl văzu pe un negru ce ținea roata cârmei și, în apropierea acestuia, pe secundul care era de cart.

Borckman îi vorbi și se aplecă să-l mângâie. În clipele acelea, terierul îl simți pe căpitan, care se afla prin apropiere. Mișcă din coadă într-un fel anume, ca să se scuze, apoi plecă în direcția din care venea mirosul. Îl găsi pe stăpânul său cufundat în somn, culcat pe spate și atât de bine acoperit cu pătura, încât i se vedea numai capul.

Jerry începu să-l adulmece vesel, agitându-și bucatîca de coadă ca să-și exprime satisfacția. Dar Van Horn nu se trezi și burnița ușoară care se porni îl determină pe Jerry să se culce, făcându-se colac, între capul și umărul celui adormit. Cu acest lucru reuși să-l dezmeticească pe căpitan, care îi murmură numele cu voce stinsă.

Cățelul îi răspunse atingându-i obrazul cu botul său umed și rece. Van Horn își reluă somnul, dar câinele nu adormi. Cu botul, ridică pătura și se furișă sub aceasta. Mișcările lui îl treziră din nou pe căpitan, care-l ajută să se instaleze.

Terierul nu era însă mulțumit. Se agită să-și găsească locul și nu se liniști până ce nu ajunsese în brațele stăpânului. Își puse capul pe umărul lui. După aceea, scoțând un oftat de ușurare, adormi, la rândul său.

De mai multe ori, căpitanul se trezi din cauza zgomotului pe care-l făceau oamenii din echipaj în vreme ce manevrau velele și, de fiecare dată, amintindu-și de Jerry, îl strânse cu dragoste la piept. Prin somn, cățelul îi răspundea ghemuindu-se și mai aproape de el.

Desigur, terierul era de o inteligență ieșită din comun. Totuși, avea anumite limite și nu putea cunoaște efectul pe care-l provoca asupra lui Van Horn contactul cu blana lui moale și calduroasă. Căpitanul, amintindu-și trecutul îndepărtat, se gândea la clipele în care o ținea în brațe pe micuța lui fiică.

Amintirea deveni atât de vie, încât se trezi, iar imaginile ce-i bântuiau creierul apărură în fața lui. Nimeni, nici un alb din Insulele Solomon, nu cunoștea acele imagini ce-l urmăreau în vis și-i tulburau bătrânețile. De altfel, făcuse un efort zadarnic să vină din ocean până în acel arhipelag ca să scape de ele.

Contactul cu blana caldă a cățelului pe care-l strângea în brațe îl trimise cu gândul la fetița lui, la mama ei, la micuța lor locuință din Harlem.

Interiorul era modest, dar domnea atâta fericire acolo, încât părea un colț de rai.

Reveni cu amintirea la părul blond și lins al copilului, care aducea atât de mult cu buclele aurii ale mamei sale. Deși încerca să alunge imaginile acelea, nu putu s-o ocolească pe cea mai îngrozitoare!

Își aminti totul! Accidentul de tramvai și echipa care lucra sub ordinele sale. Se întreba ce se întâmplase cu Clancey, mâna lui dreaptă. Ah! În ziua aceea lungă venise să-l caute pe la trei dimineața pentru a degaja o mașină ce intrase în fațada unui magazin și pe care trebuia să o pună pe roți. După ce au muncit la reparații, s-au întors la hangar pe la nouă seara, când a venit un nou apel.

– Bun, i-a zis Clancey, care locuia în același cartier ca și el. Nu e departe de noi. De îndată ce terminăm, putem să-i lăsăm pe cei din marginea orașului să ducă mașina la garaj și noi rămânem la casele noastre.

– Sper să nu dureze mult, i-a răspuns.

– Ce s-a întâmplat de fapt? I-a întrebat Billy Jaffers, un om din echipă.

– Cineva a fost strivit de o mașină și nu a putut fi scos de acolo.

Își aminti diverse amănunte din timpul drumului, glumele lui Clancey, aluziile lui despre Jaffers.

Ajunseră apoi la șirul de tramvaie oprite, la mulțimea de acolo, la poliștii ce încercau să îndepărteze lumea. Două ambulante așteptau. Un polițist tânăr, palid la față, abia putu să șoptească:

– E îngrozitor! Nu poți să te uiți. Sunt două femei sub tramvai. N-am reușit să le scoatem. Am încercat... Cred că una din ele mai trăiește...

Dar el, omul nepăsător și puternic, obișnuit cu asemenea drame, obosit de munca de peste zi, nu se gândise nici o clipă la tragedia care-l aștepta, ci îi răspunse vesel și încrezător în sine că nu va dura mult și le vor scoate de acolo.

Își aminti încă o dată clipa când aprinsese lanterna... Atunci i-a apărut în fața ochilor îngrozitoare imagine a celor două cosițe blonde pe care le cunoștea atât de bine!

– Zici că mai trăiește una din ele? îl întrebase el pe polițist în vreme ce-și aprindea lanterna.

Sunetul propriilor lui cuvinte nu i se stinsese în urechi.

– Au murit amândouă, răspunsese tot el, după ce le privise o clipă. Clancey, plasează trei leviere în jurul lor, apoi vino cu cel de-al patrulea să-l fixăm în extremitatea opusă.

În prezent, se afla la bordul navei, stătea pe spate și privea singura stea vizibilă, pe care mișcarea vasului o făcea să apară și să dispară printre pânzele de pâclă. Vechea suferință îi ardea pieptul. Gura și ochii îi erau dureros de uscați... Știa ceea ce lumea ignora și anume motivul pentru care se găsea prin Insulele Solomon, căpitan al aceluiași iaht din lemn de tec cu numele *Arangi*, făcând trafic cu negri, riscându-și viața și bând whisky, de multe ori peste măsură.

După ce a revăzut toate acele imagini îngrozitoare, căpitanul a adormit iar, mulțumit că-l simțea, când și când, pe Jerry pe umărul său. O dată chiar, când câtelul, visând ceva legat de coasta Meringe, de domnul Haggin, Bidy, Terrence și Michael, lăsă să-i scape un geamăt slab, Van Horn se dezmetici din somnul său, suficient pentru a-și mângâia prietenul și a-i șopti pe un ton amenințător:

– Dacă vreodată un negru îndrăznește să se atingă de tine...

La miezul nopții, când veni secundul să-l trezească, făcu instinctiv două lucruri de îndată ce deschise ochii: primul fu să-și ducă mâna la revolverul de la centură, al doilea să murmure:

– Dacă vreun negru îndrăznește să-l atingă pe câinele ăsta...

– Iată vârful Kopo, îi zise Borckman în vreme ce cei doi oameni priveau, în direcția vântului, mirajul pământului. N-am parcurs mai mult de zece mile și nimic nu anunță o vreme stabilă.

– Pe acolo plouă, spuse Van Horn, arătându-i norii care se îngrămădeau, acoperind pentru o clipă strălucirea stelelor.

Secundul de abia reuși să facă rost de o cuvertură și să o instaleze pe punte, că briza se porni brusc dinspre pământ, împingându-l în larg pe *Arangi* cu o viteză de nouă noduri. Jerry încercă un timp să facă de cart cu comandantul, dar curând se culcă și adormi pe punte.

Van Horn îl trezi și îl instală cu grijă sub pătură. Terierul adormi iar. Dar, când stăpânul său începu să umble pe punte în lung și-n lat, Jerry se ridică pentru a se învârti în jurul lui. Îi trebuiă cel puțin cinci minute ca să înțeleagă că locul său era totuși în culcuș.

Pe la patru dimineața, secundul relua serviciul.

– Am avansat cu treizeci de mile, îi zise Van Horn, dar în prezent suntem din nou amenințați. Fiți atenți la vijelia ce vine dinspre uscat. Mai bine să coborâm velele.

Jerry se agita când comandantul se întoarse și se băgă sub pătură. Apoi, potrivit obiceiului său, i se culcă pe braț și, după ce trase aer cu zgomot, îi

linse mâna cu limba lui mică, iar Van Horn îl strânse afectuos, lipindu-și obrazul de el, și adormiră.

După o jumătate de oră se putea crede că se apropia sfârșitul lumii. Jerry fu trezit de o mișcare bruscă a comandantului, care-l îmbrânci cât colo, o dată cu pătura. Puntea vasului *Arangi* se legăna foarte tare și Jerry se rostogolea prin întuneric. Fiecare frânghie și fiecare velă erau întinse la maximum, din cauza furtunii violente.

– Coborâți verga mare! Repede! strigă Van Horn.

Se auzi fâșâitul pânzei mari, în timp ce căpitanul ajuta chiar el la manevră.

În vreme ce toate zgomotele acelea, amestecate cu strigătele oamenilor din echipaj și cu ordinele date de Borckman, ajungeau la urechile sale, Jerry continua să alunece pe puntea înclinată. Nu se lovi însă de bastingaj. Apa caldută a oceanului, care pătrunse pe punte ca un flux ușor fosforescent, îl acoperi, trăgându-l printre corzi. Frânghiile aproape îl împiedicau să lupte cu valurile.

Nu se lăsă însă și înotă cu disperare, nu atât pentru a-și salva viața, cât pentru a răspunde la întrebarea ce-l obseda: „Unde este comandantul?”

Nu se gândea decât la ce avea de făcut ca să-l salveze pe cel la care ținea atât de mult. Așa cum, într-o catastrofă, mama vrea să fie aproape de copilul ei, la fel terierul, în acele momente de pericol, ardea de nerăbdare să-și vadă stăpânul.

Furtuna încetă la fel de brusc precum începuse. *Arangi*, după o ultimă zdruncinătură, își restabili echilibrul. Jerry eșuase pe o scândură, la tribord. De acolo sări pe punte, lângă comandant, care stătea în picioare, crăcânat, ținând încă în mână o bucată de frânghie de la pânza cea mare:

– *Gott-fer-dang!* S-au potolit și vântul, și ploaia!

Simțind nasul rece al câțelului, mirosindu-l vesel, se aplecă să-l mângâie. Nu-l vedea prin întuneric, dar îl simțea lângă el și îi bănuia mișcarea vie a bucații de coadă.

Mai mulți negri, speriați, urcaseră pe punte venind din cabina cea mare. Vocile lor plângărețe aminteau de ciripitul unor vrăbii înfometate și înfrigurate. Borckman veni lângă Van Horn și amândoi, îngândurați, încercară să pătrundă cu privirea tenebrele. Își încordau auzul ca să surprindă cel mai mic zgomot.

– De ce nu plouă? se întreba Borckman. Întotdeauna vântul e urmat de ploaie...

Van Horn nu-i răspunse.

Nervozitatea celor doi oameni nu-i scăpă lui Jerry, care era, și el, destul de agitat. Își lipi boticul de piciorul comandantului și îl linse. Simți gustul sărat al apei de mare.

Van Horn se aplecă brusc, îl luă repede pe Jerry și îl puse sub pătură. Îngrămădi doi saci în jurul lui. Apoi legă cuvertura cu un capăt de sfoară, astfel ca terierul să fie în siguranță.

Abia termină, că brigantina începu să se zbată deasupra capului său. Pânzele superioare se umflară cu zgomot și cea mare, cu toată libertatea pe care i-o crease Van Horn prin coborârea palanului, se bombă într-o mișcare neașteptată ce zgudui întreaga navă. *Arangi* se aplecă periculos către babord. Această a doua rafală, care venea din direcție opusă, era mai violentă decât prima.

Jerry îl auzi pe comandant strigându-le secundului și oamenilor din echipaj diverse ordine scurte. Apoi, deodată, Van Horn fu luat pe sus de o avalanșă a negrilor care se urcaseră pe punte de la prima furtună. Acea masă confuză alunecase, din cauza punții ce se ridicase brusc spre verticală, și ajunsese până la frânghiile de protecție ce mărgineau partea vasului aflată la suprafață.

Jerry fusese atât de bine instalat în culcuș de către căpitan, încât nu se mișcă din loc. Nu mai distingea decât vocea stăpânului său și după un moment, auzi înjurăturile pe care le rostea dintre corzile unde probabil se înțepenise. Jerry mârâi puternic și începu să se zbată ca să iasă din sac. Stăpânul său pățise ceva rău. Bănuia acest lucru. Nu știa mai mult, iar în haosul acela nu se putea gândi la nimic.

Încetă să facă zgomot ca să asculte iar, cu atenție. Velele se izbeau cu furie, însoțite de țipete și strigăte. Înțelese că se petrecea o nenorocire.

Vacarmul creștea continuu în intensitate. Începu să urle până când o mână pipăi pătura lui. Tăcu și mirosi. Nu, nu era comandantul. Mirosi din nou și îl recunoscă pe Lerumie, negrul pe care îl speriasse mama lui, Bidy, acela care, mai recent, îl lovisse cu piciorul și cel care, cu o săptămână în urmă, îl lovisse pe Terrence cu o piatră.

Sfoara care ținea fixată pătura fu desfăcută. Jerry, supărat, mârâi furios. Era doar câinele unui zeu alb, deci tabu pentru orice negru. Știa, din copilărie, că un negru nu avea dreptul să se atingă de câinele omului alb. Și totuși, Lerumie, în clipele acelea când lumea se sfărâma în jurul lor, încerca să-l prindă!

Când negrul îl atinse cu degetele, Jerry îl apucă cu colții săi ascuțiți. Folosindu-și cealaltă mână, Lerumie reuși să îi descleșteze maxilarul.

Terierul irlandez plănuise să se lupte cu furie, dar fu luat de gât, strangulat pe jumătate și aruncat în sus. Nu mai atinse puntea. Căzu în mare, se scufundă în valuri și reveni la suprafață după ce înghiți o cantitate serioasă de apă sărată. Se sufoca, dar înota fără oprire. Nu învățase niciodată mișcările acelea salvatoare, pur și simplu îi veniseră din senin, deodată. Așa cum respira, la fel se lupta în clipele acelea cu valurile.

În jurul lui, vântul făcea ravagii. Spuma ridicată de furtună îi umpluse nările, îi biciuise ochii și îl orbea.

Din cauza faptului că nu reuși să-și păstreze poziția orizontală, nu se mai ținu la suprafață prin bătaia labelor și începu să se scufunde încet. După ce înghiți destulă apă, reveni totuși deasupra valurilor.

Dincolo de negură și vânt, auzea foșnetul velei mari, pe jumătate coborâtă, strigătele ascuțite ale echipajului, o înjurătură a lui Borckman și, dominând totul, vocea căpitanului strigând:

— Manevrați vela! Tare, mai tare! Repede! Repede!

VI

SALVAREA

Auzind glasul comandantului, Jerry, care se lupta cu valurile furtunoase, își manifestă dragostea pentru noul său zeu printr-un urlet prelung. Dar sunelele făcute de el se stinse pe măsură ce *Arangi* se îndepărta. Atunci, în tăcerea nopții, aflat la discreția vechii lui adversare, marea, câțelul începu să mârâie plângăreț, ca un copil pierdut.

O intuiție vagă îi revela propria lui slăbiciune în fața dușmanului necruțător, oceanul rece și crud, care-l condamnase, în întuneric, la moarte. Și totuși, în ceea ce-l privea, nu înțelegea ce e moartea. El, care nu știa nimic despre timpul când nu existase, nu-l putea concepe nici pe cel când nu va mai fi.

Însă pericolul misterios îl bântuia, dându-i câte un avertisment la fiecare mișcare nervoasă, la fiecare reflex cerebral. Fără a o înțelege, terierul simțea moartea.

Cum luptă un om pradă unui coșmar, așa se lupta Jerry cu imensa întințere de apă sărată. Gemea și plângea, biet câțel pierdut... Văzuse lumina zilei

doar cu șase luni în urmă, când se trezise într-o lume care, iată, îi rezervase, pentru un timp mult prea scurt, atâtea bucurii și suferințe.

*

La bordul lui *Arangi*, care se echilibrase de îndată ce vela mare fusese coborâtă în întregime de pe catarg, Van Horn și Borckman se apropiară unul de altul prin întuneric.

Vântul slăbise, ploaia începuse să cadă.

– O furtună dublă, vorbi Van Horn. Am fost luați de vânturi și dinspre babord și dinspre tribord.

– Probabil că s-a rupt în două cu puțin timp înainte de a ajunge la noi, îi zise secundul.

– Și a păstrat ploaia pentru cel de-al doilea atac, completă Van Horn, înjurând.

– Ohe! strigă el. Cârmaciule, ce se întâmplă?

Vasul se clătina brusc. Brigantină fusese strânsă. Vela din spate se dezumflase, iar cea din față preluase vântul ce sufla din partea opusă. Aceste manevre aveau ca scop să-l readucă pe *Arangi* pe traseul pe care-l parcurgea înainte de a fi surprins de furtună. Așa se făcu că vasul se apropie de Jerry, care se lupta cu apele. Eroarea unui timonier negru aplecă balanța destinului în favoarea cățelului.

După ce a restabilit direcția de plutire, Van Horn îl însărcină pe Borckman să aranjeze frânghiile de protecție. Chiar el se duse, prin ploaie, să repare palanul pe care-l tăiașe. Aversa scăzuse în intensitate. Urechea lui fu atrasă de un sunet ce venea dinspre mare. Se opri din lucru ca să asculte mai bine și atunci recunoscu schelălăitul lui Jerry. Tresări, ca electrocutat.

– Cățelul a căzut în mare! îi strigă el lui Borckman. Trebuie să virăm!

Se repezi el însuși spre cârmă, îmbrâncind un grup de negri ce-i stăteau în cale.

– Hei! Acolo! comandă el. Strângeți brigantina!

O privire rapidă aruncată asupra valurilor îl orientă spre locul de unde se auzea cățelul.

– Cârmă către tribord! Toată! îi strigă timonierului. Est–nord-est!

Încercă apoi, în zadar, să mai surprindă vreun geamăt de-al lui Jerry. Nu stătu însă mult pe gânduri. În ciuda faptului că *Arangi* virase, își dădu seama că vântul și deriva puteau să îndepărteze vasul de micul animal. Îi strigă lui

Borckman să pregătească baleniera, în timp ce el cobora în fugă să-și caute lanterna și o busolă portativă.

Fiindcă *Arangi* era de dimensiuni reduse, baleniera lui se afla în partea din spate, unde era prinsă cu cabluri duble. Până o aduse Borckman la pupa, Van Horn se întorsese.

Trecu peste corzile de protecție de la marginea punții, ajutându-i apoi și pe cei care urmau să vină cu el. Se urcă ultimul în șalupă, după ce dădu toate ordinele necesare echipajului pentru a se descurca cât timp avea să lipsească. Apoi șalupa se desprinsese de vas.

— Aprindeți o lumină pe punte, Borckman! Continuați să virati. Nu ridicați pânza cea mare. Curățați puntea și fixați palanul de siguranță la catargul principal.

Se așeză apoi la cârmă și începu să-și îndemne vâslașii. În timp ce conducea ambarcațiunea, Van Horn nu uita să-și consulte busola pentru a se orienta către est-nord-est. Își amintea că busola aceea devia cu două grade față de cea de pe *Arangi* și își luă măsuri în consecință.

Din când în când le ordonă celor de la vâsle să se oprească și asculta cu mare atenție. Apoi îl chema pe Jerry. Făcură ocoluri, cercuri, înaintară, veniră înapoi, merseră în direcția vântului, apoi împotriva lui, strabătând regiunea unde, după calculele căpitanului, trebuia să se afle Jerry.

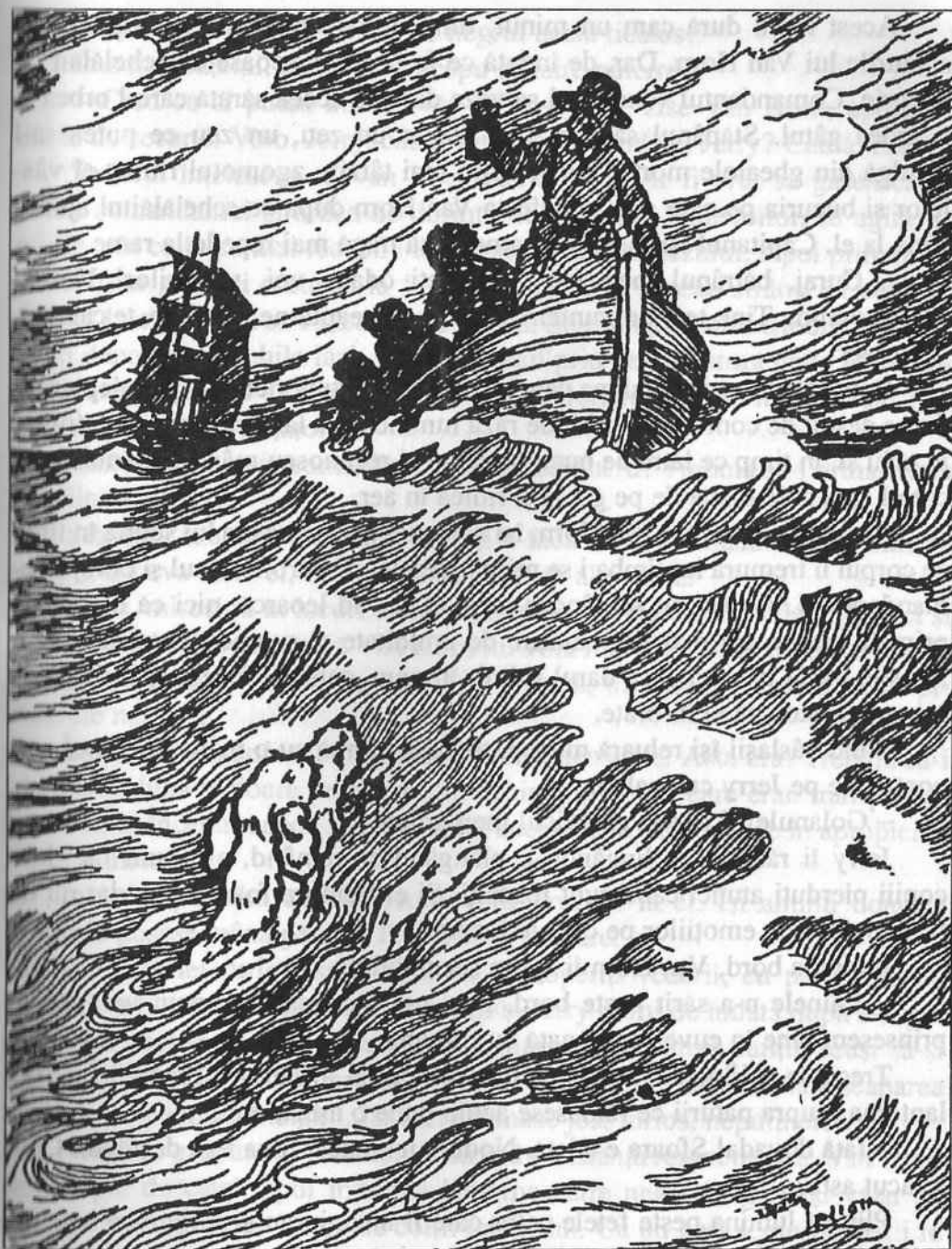
— Voi, le zise el vâslașilor, ascultați-mă bine! Cel care îmi va găsi câinele, va căpăta cinci lungimi de braț de pânză și zece pachete de tutun.

*

Jerry era într-o situație disperată. Nefiind obișnuit să înoate și sufocat de apă, era pe cale de a-și pierde cunoștința atunci când zări lumina lanternei lui Van Horn.

Nu-și dădu însă seama că era ceva legat de venirea stăpânului său și nu-i acordă mai multă atenție decât primelor stele ce se iveau pe bolta cerească.

De aceea continuă să geamă în timp ce înghițea apă sărată. Dar, când recunoscuse glasul salvatorului său, deveni nebun de bucurie. Încercă să se ridice prin întuneric și să-și întâmpine stăpânul cu labele, așa cum obișnuia când Van Horn se afla în apropierea lui. Rezultatul fu dezastruos. Neîntâlnind în fața lui decât gol, dezechilibrat din poziția orizontală, se cufundă în apă, apoi reapăru la suprafață, aproape sufocat.

*Jerry era pe cale de a-și pierde cunoștința
atunci când zări lumina lanternei lui Van Horn.*

Acest lucru dură cam un minut, timp în care nu putu să răspundă la apelurile lui Van Horn. Dar, de îndată ce fu în stare, scoase un schelălăit de bucurie. Comandantul venea să-l salveze din apa aceea sărată care-l orbea și îi ardea gâtul. Stăpânul său era într-adevăr un zeu, un zeu ce putea să-l smulgă din ghearele morții. Auzi, puțin mai târziu, zgomotul ritmat al vâslelor și bucuria pe care și-o manifesta Van Horn după ce schelălăitul ajunsese până la el. Căpitanul își îndemna oamenii să tragă mai repede la rame.

– Curaj, bătrânul meu Jerry! Haideti odată, voi, vâslașilor! Venim, băiete, venim. Ține-te bine, suntem aproape. Așteaptă-ne, cățelule, te căutăm. Ușor, ușor...

Deodată, Jerry zări șalupa care rătăcea prin întunericul din jur, deplasându-se destul de confuz. Fu orbit de raza luminoasă a lanternei care-i pătrunse în ochi și, în timp ce lătra de bucurie, simți și recunoscuse mâna stăpânului său care-l apuca de blana de pe gât și îl ridică în aer.

Ajuns la pieptul lui Van Horn, își agită nebunește coada lui scurtă în timp ce corpul îi tremura iar limba i se mișca, veselă, pe bărbia, nasul și obrajii comandantului. Acesta nu se gândea că și el era ud learcă, nici că manifesta primele semne ale malariei cauzate de umiditate și supraexcitare nervoasă. Nu știa decât un lucru, că darul primit în ajun, cățelul, fusese regăsit și era întreg, sănătos, la el în brațe.

Când vâslașii își reluară munca, trecu la cârmă cu o mână, astfel ca să-l poată ține pe Jerry cu cealaltă.

– Golanule! îi repetă el. Micul meu golan!

Jerry îi răspundea lingându-l, plângând și gemând, așa cum fac doar copiii pierduți atunci când sunt regăsiți. Și el tremura foarte tare, dar nu de frig, ci datorită emoțiilor pe care le încerca.

Întors la bord, Van Horn îi spuse secundului:

– Câinele n-a sărit peste bord. Nici n-a fost luat de vreun val, căci îl prinsesem bine în cuvertura legată cu frânghie.

Trecu în mijlocul oamenilor din echipaj și al celor „întorși“. Își fixă lanterna asupra păturii ce rămăsese acolo unde o așezase el.

– Iată dovada! Sfoara e tăiată. Nodul nici măcar nu a fost desfăcut. Cine a făcut asta?

Plimbă lumina peste fețele celor care îl înconjurau și furia care se citea în privirea lui îi făcu pe toți să lase ochii în jos sau să privească în altă parte.

– Dacă Jerry ar putea vorbi! zise el. Doar așa așa afla cine a făcut asta. Apoi se aplecă brusc spre Jerry, care se strângea la picioarele lui.

– Tu-l cunoști, Jerry, îl știi pe negrul acela ticălos!

Imediat, câtelul, tensionat, începu să latre puternic.

– Cred că ai putea într-adevăr să mi-l arăți, zise Van Horn, apropiindu-se de secund. Vino, Jerry, caută-l, prinde-l! Unde e, Jerry? Caută, caută!

Terierul înțelesese că Van Horn căuta ceva. Ar fi vrut să găsească ce dorea comandantul și ardea de dorința de a-l servi. Binevoitor, se agita, se mișca, din ce în ce mai receptiv la îndemnul olandezului. Apoi prin minte îi trecu un gând și o rupse la fugă. Negrii, care stăteau strânși în cerc, se dădură la o parte ca să-i facă loc să treacă. Se îndreptă către tribord, unde se aflau depozitate vechile lăzi. Își băgă nasul prin deschizătura unde se ascundea câinele sălbatic și adulmecă. Se afla acolo. Nu doar că îl simți, dar îi și auzi mârâitul amenințator.

Ridică ochii către comandant. Dorea acel lucru? Trebuia să-l urmărească pe câinele de tufiș?

Stăpânul său însă începu să râdă și îi făcu semn cu mâna ca să-i arate că aștepta altceva de la el, deci urma să caute în altă parte.

Plecă, mirosind în locuri unde experiența îi arătase că se aflau gândaci și șobolani. Își dădu seama că Van Horn nu voia nici asta. Sufletul lui ardea de dorința de a face bine și, fără intenție precisă, începu să miroasă pe la picioarele negrilor.

Încurajările stăpânului său crescură în intensitate. Asta era! Trebuia să-i identifice după picioare pe negrii din echipaj și pe cei care erau transportați la ei acasă! Începu repede să facă lucrul acela, până când ajunse în apropierea lui Lerumie.

Într-o clipă, uită că Van Horn voia ceva de la el. Își aminti doar că Lerumie pusese mâna pe el și îl aruncase în mare.

Cu un urlet furios, sări cu colții descoperiți vederii, cu părul zbârlit. Lerumie o luă la fugă de-a lungul punții și Jerry porni de îndată după el, spre distracția negrilor. De mai multe ori, urmărindu-l în jurul punții, reuși să-și infigă colții în mușchii fugarului. Lerumie își găsi și de această dată scăparea urcându-se pe niște frânghii, iar Jerry rămase jos, furios, neputincios.

Negrii se grupară în jurul lor, păstrând o distanță respectuoasă. Van Horn se apropie de câtel, apoi îndreptă lanterna către negrul fugărit și văzu pe mâinile acestuia urme lăsate de colții terierului. Cu un gest semnificativ, i le arată lui Borckman, care se afla în afara semicercului făcut de negri. Comandantul îl luă în brațe pe Jerry, îl liniști și îl felicită în același timp.

– Foarte bine, Jerry! L-ai marcat cu pecetea ta. Bravo! Bun câine!

După care, se întoarse către „vinovat” și, cu un glas dur, îl întrebă scurt:

– Cum te cheamă?

– Lerumie, îi răspunse acesta politicos.

– Vii de pe Pennduffryn?

– Nu, de pe Meringe.

Căpitanul se gândi o clipă, ținându-și câinele în brațe. După cum vedea, era vorba de un „întors”. Peste o zi sau două îl va debarca și se va descotorosi de el.

– Pe cuvântul meu, continuă el, sunt foarte supărat pe tine. Sunt tare, tare furios. De ce mi-ai aruncat câinele în apă?

Lerumie nu știu ce să-i răspundă. Își plimba ochii de colo-colo, resemnat, știind că urma să primească o bătaie bună, căci așa obișnuiau să procedeze albi în asemenea situații.

– Pentru două pachete de tutun, o să pun să te ciomăgească zdravăn! tună Van Horn. Ți-am vorbit prea mult. Ori ai grijă de acum încolo de câinele meu, ori te fac bucăți! Ai înțeles?

– Înțeles! răspunse plângăreț Lerumie.

Incidentul fu astfel închis. „Întorșii” coborâră să se culce în cabina principală. Borckman, cu ajutorul echipajului, ridică pânza cea mare și *Arangi* își relua drumul, în vreme ce Van Horn se întindea sub o pătură uscată ca să doarmă alături de Jerry, cuibarit la umărul lui.

VII

JERRY E TABU!

A doua zi dimineăta, la ora șapte, Van Horn se trezi și îl scoase pe Jerry de sub pătură. Acesta își începu treaba fugărindu-l pe câinele de tufiș, ce se aventurase afară din ascunzătoarea lui. Apoi provocă râsetele negrilor, căci se aruncă mârâind, cu botul deschis, asupra lui Lerumie, care scâpă cu fuga, lăsându-l stăpân al punții. Mâncă împreună cu comandantul, deși acesta nu bău decât o cafea și înghiți două grame de chinină păstrate într-o hârtie pentru țigări.

Îl anunța pe secund că se culcă iar sub pături ca să transpire și să-i treacă febra. În ciuda frisoanelor care făceau să-i clănțane dinții, deși soarele arzător usca puntea ridicând o ceață ușoară, Van Horn îl legăna pe Jerry în brațe.

Jerry afla astfel, la pieptul stăpânului său, ce înseamnă să iubești și să fii iubit. După cum glasul comandantului îi inspira afecțiune, răsufarea lui Lerumie i se traducea prin ură.

Un lucru era sigur. În cele câteva ore de când stătea cu noul său protector, își dăduse seama că ținea mai mult la el decât la Bob sau Derby, care, alături de domnul Haggin erau singurii zei albi cunoscuți de el.

Van Horn încetă să se mai ocupe de Jerry, care se învărti lipăind pâna la deschizătura de pe punte ce permitea accesul către scară. Dacă olandezul nu se mai gândea la câțel, era din cauza febrei care îi tulbura vederea și gândurile. Se clătina pe picioare ca un om beat. Jerry înțelese că ceva nu era în regulă.

Căpitanul începu să delireze. Cobori încet scara ca să ajungă la cabină și să se înfășoare în pături. Câțelul, îngrijorat, tăcea, păstrând astfel o liniște respectuoasă. Spera totuși că va fi luat în brațe. Dar Van Horn nu mai avea puterea să se gândească și la Jerry. Tremura și se sprijinea cu greu în mâini ca să nu cadă, în timp ce traversă cabina principală pentru a ajunge în cea mică.

După un sfert de oră de așteptare, Jerry nu mai rezistă. O dată cu plecarea stăpânului său, evident în urma unui necaz, soarele încetase să mai strălucească pentru terier. Ar fi putut să-l necăjească pe câinele de tufiș, însă nu avea poftă de așa ceva. Lerumie trecu pe lângă el, dar Jerry nici măcar nu-l băga în seamă, deși știa că putea să-l sperie și să-l facă să fugă de pe punte.

Nici chiar mișcarea zgomotoasă a veleii mari de deasupra capului său nu-i mai atrăgea atenția.

Jerry se pregăti, așezându-se pe labelle din spate, să-și ridice botul în sus. Apoi scoase un lung urlat trist. Deodată îi veni un gând. De unde se ivise? E foarte greu de spus. Poți explica oare capriciile unui om ce dorește diferite mâncăruri la masă în funcție de dispoziția sufletească? Poți să ghicești pentru ce un judecător, care vrea să condamne un hoț la cinci ani, se gândește apoi să-i dea nouă ani, pentru ca în cele din urmă să hotărască o pedeapsă de opt ani? Din moment ce înșiși oamenii, semizeii, nu cunosc misterul prin care apar ideile și cauzele pentru care ei aleg o soluție sau alta, nu trebuie să ne așteptăm ca un câine să înțeleagă felul în care-i venise gândul acela.

Terierul irlandez străbătu imediat puntea, ducându-se către pupa, în căutarea secundului.

Voia să-l solicite pe Borckman, care era tot un zeu alb, să-l coboare pe scara aceea. Orice încercare de a o coborî singur ar fi însemnat, în mod cert, o catastrofă pentru el, fiindcă scara era aproape verticală.

Numai că Borckman nu înțelegea dragostea așa ca Jerry și apoi era ocupat. Conducea manevrele și dădea ordine timonierului, supraveghindu-i pe cei care spălau puntea și frecau pereții subțiri din lemn. În tot timpul acela, nu uita să mai ia și o înghițitură de whisky dintr-o sticlă pe care o ascunsese între doi saci, în spatele catargului de la vela foc.

Secundul, care tocmai îl reproșa timonierului o greșală, se îndrepta către prețioasa lui sticlă când Jerry îi apără în drum. Numai că terierul nu se plasa în calea lui mârâind și cu părul zbârlit, așa cum o făcuse când a fost vorba de Lerumie. Atitudinea lui, dimpotrivă, părea rugătoare și dispunea de întreaga elocvență de care poate fi capabilă o ființă ce nu vorbește. Mișcările cozii, urechile culcate, o privire expresivă, toate acestea i se adresau omului din fața lui.

Secundul nu-l văzu însă pe patrupele pe care, din aroganță, nu-l considera altceva decât o ființă inferioară. Nu pricepuse din spectacolul oferit de câinele tandru, care căuta să se facă înțeles, decât că animalul îi blocase drumul către sticlă.

De aceea, o lovitură de picior îl aruncă pe Jerry cât colo, de parcă ar fi fost un lucru neînsuflețit. Câțelul își pierdu echilibrul și lunecă pe puntea lustruită, apoi se ridică iar în picioare și îl privi pe zeul alb care îl tratase așa de urât. Nu mârâi, nu-și arătă colții, nu-și exprima dorința de răzbunare, cum ar fi făcut dacă ar fi fost vorba de Lerumie. Borckman nu era Lerumie, ci un zeu cu două picioare și cu pielea albă, ca domnul Haggin. Îi acceptă bruschetea așa cum un copil se resemnează când primește o palmă de la mama sa fără un motiv anume.

Avea totuși un resentiment, pentru că înțelesese că existau două feluri de brutalități. Când stăpânul său îl scutura până scrâșnea din colți și îl elibera îmbrâncindu-l, invitându-l astfel să continue jocul, să revină la atac, era o fericire pentru Jerry, era legătura directă cu un zeu îndrăgit, care găsisese astfel o modalitate de a-și exprima afecțiunea.

Duritatea lui Borckman era altceva. Din ea nu rezulta nici dragoste, nici tandrețe. Jerry nu înțelegea prea bine diferența, dar simțea nedreptatea și ofensa.

De aceea rămase nemișcat, căutând în zadar să-l priceapă pe omul din fața lui, care, cu capul dat pe spate, sorbea zgomotos conținutul unei sticle. În liniște, îl urmări din privire pe secund în timp ce acesta se grăbi spre pupa, amenințându-l pe timonier cu bătaia.

Jerry se îndepărtă de zeul pe care nu-l iubea și care nu-l înțelegea. Se

Întoarse la tambuchiul prin care dispăruse comandantul și privi în jos. Suferea pentru că nu era alături de stăpânul său, mai întâi pentru că îl iubea, apoi pentru că nu-l putea ajuta. Gemu și lătră cu disperare în deschizătura aceea, fiind prea cufundat în durerea lui ca să-i mai bage în seamă și să se enfurie pe negrii care, pe punte, râdeau de el.

De la tambuchi până la planșeul cabinei era o înălțime de șapte picioare. Cu câteva ore mai devreme reușise să urce pe scara aceea abruptă, dar își dădea seama că îi era imposibil să coboare pe acolo. Se hotărî totuși să riște.

Atât de mult ținea el la stăpânul său, încât dacă nu era posibil să coboare pe scară și dacă nu se putea agăța de nimic, nu-i rămăsese decât să se arunce cu capul în jos, în gol. Știa că era foarte periculos, dar mai făcuse odată așa, la Meringe, când sărise în laguna crocodililor. Ținea la stăpânul său prea mult ca să nu facă asemenea sacrificiu.

Căzu în cap și apoi se rostogoli pe o parte. Prima lovitură îl sufocă, a doua îl ameți. Zăcu inconștient, tremurând, agitându-și labele spasmodic. Negrii făcură cerc în jurul lui râzând. Se distrau de minune, chiar când câțelul nu mai mișca deloc. Sălbaticii, crescuți în cele mai nemiloase condiții, considerau foarte amuzantă imaginea câinelui căzut pe dușumea, amețit de lovitură, mort poate.

Trecură cam patru minute până când Jerry își veni în fire suficient ca să se ridice în patru labe. Reuși chiar să-și păstreze echilibrul, în ciuda balansului specific vasului *Arangi*.

O dată ce-și reveni, în el renăscu dorința de a-și găsi stăpânul. Negrii? Nu contau pentru el în situația în care se găsea.

Nu băgă în seamă hohotele de râs ale sălbaticilor care, dacă n-ar fi știut că Jerry se afla sub protecția marelui stăpân alb, l-ar fi ucis și l-ar fi mâncat pe animalul acela destinat să devină un iscusit vânător de negri.

Fără a-și întoarce privirea către ei, disprețuindu-le prezența, el traversă cabina principală și ajunse în cea unde stăpânul său delira, întins pe pat.

Jerry, care nu avusese malarie, nu înțelegea nimic. În inima lui domnea un sentiment de adâncă neliniște, văzând că Van Horn nu se simțea în apele lui. Sări în culcuș și îi șterse cu limba sudoarea de pe frunte. Spre surprinderea sa, un gest violent îl aruncă în perete.

Mișcarea aceea nu mai era legată de afecțiune, era doar brutalitate. Nu semăna totuși nici cu piciorul pe care i-l dăduse Borckman pe punte.

Jerry se așeză pe labele din spate, în afara razei de acțiune a brațului care

se agita. Simți nevoia să se apropie iar și să atingă fața zeului care nu-l vedea și nu-l recunoștea, dar care, era sigur, îl iubea foarte mult. Neliniștit, împărțea suferința și durerea cu stăpânul său.

„Clancey!” striga Van Horn în delirul său, „ai făcut treabă bună și nu există altă echipă mai reușită, care să repare greșelile șoferilor. Ia trei leviere, Clancey, și mergi în partea din față.”

Apoi alte imagini îl absorbeau: „Taci, draga mea! Nu vorbi astfel cu tatăl tău. Nu vrei să îți ating buclele aurii? Hei, voi cei de-acolo! Slăbiți parâma! Ah! Ce vas bun, ce bine se comportă pe mare... O să fac o levată, Blackey. Dai la fel de mult ca să-mi vezi cărțile cât dau eu ca să le văd pe ale tale?”

Frazele se succedau în continuare și brațele se agitau fără încetare. Jerry, așezat pe marginea patului, scheuna trist, incapabil să-și ajute cu ceva stăpânul. Toate acelea depășeau puterea lui de înțelegere. Nu cunoștea jocul de pocher, nici felul în care se porneau vapoarele sau se făceau reparații pe liniile de tramvaie după accidente, după cum nu știa ce înseamnă să piepteni pletele lungi și aurii ale unei fete într-o locuință din Harlem.

„Moarte amândouă!” articulă Van Horn, cu o voce indiferentă, de parcă ar fi întrebat cât e ceasul.

Apoi gemu: „Oh, frumoasele plete, frumoasele plete aurii!”

O clipă nu mai mișcă, plângându-și cu sughițuri durerea ce-i ardea inima.

Jerry crezu că atunci era momentul în care să acționeze. Se strecură sub brațul stăpânului său, își așază capul pe umărul lui și boticul rece pe obrazul încins. Brațul se strânse puțin, mâna începu să-l mângâie. Simțind trupul mic și cald lângă el, căpitanul se smulse câteva clipe din starea delirantă, murmurând pe un ton amenințător: „Să nu încerce cumva vreun negru să se atingă de câinele acesta!”

VIII

DREPTATEA ZEULUI

O jumătate de oră mai târziu, o sudoare abundentă era semnul că accesul de malarie al lui Van Horn se apropia de sfârșit. Urmă o mare ușurare fizică și ultimii aburi ai delirului îi părăsiră creierul. Se simțea foarte slăbit și,

după ce a aruncat păturile de pe el și l-a recunoscut pe Jerry, a căzut într-un somn greu, odihnitor.

După două ore se trezea ca să urce la aer. Îl lăsă pe Jerry pe punte și se întoarse în cabină, căutându-și sticluta cu chinină pe care o uitase, dar nu reveni imediat.

Sertarul lung de deasupra patului lui Borckman îi atrase atenția. Butonul de lemn care îl închidea fusese înlăturat și, de aceea, era deschis. Există pericolul să cadă la o mișcare de ruluu mai amplă a navei.

Treaba era destul de serioasă. Van Horn își dădu seama că dacă sertarul ar fi căzut în noaptea precedentă, în cursul furtunii, *Arangi* ar fi sărit în aer cu toți oamenii de la bord, căci acolo se găseau pachete de dinamită, cutii cu capsule fumigene și cu gloanțe, nenumărate cartușe pentru carabine și revolvere.

Căpitanul deșertă conținutul ca să-l așeze mai bine și, cu ajutorul unei șurubelnițe, începu să repare încuietorea.

În acest timp, Jerry trecea prin alte aventuri nu tocmai plăcute. Așteptându-și stăpânul, terierul irlandez îl zări pe câinele sălbatic dormind pe punte, la o distanță de câțiva de pași față de ascunzătoarea lui obișnuită. Se părea că de data aceea avea să reușească să pună laba pe el. Câinele sălbatic, cu ochii închiși, dormea dus.

Dar, în clipa aceea, terierul se auzi strigat de secund, care mergea pe punte către sticla lui de whisky.

Jerry se mulțumi să-și lase în jos urechile și să dea din coadă în semn de recunoștință. Continua însă să se apropie de dușmanul său. Auzind și el vocea secundului, câinele sălbatic deschise ochii. Îl zări pe Jerry și fugi imediat în ascunzătoare. Apoi se întoarse către terier, arătându-și colții și mârâind sfidător.

Deoarece fusese întrerupt din acțiune prin intervenția neașteptată a lui Borckman, Jerry se întoarse la marginea tambuchiului ca să-și aștepte stăpânul. Dar secundul, care nu mai era lucid după atâta băutură, îl chemă de două ori pe terier. Acesta îi răspunse de fiecare dată ciulind urechile și mișcându-și coada, fără a-și părăsi poziția.

Borckman traversă puntea, îl privi prosteste pe timonier, apoi, porni către locul unde se afla Jerry.

Îl luă pe bietul animal de blană, din lateral, și de bot și îl strânse de maxilar cu atâta putere, încât dinții acestuia scrâșniră dureros. Manifestarea aceea violentă a secundului nu aducea deloc cu felul în care se juca deseori

cu Van Horn. Câțelul fu apoi împins și lunecă pe panta pe care o făcea puntea în momentul acela.

Jerry se comporta însă ca un domn, fiind mărinos cu superiorii și cu egalii săi, ba chiar și cu inferiorii, cum era câinele sălbatic. Nu abuza nicio dată de avantajele sale. Când se arunca asupra câinelui de tufiș sau când îl urmărea, făcea zgomot mai mult ca să-l sperie, fără a fi dominat de dorința reală de a-l răpune. Față de un superior, un zeu cu două picioare, ca Borckman, se stăpânea și mai mult și nu dădea frâu liber primului impuls pe care îl simțea. De altfel, nici nu voia să se joace cu secundul așa cum o făcea cu stăpânul său, fiindcă Borckman nu-i inspira aceeași afecțiune.

Totuși, terierul se purta frumos. Reveni, imitând asaltul ușor precipitat pe care-l învățase de la Van Horn. Se chinuia să facă un lucru pe care nu-l dorea deloc. Se juca deci fără prea mare chef, scoțând mârâituri amenințatoare ce sunau destul de fals.

Își mișca bucata de coadă în semn de prietenie și, în același timp, mârâia furios. Instinctul de bețiv îi spunea secundului că acel joc e doar o simulare. Jerry îl înșela în felul respectiv fiindcă nu voia să-l refuze.

Borckman însă, uitând că îl însuși nu era decât o brută, îl considera pe Jerry o bestie. Simțea nevoia să devină prin forță stăpânul animalului. De aceea, terierul primi o ploaie de lovituri de pumn și de picior, apoi fu aruncat cât colo pe puntea lunecoasă pe care balansul o înclina și mai mult în momentele acelea.

Jerry reveni în atac, agățându-se și târându-se pe panta umedă unde abia își ținea echilibrul, numai că de data aceasta începuse să se enerveze cu adevărat. Maxilarele i se strânseseră repede, cu intenția vădită de a apuca mâna care îl prindea de bot. Nu reuși însă și fu îmbrâncit și mai departe pe podeaua alunecoasă.

În ciuda beției, Borckman sesizase schimbarea de atitudine a terierului și se înfurie, la rândul său. Ochii i se aprinseră. Instinctele primare, ale omului din cavernă, îi măriră dorința de a stăpâni lupul ieșit din ascunzătoare.

Mârâiturile lui Jerry erau altele. Sălbăcia înaintașilor săi se ghicea prin zgomotul pe care îl făcea. Colții încercau să înhațe cu toată puterea mâna adversarului. Jerry se lăsă dominat de patimă. Se întorsese în timp, ca și Borckman, în epoca sălbatică a instinctelor primare.

Colții săi juliră pielea sensibilă de la articulația mâinii lui Borckman. Acesta îl prinse iar de bot pe terier și-l azvârli așa de puternic, încât animalul abia se mai ridică în picioare, după ce se izbise de sabord.

Van Horn, care terminase de reparat și de aranjat sertarul cu explozibil, urcă pe punte. Se opri ca să vadă lupta.

În fața lui se găseau două creaturi furioase, pe care patima le dusesese cu multe secole în urmă. Nimic nu ținea de lumea civilizată. Omul cavernelor se lupta cu puiul de lup. Nici unul nu-l remarcă pe căpitan care, urcând pe scară, își scoase capul prin tambuchi.

Pentru Jerry, în clipele acelea, Borckman nu mai era un zeu. Nici el nu mai era un terier irlandez cu blana roșcată linsă. Jerry nu știa ce înseamnă beția, dar nu admitea procedeele urâte. Astfel se făcu că Borckman, nereușind să se ferească la timp de terierul irlandez, se trezi cu mâinile zdrelite înaintea de a-l îmbrânci pe câțel.

Jerry trecu iar la atac. Ca o ființă sălbatică, din junglă, urla furios. Nu se vaicărea deloc, nu arăta prin nimic suferința pe care i-o provocaseră loviturile. Se avânta înaintea, fără să le bage în seamă, cu colții încheștați. Fu iar împins cu mare putere și, încă o dată, se izbi violent de sabord.

– Destul, Borckman! strigă Van Horn. Lasă câinele în pace!

Secundul se întoarse brusc, surprins de faptul că îl observa cineva. Glasul autoritar al lui Van Horn îl readuse la realitate. Chipul lui convulsivat de furie se destinse. Îi apărură chiar un surâs în colțul gurii. Murmură:

– Nu facem altceva decât să ne jucăm...

Jerry, arăcând cu furie, își infipse colții în mâna lui Borckman. Acesta redeveni instantaneu un om sălbatic. Vru să-i dea un șut, dar se alese cu glezna zdrelită. În culmea furiei, se lăsă în jos și îl lovi cu pumnul în cap.

Jerry, care tocmai se pregătea să sară când fu lovit, ameți și căzu la pământ. După câteva clipe se ridică și porni iar la atac, dar glasul stăpânului său îl opri:

– Jerry! Vino aici!

Doar cu mare efort se potoli și ascultă ordinul dat de Van Horn. Părul zbârlit redeveni lins, botul se închise, ascunzând colții amenințatori. Trecu pe lângă secund. Pentru prima oară, gemu fără să vrea. Nu o făcea nici din cauza furiei, nici din pricina durerii. Dimpotrivă. Își arăta disprețul față de adversar și dezamăgirea că stăpânul său oprise lupta tocmai în momentul acela.

Van Horn urcase și ajunsese pe punte. Îl luă în brațe și îl mângâie ca să-l liniștească. I se adresă apoi secundului:

– Ar trebui să-ți fie rușine, Borckman! Ai merita să fii împușcat sau decapitat! Un câțel abia întărcat! Îți dai seama? Te pui cu un câțel abia întărcat? Foarte bine ți-a făcut dacă te-a zgâriat pe mâini. Ai meritat-o. Ar fi

bine să se infecteze. Coboară în cabină, nu mai vreau să te văd, și vino înapoi când vei judeca normal. Ai înțeles?

În timpul acesta, Jerry, încă sub influența instinctelor primare, nu se putea abține să nu mârâie amenințător. În același timp, se străduia să trezească spiritul de dreptate al stăpânului său. Se gândi că Van Horn era într-adevăr zeul cel bun, care-l proteja de celălalt zeu, mai puțin important. De fapt, se dovedise că adversarul său nu fusese decât un laș.

IX

ÎNTÂLNIREA CU SĂLBATICII

În după-amiaza aceea, Jerry stătu multe ore de pază alături de stăpânul său, care, din când în când, îl mângâia zicându-i:

– *Gott-fer-dang!* Crede-mă, Jerry, ești un câine nemaipomenit!

Iar cățelul, deși din toate cuvintele acelea nu-și distingea decât numele, înțelegea că Van Horn îi adresa lui vorbele calde, ca și laudele. Iar când căpitanul se apleca pentru a-i freca ușor urechile sau ca să-l ia în brațe, Jerry își simțea inima plină de bucurie. Exista vreo plăcere mai mare decât aceea de a fi iubit de un zeu? Iar zeul său era unul real, pe care-l puteai atinge și care, cu toate că purta pantaloni scurți, era stăpân peste o lume.

Pe la ora patru după-amiaza, după ce a privit spre soare și a comparat viteza vasului *Arangi* cu distanța ce-l separa de Su'u, Van Horn a coborât și l-a trezit pe secund. Jerry a rămas singur pe punte. N-ar fi zăbovit prea mult dacă n-ar fi știut că zeii albi erau prin apropiere și puteau apărea în orice moment, pentru că negrii, cu fiecare milă care-i apropia de Malaita, deveneau obraznici.

Lerumie și tovarășii săi priveau către cățel, strâmbându-se la el, dovedindu-și astfel nu doar dorința de răzbunare, ci și pofta de mâncare.

Vasul, împins de o briză puternică, se îndrepta cu viteză către fâșia de pământ ce se zărea la orizont. Jerry, aflat lângă Van Horn, care dădea ordine secundului și timonierului, observa cu atenție oamenii de la bord și adulme-ca aerul.

Accesul la lăzile îngrămadite pe punte devenise liber și negrii începuseră să le deschidă și să le închidă. Îi încântau în mod deosebit clopoțelii cu care era dotată fiecare ladă și care răsuna de fiecare dată când se mișca puțin

capacul. Negrii se comportau ca niște copii, cotrobăindu-și prin bagaje doar din acel motiv.

Cincisprezece dintre băștinași urmau să fie debarcați la Su'u. Strigătele lor puternice și gesticulațiile dovedeau că încep să recunoască locurile; arătau cu degetul spre acel colț de pământ, singurul cunoscut de ei până în ziua când, cu trei ani în urmă, fuseseră vânduți ca sclavi de către părinți, unchi sau șeful de trib.

O trecătoare îngustă, având numai o sută de metri lățime, permitea accesul într-un golf mic și alungit. Pe coastă se zăreau plante tropicale. Nu se vedea însă nici un locuitor, nici un semn de prezență umană. Totuși, Van Horn era convins că numeroase perechi de ochi, poate chiar sute, erau fixate asupra lui.

— Miroase-i, Jerry, miroase-i! îl îndemnă pe cătel.

Jerry se zbârli și începu să latre către mangustani, printre care îi simțea ascunși pe negri.

— Dacă aș avea mirosul lui, i se confesă Van Horn secundului, aș fi sigur că mi-aș păstra capul pe umeri.

Borckman era însă supărat și, fără să-i răspundă, își văzu mai departe de treabă. Vântul sufla ușor, astfel că *Arangi* pătrundea încet în golf. Se pregătiră să arunce ancora.

Van Horn continua să cerceteze cu mare atenție coasta acoperită de tufișuri. Su'u se bucura de un prost renume. Cu cincisprezece ani în urmă, goeleta *Belle-Hathaway*, ce recruta mâna de lucru pentru plantațiile din Queensland, fusese capturată de indigeni, care îi masacraseră tot echipajul. De atunci nici un vas nu mai îndrăznise a se aventura pe acolo, cu excepția lui *Arangi*. Mulți albi condamnavă curajul lui Van Horn.

În depărtare, munții se ridicau la mai multe mii de picioare înălțime. Crestele lor dispăreau în norii duși de vânturile alizee. Se zăreau coloane de fum ridicate spre cer, vestind venirea vasului. Prezența lui *Arangi* era cunoscută acolo, departe, și totuși, în jungla din apropiere, nu se auzeau decât strigătele ascuțite ale papagalilor.

Baleniera, cu un echipaj de șase oameni, fu coborâtă la apă și cei cincisprezece negri originari din Su'u se urcară în ea, alături de lădițele lor. Vâslașii aveau la îndemână cinci carabine Lee-Enfield, iar la bordul lui *Arangi* un matelot avea în păstrare restul armelor. Borckman își pregătise pușca, fiind gata în orice clipă să apese trăgaciul. Alături de el stătea Van Horn, cu carabina încărcată. În spate era Tambi, care folosea drept cârmă o vâslă mai

lungă. Doar șalupa era în pericol, căci, în clipele acelea, indigenii rămași la bordul navei erau inofensivi. Aceștia erau din Somo, din No-ola, din Langa-Langa și din Malu, de aceea le era și lor frică să nu fie mâncați de cei din Su'u și căutau protecția stăpânilor albi.

Pericolul pentru balenieră era cu atât mai mare cu cât nu era protejată de o altă barcă. Marile vase pentru recrutări trimiteau întotdeauna la mal câte două șalupe în același timp. În vreme ce una din ele acosta, cealaltă rămânea la mică distanță de țărm, gata să asigure retragerea celor avansați în cazul unui atac-surpriză.

Arangi, pentru că era prea mic, nu mai avea încă o șalupă deasupra punții. Așa se făcea că Van Horn, cel mai îndrăzneț dintre navigatorii ce recrutau negri, era lipsit de măsura aceea de protecție.

Conform ordinelor date de căpitan, spuse în șoaptă, Tambi urmărea o linie paralelă cu țărmul. În dreptul locului unde se sfârșea șirul mangustanilor, și unde terenul indica o posibilă potecă, Van Horn ceru oamenilor să se oprească din vâslit și să cerceteze cu atenție coasta.

Mai mulți palmieri și alți arbori cu crengi lungi se găseau acolo. Poteca părea intrarea într-un tunel ce se afunda în masa densă și verde a vegetației tropicale.

Căpitanul privi foarte atent spre mal, sperând să descopere un semn de viață. Își aprinse apoi o țigară și își duse mâna la centură ca să se asigure că avea la el cartușul de dinamită pe care-l ținea ascuns de obicei.

Țigara pe care o fuma îi folosea, dacă situația ar fi cerut, pentru a aprinde fitilul. Acesta era atât de scurt, încât explozia s-ar fi produs după trei secunde. În caz de alarmă, Van Horn trebuia să dea dovadă de precizie și sânge rece. Trebuia ca, în cele trei secunde, să arunce dinamita spre locul de unde ar fi venit pericolul. Nu se gândea că va fi nevoie să folosească așa ceva, dar, prevăzător, ținea cartușul la el.

Trecură cinci minute. Liniștea era adâncă. Jerry adulmeca pe la picioarele lui Van Horn, ca pentru a-l asigura că se afla acolo. Deodată, se ridică în două labe pe sabordul șalupei și, în același timp, i se auziră mârâiturile nelineștite.

– Da, da, Jerry, sunt acolo! îi zise stăpânul său.

Cățelul privea atent cu ochii săi vioi, mișcând din coadă și din urechi, și ținea boticul îndreptat spre țărm, căutând să pătrundă misterul junglei prin izul adus de vânturile tropicale.

– Hei, voi de-acolo! strigă deodată Van Horn. Arătați-vă chipurile!

Într-o clipă, scena se schimbă și apărură o sută de sălbatici viguroși. Veneau din toate părțile, invadând tufișurile de pe țărm. Unii dintre ei erau înarmați cu carabine Snider și cu pistoale vechi, alții aveau arcuri și săgeți, câțiva sulite lungi, măciuci sau tomahawk-uri.

După un moment, dintre ei se desprinseseră unul care înainta în zona însoțită din afara junglei, unde apa spăla pământul. Era gol pușcă, purtând doar niște ornamente. O pană albă era prinsă în părul său uleios și strălucitor. Un belciug, de care atârna o cochilie pietrificată și lustruită bine, îi era agățat de nas, ascunzându-i o parte din față. La gât avea un colier format din colți de mistreț înșirați pe un cordon din fibră de cocos. O jartieră din cochilii albe de melci îi cuprindea un picior. La una dintre urechi purta, cochet, o minunată floare desfăcută, iar în gaura celeilalte avea o coadă de porc, vânat de curând, care încă sângera.

Șeful acela din Melanezia înainta, cu o pușcă în mână. Își fixă arma pe umăr și o îndreptă către Van Horn. Acesta nu așteptă mult. Își luă repede carabina și îl ținti pe adversar. Amândoi rămaseră astfel, nemișcați, fiecare pregătit să-l ucidă pe celălalt. Distanța mică dintre ei reprezenta două milenii de civilizație.

E greu pentru un om să uite educația primită. Dar o minciună, o palmă sau un acces de furie sunt capabile să-l transforme imediat pe filozoful secolului douăzeci în sălbaticul care măcelărește cu furie, strângând din dinți.

Așa se întâmpla cu Van Horn, cu diferența că aparținea în același timp celor două epoci. Era deci și modern, și primitiv, capabil să se lupte cu pumnii și să muște cu dinții, dar hotărât să se stăpânească un timp mai îndelungat pentru a-l studia pe indigenul din fața sa.

Tăcerea se prelungi. Chiar și Jerry, fără să-și dea seama de ce, încetă să mai mârâie. O sută de canibali, colecționari de capete, postati în liziera junglei, cincisprezece băștinași care reveneau la Su'u, șase marinari negri și un alb, cu țigara în gură, cu pușca în mână și cu câinele lângă el, așteptau în cea mai adâncă liniște ceea ce urma să se întâmple.

Unul dintre „întorși” făcu semn de pace, ridicând mâna cu palma către țărm, apoi începu să turuie în dialectul folosit pe insula aceea. Van Horn ascultă.

Șeful canibalilor coborî teava armei și toți respirară ușurați.

— *Eu băiat bun*, le strigă el cu voce pițigaiată.

— Sunteți prea mulți băieți buni acolo! îi răspunse Van Horn, coborând carabina, la rândul său.

Făcu semn oamenilor lui să vireze, nepăsător, de parcă nu viața lui fusese în joc cu câteva clipe înainte.

— Pe cuvântul meu, zise el iar, de ce ați venit cu puști? Eu nu *kaii-kaii* pe voi. Voi nu *kaii-kaii* pe băieții din Su'u aduși de mine. Băieții din Su'u sunt frații voștri. I-am luat înainte, cu trei musoane înainte. Au terminat, i-am adus. M-am ținut de cuvânt!

În acest timp șalupa cotise și Van Horn se răsuci, așa încât să-l aibă mereu în fața ochilor pe interlocutorul său. La un alt semn al căpitanului, vâslașii, cu spatele către mare, traseră baleniera pe uscat chiar în dreptul potecii. Fiecare luă vâsla în mână, ca să fie gata să pornească imediat în larg în caz de atac. Puștile, ascunse sub pânze, erau pregătite de luptă.

— Îi primiți pe cei care s-au întors? îl întreabă Van Horn pe negrul din fața sa. Acesta-i răspunse printr-un gest afirmativ, semn care, în Insulele Solomon, se făcea printr-o mișcare a capului de jos în sus, într-un fel anume.

— Nu *kaii-kaii* pe băieții întorși?

— Nu, îi zise celălalt. Foarte bine pentru cei din Su'u. *Dacă nu-s din Su'u, necaz mare. Ishikola, marele șef, zis mie vorbit vouă. El spus oameni răi venit aici. Marele stăpân alb nu venit aici. Marele stăpân alb rămas la barcă.*

Van Horn făcu un semn din mână, ca să arate că nu acorda importanță acelei interdicții, dar înțelese că de data aceea nu mai putea face recrutări.

Negrii fură coborâți pe rând, ridicându-se în picioare unul câte unul, luându-și fiecare lădița și sărind pe pământ, pe când ceilalți stăteau jos. Era o tactică potrivită Insulelor Solomon, unde grupurile de canibali în mișcare se dovedeau foarte periculoase.

Căpitanul, continuând să-și fumeze nepăsător țigara, nu-l scăpa din ochi pe nici un negru care debarca. Unul câte unul, aceștia dispăreau, ascunși de vegetație. După ce coborî și ultimul, Van Horn dădu ordin pentru întoarcerea la vas.

— Nu avem ce face de data asta, îi spuse el secundului. Măine dimineață ridicăm ancora.

Crepusculul scurt de la tropice lua sfârșit. Stelele străluceau pe firmament. Nici un suflu de aer nu mișcă suprafața apei și căldura umedă făcea să apară picături de sudoare pe fețe și pe trupuri. Mâncară fără poftă supă servită la bord, ștergându-și din când în când transpirația de pe frunți.

— Cum poate veni un om civilizat în Insulele Solomon? întreabă secundul. Ce vogaună murdară!

— Sau cum poate rămâne aici? adăugă căpitanul.

– Sunt prea dărâmat din pricina febrei, murmură secundul. Cred că aş muri dacă m-aş duce pe insulă. Amintiţi-vă, am încercat lucrul acesta acum doi ani. Frigul aduce febra. Am ajuns la Sydney întins pe o targă şi m-am dus la spital cu o ambulanţă. Mi-era din ce în ce mai rău. Doctorii mi-au spus că nu aveau altceva de făcut decât să mă trimită înapoi în locul de unde luasem febra. Doar aşa mai puteam trăi o vreme, căci la Sydney nu mai aveam şanse. M-am dus cu o altă ambulanţă. Este tot ceea ce am văzut din Australia în timpul vacanţei mele. Nu ţin să mai poposesc pe Insulele Solomon. Acolo e infernul. Totuşi...

Puse vreo treizeci de boabe de chinină într-o hârtie de ţigară, privi o clipă pachetul, apoi îl înghiţi. Gestul lui îi aminti lui Van Horn că şi el trebuia să facă la fel.

– Ar fi mai bine să folosim o pânză de protecţie, sugera el.

Borckman întinse o velă subţire, ca pentru a feri nava *Arangi* de ameninţările şi proiectilele negrilor. Van Horn îl trimise pe Tambi să aducă fonograful cu cele douăzeci de discuri ale sale. Între două melodii, căpitanul se gândi la negresă şi ceru să fie chemată, din colţul întunecos unde se ascundea, în infirmerie.

Ea veni tremurând, cu credinţa că îi sunase ceasul. Mută, îl privea cu ochii holbaţi de spaimă pe marele stăpân alb şi tremură până când el începu să-i vorbească. Fonograful nu însemna nimic pentru ea. Nu cunoştea decât frica, frica faţă de îngrozitorul om care, desigur, se hotărâse să o mănânce.

Jerry se desprinsese de sub mâna stăpânului său, ca să se ducă să o miroasă. Îşi făcea astfel datoria. Se întoarse apoi la căpitan, care continua să-l mângâie cu mâna liberă, în timp ce, cu cealaltă, ţinea ţigara.

Căldura umedă devenea mai apăsătoare. Aerul, mirosind a putregai, provenea din mlaştinile ascunse de mangustani.

Muzica zgomotoasă îi reaminti lui Borckman de porturile şi oraşele lumii civilizate. Culcat pe spate, pe duşumeaua încinsă, bătea furios cu picioarele în lemn şi înjura. Van Horn, mângâindu-l pe Jerry, continua liniştit să fumeze, aprinzându-şi ţigară după ţigară.

Se ridică brusc în picioare, auzind un zgomot de vâslă ce nu fusese perceput de nimeni din cei din jur. De fapt, un mârâit uşor al lui Jerry şi faptul că-şi zbârlise părul îl făcuseră atent. Scoţând de la centură dinamita şi asigurându-se că ţigara îi era aprinsă, se ridică repede.

– Cine-i acolo? strigă în noapte.

– Eu, Ishikola, îi răspunse un glas spart.

Înainte de a mai zice ceva, Van Horn își scoase pe jumătate pistolul automat și se încredință că-l putea folosi în orice moment.

– Câți oameni ai cu tine?

– Zece.

– Poți veni.

Fără a-și întoarce capul în direcția celui căruia îi dădea ordinul, cu mâna dreaptă pipăind, ca din întâmplare, trăgaciul pistolului, Van Horn zise:

– Tambi, caută o lanternă.

În felul acela, avea un ușor avantaj față de oamenii din luntre, căci lampa electrică îi lumina din plin pe nou-veniți și îl lăsa pe comandant în semi-întuneric.

– Veniți, veniți! insistă el când oamenii din luntre nu mai știau ce să facă.

Se auzi un zgomot de vâsle, apoi se văzu ivindu-se, în zona luminată, partea din față a unei bărci de război. Era asemănătoare, ca formă, unei gondole și era împodobită cu bucați de sedef strălucitor.

Apoi toată luntrea intră în raza de vizibilitate, iar cei de pe vas observară ochii lucitori și trupurile negre ale vâslașilor ce stăteau ingenuncheați. Ishikola ținea între gingiile sale fără dinți o pipă scurtă din lut. Nu lipsea nici negrul împodobit cu pană albă și coadă de porc cu care Van Horn vorbise mai devreme.

Mai puțin de zece negri erau suficienți pentru a lua cu asalt un vas de recrutare ce nu avea decât doi albi la bord. De aceea, mâna dreaptă a lui Van Horn nu se ridica de pe trăgaciul pistolului, în timp ce cu stânga își ducea țigara la gură, pentru a-i asigura în acest fel arderea neîntreruptă.

– Hola! Ishikola, șmecher bătrân! strigă el în semn de salut către șef, în timp ce însoțitorii acestuia îl urcau la bord.

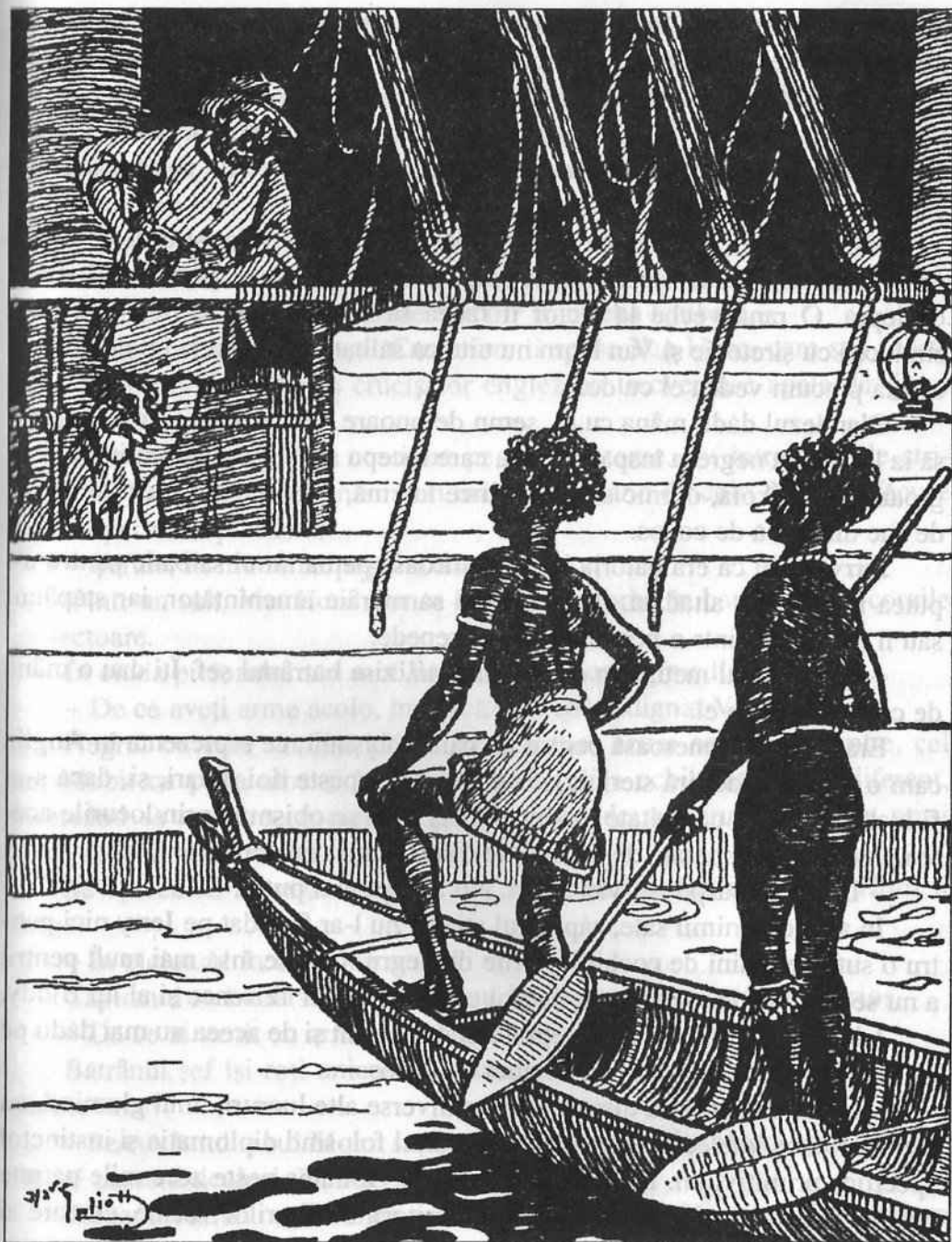
Ishikola ridică privirea în direcția luminii. Un zâmbet făcu să-i strălucească ochiul drept, singurul care-i rămăsese, celălalt fiind scos de o săgeată în cursul unei înfruntări prin junglă.

– *Tu de mult nu m-ai oprit așa*, îi zise lui Van Horn.

– Acum e noapte, obiectă căpitanul, apoi, ca o concesie față de regula potrivit căreia nimeni nu avea voie să urce pe vas după lasarea întunericului, adăugă:

– Tu poți veni. Restul să rămână în luntre.

Căpitanul îl ajută pe bătrân să urce pe punte, dând la o parte frânghiile de protecție. Ishikola era un sălbatic vârstnic cu un aspect dezgustător. Unul dintre obiceiurile lui era ca apa să nu-l atingă niciodată. El, care trăia în

Se văzu ivindu-se, în zona luminată de lanternă,
partea din fața a unei bărci de război.

apropierea oceanului, într-o zonă cu numeroase averse tropicale, fugea de orice contact cu apa. Nu același lucru îl făceau ceilalți oameni din tribul său. Avea posibilitatea să evite acea neplăcere cu atât mai mult cu cât vrăjitorii i-o transformaseră în tabu. De altfel, existau diferite restricții pentru fiecare om. Unul nu avea voie să mănânce rechin, altul nu trebuia să se atingă de carne de țestoasă sau de resturi de crocodil.

Ishikola, care se ferea de apă, era acoperit de mizeriile strânse de atâția ani. Pielea lui, ridată foarte tare, se crăpase în multe locuri, părând a fi atinsă de lepră. O rană veche la picior îl făcea să șchiopăteze. Unicul său ochi strălucea cu șiretenie și Van Horn nu uita că sălbaticul vedea la fel de bine cu acesta precum vedea el cu doi.

Olandezul dădu mâna cu el, semn de onoare pentru șefi, și îi făcu semn să ia loc lângă negresa înspăimântată care începu să tremure, amintindu-și cu groază că Ishikola, dornic să o mănânce la cină, oferise pentru ea doi barili de suc din nucă de cocos.

Jerry crezu că era datoria lui să-l miroasă pe bătrânul sălbatic pentru a-l putea recunoaște altădată. Apoi începu să mârâie amenințător, iar stăpânul său îl încurajă printr-o privire aruncată repede.

– Pe cuvântul meu, bun câine *kaii-kaii*, zise bătrânul șef. Îți dau o mână de cochilii pentru el.

Era o ofertă generoasă pentru un câine obișnuit, ce reprezenta în Anglia cam o jumătate de liră sterlină, iar în America peste doi dolari, și, dacă s-ar fi luat porcul viu ca unitate monetară, așa cum se obișnuia prin locurile acelea, însemna o jumătate de animal de dimensiuni respectabile.

– Dublu, îi răspunse Van Horn. Nu accept mai puțin.

În adâncul inimii sale, căpitanul știa că nu l-ar fi cedat pe Jerry nici pentru o sută de mâini de cochilii oferite de negru. Cerase însă mai mult pentru a nu se afla cât de prețios era, pentru el, urmașul lui Terrence și al lui Biddy.

Ishikola remarcă apoi că negresa slăbise mult și de aceea nu mai dădu pe ea decât douăzeci de șiraguri cu nuci de cocos.

Cei doi începură să discute despre diverse alte lucruri, unul glumind, cu superioritatea intelectuală a omului alb, altul folosind diplomația și instinctul specifice primitivului. Ishikola nu era prost. Domnea peste zece mii pătrate de junglă limitate de apele mării și de teritoriile triburilor vecine, cu care ai săi se luptau de când existau oameni pe Su'u.

Dintotdeauna se tăiaseră capete și trupurile fuseseră mâncate de către un trib sau altul, după cum învingeau în bătălii. Ishikola căuta să afle situația

generală din Insulele Solomon și Van Horn era singurul în măsură să-l informeze.

– Pe cuvântul meu, concluzionă căpitanul, sunteți tare răi. Taiati prea multe capete. *Kaii-Kaii* prea mult porc-lung.

Ultima expresie voia să însemne trupul omenesc fiert îndelung.

– Nu veți mai face mult timp asta.

– De ce? întreba Ishikola.

– Pe cuvântul meu, zise iar căpitanul, vine spre voi un vas mare de război.

– Ce nume are marele vas de război? îl întreba Ishikola.

– Marele vas se numește *Cambrien*, îi spuse Van Horn, care știa foarte bine că de doi ani nici un crucișător englez nu frecventase apele din jurul Insulelor Solomon.

Conversația, relaxată, continuă pe diferite teme. Fu întreruptă de strigătul lui Tambi care, cu lanterna în mână, luminând dincolo de bord, făcuse o descoperire importantă:

– Șefule, în luntre au puști! exclamă el.

Dintr-un salt, Van Horn ajunse la sabord și privi în barcă printre corzile protectoare.

În ciuda piciorului său mutilat, Ishikola îl urmă imediat.

– De ce aveți arme acolo, în barcă? întreba indignat Van Horn.

Negrul cu care vorbise prima oară și care acum se afla în luntre, cel împodobit cu pană albă și belciug în nas, ridică ochii către ei, indiferent, încercând să acopere cu piciorul puștile ieșite de sub frunze, dar nu reuși decât să le expună și mai mult vederii.

Se aplecă să reapeze frunzele, dar se ridică imediat când Van Horn îi strigă:

– În picioare! Ia mâna de acolo!

Căpitanul se întoarse către bătrânul Ishikola și se arătă foarte furios.

– De ce ai venit cu arme în barcă? îl întreba.

Bătrânul șef își roti unicul ochi, încercând să facă pe prostul și să pară nevinovat.

– Pe cuvântul meu! M-am supărat tare, continuă Van Horn. Ishikola, ești rău, ai oameni ticăloși. Pleacă naibii cu ei de aici!

Tâlharul bătrân o întinse de pe vas mai repede decât urcase. Fără nici un ajutor, se furișă printre frânghiile de protecție și sări în luntre, unde ateriză foarte bine pe piciorul valid. Se zbatu în aer, semn că cere iertare și că vrea să-și demonstreze nevinovăția. Van Horn, ca să nu lase să-i scape un zâmbet,

își întoarse capul, dar izbucni în râs când bătrânul, arătând către pipa lui goală, îl imploră:

— Îmi dai cinci pachete de tutun?

În vreme ce Borckman coborî să caute tutun, Van Horn îi ținu o predică lui Ishikola asupra cuvântului dat și a promisiunilor sincere. Apoi se aplecă peste bord și îi întinse cele cinci pachete.

— Pe cuvântul meu, Ishikola, într-o bună zi o să termin cu voi. Nu te porți bine pe coastă, o să rămâi în pădure.

Când bătrânul încercă să spună ceva, îi tăie vorba strigându-i:

— Pe cuvântul meu, prea v-ați bătut joc de mine!

Luntrea nu se grăbea să plece. Călcâiul negrului cu care conversase căpitanul prima oară se mișcă pe deasupra frunzelor ca să simtă carabinele Snider, iar șeful nu se hotărâ să se îndepărteze de *Arangi*.

— Plecați odată! strigă brusc Van Horn.

Fără să mai aștepte ordin de la altcineva, mânați de instinct, vâslașii negri începură să tragă la rame. La fel de repede, Van Horn se îndepărtă cam la zece metri de poziția pe care o ocupase pe punte, ca să nu fie atins de vreun glonț. Se lăsă jos și ascultă zgomotul apei agitate de rame. Încet-încet, acesta se pierdea în depărtare.

— Foarte bine, Tambi, glăsui el liniștit. Dă-le puțină muzică ca să meargă mai repede.

Și, în timp ce acul alerga pe suprafața discului în ritmul unei melodii cunoscute, căpitanul fuma o nouă țigară și îl mângâia pe Jerry cu o mână.

Așteptând clipa când urma să-l trimită jos pe Tambi ca să pună la loc fonograful și discurile, o remarcă pe negresă, care îl privea îngrozită. Făcu un semn din cap, apoi unul din mână și ea se îndepărtă, aruncându-i din când în când câte o privire. Era convinsă că stăpânul acela îngrozitor avea să o mănânce într-o bună zi. După ce se retrase până la tambuchi, începu să se târască pe scări, ca un vierme uriaș. În acest timp, Van Horn se întristă pentru că nu reușea, poate și din cauza distanței care îi separa, să o facă să înțeleagă bunăvoința și mila lui.

După ce-i ceru lui pe Tambi să strângă prețiosul fonograf, căpitanul mai rămase o vreme pe punte, sub ploaia fină și pătrunzătoare care-l răcorea.

Aversa nu dură mai mult de cinci minute, apoi stelele reapărură în număr mare pe bolta cerească. Ceața se ridică deasupra punții, adăugându-și umezeala la emanațiile mlaștinii, iar căldura sufocantă redeveni stăpâna.

Van Horn nu se mai chinui să caute o cuvertură ca să se protejeze de

aerul acela jilav, bolnăvicios. În afara unui acces de febră, sănătatea îi per-mitea să neglijeze măsurile de precauție indicate la tropice.

— Ești primul de serviciu, îi zise lui Borckman. Voi ridica ancora mâine, înainte să te trezesc.

Își puse capul pe brațul drept, folosindu-l pe cel stâng ca să-l strângă pe Jerry la piept, și adormi de îndată.

Acea era viața pe Insulele Solomon. Albii și indigenii se certau și faceau negoț. Europeanii luptau să-și păstreze capetele pe umeri, negrii, dim-potrivă, încercau, prin șiretenie, să le facă să cadă.

Jerry, care nu cunoscuse decât laguna din Meringe, constata că în lumile acelea noi, cum ar fi *Arangi* sau insula Malaita, lucrurile stăteau cam la fel și că cele două rase duceau între ele o luptă continuă.

X

REGELE NEGRU

Dimineța, în zori, *Arangi* era pregătit să-și ridice pânzele. Velele sale atârnavă în aerul greu, în vreme ce echipajul vâslea cu vigoare în balenieră ca să conducă vasul remorcat prin strâmtoarea îngustă. La un moment dat, *Arangi*, împins de un curent acvatic, fu cât pe ce să dea de un recif de corali, și negrii, neînțelegând exact ce se întâmpla, se strânsă cu teamă unii în alții, ca o turmă de oi la ivirea lupului.

Van Horn nu era nevoit să-i zorească pe vâslași, căci echipajul făcea eforturi disperate știind ce soartă îi aștepta dacă nava se împotmolea. Teama lor era de aceeași natură cu a negresei de la bord. Nu o dată, în trecut, oamenii din Langa-Langa sau din Somo au constituit elementele de bază pentru ospățul celor din Su'u. E adevărat că, în alte ocazii, cei din Su'u i-au hrănit cu trupurile lor pe cei din Langa-Langa ori din Somo.

— Pe cuvântul meu, îi zise timonierul Tambi lui Van Horn după ce trecu momentele dificile și vasul naviga iar liber, fratele tatălui meu a venit de mult aici într-o barcă mare. Toți au fost omorâți la Su'u. Și fratele tatălui meu *kaii-kaii* de cei din Su'u.

Van Horn își reaminti de *Belle-Hathaway*, care fusese atacată și arsă cu cincisprezece ani în urmă. Tot echipajul fusese masacrat. De fapt, la începutul secolului XX, Insulele Solomon erau încă sălbatice, iar, din arhipelag,

Malaita era cea mai periculoasă. Privi înălțimile insulei până la Muntele Kolorat, al cărui vârf verde și acoperit de tufişuri se ridica la patru mii de picioare deasupra mării, fiind un reper pentru navigatori. Din loc în loc, se zăreau coloanele subțiri de fum.

— Pe cuvântul meu, rânji Tambi, mulți privesc la noi din tufişuri.

Van Horn zâmbi. Știa că, datorită mijloacelor seculare de comunicare prin fum, vestea sosirii lor era anunțată din sat în sat, din trib în trib. Recrutarea negrilor pentru muncă nu putea să le scape sălbaticilor.

În cursul dimineții, *Arangi*, împins de un vânt proaspăt ce se pornise o dată cu răsăritul soarelui, se îndrepta către nord, urmărit continuu de norii de fum. La prânz, vasul pătrunse printr-o trecătoare ce separa două insule acoperite de vegetație.

Van Horn, însoțit de Jerry, stătea la prora și nu înceta să supravegheze drumul dificil. Ici și colo, bancuri de corali scufundați în adâncimile apelor își schimbau culoarea pe măsură ce se apropiau de *Arangi*.

După ce vasul a pătruns prin trecătoare, oamenii de pe insulă, de la cei care locuiau pe plajă la cei ascunși în junglă, știau că recrutorul de mână de lucru se îndrepta către Langa-Langa.

Când laguna, formată dintr-un lanț de insulițe aflate la o anumită distanță de coastă, se lărgi, Jerry începu să simtă mirosurile emanate de sate.

Nenumărate luntre, unele având și pânze, brăzdau apele liniștite. Jerry îi lătra pe cei care se apropiau prea mult, zbârlindu-se și arătând că-l apără cu ferocitate pe zeul alb de lângă el.

Odată pătruns în lagună, *Arangi* parcurse rapid o jumătate de milă, apoi aruncă ancora la o adâncime de cincizeci de picioare. Apa era atât de limpede, încât pe fundul ei se vedeau toate asperitățile bancului de corali. Nu era necesară utilizarea balenierei. Bârcile, cu sutele, îi așteptau pe cei întorși de pe plantații de o parte și de alta a vasului. Fiecare negru care debarca era salutat prin aclamații furtunoase de către părinți și prieteni.

Van Horn nu permise nimănui să urce la bord. Melanezienii sunt rapizi la atac, dar și în retragere. Doi negri din echipaj pregăteau, pentru orice eventualitate, carabinele Lee-Enfield. Borckman, cu jumătate dintre oameni, execută manevrele necesare.

Capitanul, cu Jerry după el, postat astfel că era imposibil să treacă cineva prin spatele său, supraveghea plecarea „întorșilor” pe Langa-Langa, fără să piardă din ochi cealaltă jumătate a oamenilor din echipaj care păzeau puntea în dreptul frânghiilor de protecție. Indigenii din Somo stăteau jos, fiecare

pe lada lui, de teamă ca nu cumva vreunul din Langa-Langa să le fure prețiosul bagaj.

Timp de o oră, negrii invadară plaja. Nu mai rămaseră apoi pe apă decât câteva luntre. Într-una din acestea, Van Horn îl recunoscuse pe Nau-hau, marele șef din Langa-Langa. Nau-hau era tânăr, și contrar celor mai mulți melanezieni, avea un aspect deosebit de plăcut. Era chiar era frumos.

— Hei! Rege din Babilon!

Așa îl salută Van Horn, care-i zicea astfel din pricina profilului său semitic.

Nau-hau era complet gol. Nu se jena deloc. Singurul lucru purtat de el era o curea pe șolduri, de care-și prinsese un cuțit cu lama de zece degete. O farfurie din porțelan alb, suspendată de gât printr-un șiret din fibră de cocotier, îi acoperea o parte din piept. Era o comoară inestimabilă, fiindcă, în toată istoria cunoscută de locuitorii Malaitei, nici unul nu se putuse lăuda cu o întreagă farfurie din ceramică.

Felul în care era împodobit nu-l făcea ridicol. Avea sânge de rege. Tatăl său fusese rege înaintea sa, iar el era mai mare stăpânitor decât tatăl său. Viața și moartea supușilor depindeau de voința lui.

Pentru că părintele său, care deși abdicase cu un an înainte, își permisesese să se amestece în treburile conduse de Nau-hau, fiul a chemat doi negri și le-a poruncit să-l spânzure, lucru care s-a împlinit pe loc.

Altă dată, soția sa preferată, mama primului său născut, a violat, din neatenție, unul dintre tabuurile regale. Evident, a ucis-o și a mâncat-o în întregime, nepermițând nimănui să se apropie de acel ospăț regal.

Era maiestuos din naștere și prin educație. Conștient de acest lucru, era la fel de necruțător ca omul care dispune de întreaga forță a civilizației. Nu doar statura lui mândră, ce emana atâta putere, îi impunea dimensiunile lui regale, ci și privirea cutezătoare, disprețuitoare, ce strălucea sub genele lungi.

Se considera mai îndrăzneț decât comandantul lui *Arangi*, știind că acesta se juca folosind dinamita. O experiență amară îl învățase că albi erau făcuți din dinamită. Era foarte tânăr; se afla într-o barcă din cele care atacau un vas mai mic. N-a uitat niciodată evenimentele ce s-au petrecut atunci. Din cei trei albi care se aflau la bord, a văzut cu ochii lui cum doi au fost decapitați chiar pe punte. Cel rămas, zbătându-se, a reușit să fugă și a coborât repede în adâncul navei prin tambuchi.

După o clipă, vasul, cu toate bogățiile lui, sârea în aer, desfăcându-se în

mii de bucați, o dată cu o mulțime de luntre din jur. Lucrul misterios care produsese nenorocirea aceea era dinamita. El, care deși fusese aruncat la mare distanță, a rămas neatins printr-un mare noroc, a presupus că oamenii albi erau făcuți chiar din substanța aceea miraculoasă pe care o foloseau ca să distrugă bancurile de pești sau, când erau încercuiți, fără șanse de a scăpa, o foloseau ca să arunce în aer vasele cu care veneau din țări necunoscute.

În ciuda faptului că era convins că Van Horn avea asupra lui substanța aceea de temut, înaintă cu îndrăzneală către el, făcând față pericolului cu toată aroganța.

– Pe cuvântul meu, începu el, de ce i-ai ținut pe oamenii mei mai mult la tine?

Reproșul era justificat, fiindcă negrii aduși de Van Horn lipsiseră trei ani și jumătate în loc de trei.

– Mă supăr dacă-mi vorbești așa! răspunse brusc olandezul.

Apoi își băgă mâinile într-o ladă, de unde scoase câteva pachete de tutun.

– Mai bine fumează asta și vorbește frumos.

Dar Nau-hau refuză darul, deși îl dorea.

– Nu-mi trebuie, am destul, minți el. De ce nu s-a întors unul din oamenii mei?

Van Horn scoase din buzunar un carnetel și, în vreme ce-i descifra paginile, Nau-hau îl suportă pe omul acela alb ca să-și amintească înțelesul semnelor zgâriate pe foi.

– Sati, citi olandezul, punând degetul în locul unde era scris numele și uitându-se, alternativ, când la carnet, când la șeful sălbatic care, stând în picioare în fața căpitanului, pândea momentul să i se furișeze în spate ca să-l înjunghie cu pumnalul la baza gâtului, așa cum obișnuia. Sati, ultimul muson, bolnav, burta, foarte rău, a sfârșit așa, citi Van Horn și, într-adevăr, respectivul murise de dizenterie în 4 iulie 1901.

– *Muncit mult Sati*, preciză Nau-hau. Câți bani?

Căpitanul calculă în gând.

– Pentru el, de șase ori zece lire și două lire – ceea ce însemna șazeci și două de lire în monede de aur. Eu am plătit în avans tatălui său o dată zece lire și cinci lire. Rămân încă de patru ori zece lire și șapte lire.

– De ce ții la tine de patru ori zece lire și șapte lire? îl întreabă Nau-hau, rostind suma, fabuloasă pentru el, fără să-și da seama de valoarea ei adevărată.

Van Horn ridică mâna.

– Nu te grăbi, Nau-hau. El, Sati, și-a cumpărat ladă pe plantație, de două ori zece lire și o dată o liră. Rămân pentru Sati de două ori zece lire și șase lire.

– De ce ții la tine de două ori zece lire și șase lire? îl întreabă Nau-hau.

– Așa! îi răspunse Van Horn.

– Dă-mi mie de două ori zece lire și șase lire.

– Nu-ți dau nimic! ripostă olandezul.

Strălucirea din ochii lui îi aminti șefului de miraculoasa dinamită din care erau făcute trupurile albilor și de ziua sângeroasă când participase pentru prima oară la o explozie și fusese aruncat cât colo.

– Cine e bătrânul din barca ta? întreabă Van Horn, arătându-l cu degetul pe sălbaticul de lângă ei. Tatăl lui Sati?

– El e tatăl lui Sati, confirmă Nau-hau.

Căpitanul îi făcu un semn bătrânului să urce la bord. Îl însărcină pe Borckman să supravegheze puntea și pe Nau-hau cât timp el coborî să caute banii în cufăr.

Când se întoarse, nu-l mai băgă în seamă pe șef și i se adresă direct bătrânului:

– Cum te cheamă?

– Nini, îi răspunse acesta tulburat. Sati, al meu... Fiul meu...

Van Horn se uită la Nau-hau ca să fie sigur că așa era. Acesta îi făcu un semn afirmativ, cum se obișnuia pe Insulele Solomon, dându-și capul pe spate. Abia apoi căpitanul numără banii în mână tatălui lui Sati.

Imediat, Nau-hau întinse și el mâna, iar bătrânul îi dădu banii. Șeful opri pentru el douăzeci de monede din aur și îi dădu înapoi șase.

Lucrul acela nu-l privea pe Van Horn. Își făcuse datoria și plătise cinstit. Tirania unui șef față de supușii lui era ceva în care nu se putea amesteca.

Cei doi stăpâni, alb și negru, erau mulțumiți. Primul dăduse banii care se cuveneau, al doilea, cu autoritatea rangului, îl jefuise pe bătrân de drepturile obținute prin munca fiului său, chiar sub ochii olandezului.

Nau-hau era mândru. Refuzase tutunul oferit, dar cumpără de la căpitan o ladă întreagă, pentru care plăti cinci lire, și ținu să o deschidă imediat ca să-și umple pipa.

– Sunt mulți oameni buni la Langa-Langa? întreabă Van Horn politicoș, pentru a-și continua discuția.

„Regele din Babilon” se mulțumi să zâmbească, dar nu-i răspunse.

– Cred că o să mă plimb pe uscat, îi zise căpitanul sfidător.

– Poate nu e bine pentru tine, ripostă Nau-hau. *Poate mulți oameni răi kaii-kaii pe tine.*

La vorbele acelea, Van Horn simți cum îl trec fiorii, adică trăi una din acele senzații care sigur l-ar fi făcut pe Jerry să se zbârlească.

– Hei, Borckman, strigă el, coborâți baleniera!

Când șalupa plutea lângă vas, căpitanul coborî primul, dovedindu-și astfel superioritatea, apoi îl invită pe Nau-hau să-l urmeze.

– Pe cuvântul meu, rege din Babilon, murmură el la urechea șefului, în timp ce vâslașii începeau să tragă la rame, dacă-mi face vreun rău cineva, eu te trimit mai întâi pe tine la naiba și apoi și pe cei din Langa-Langa. Tot timpul să stai lângă mine. Să nu te îndepărtezi deloc!

Van Horn, urmat de terierul său irlandez, se plimbă pe insulă alături de furiosul rege negru pe care îl ținea la respect doar dinamita din care erau făcuți oamenii albi. Se plimbară în mijlocul a trei mii de canibali, în timp ce secundul, lăsat să-și facă de cap cu băutura, stătea la bordul vasului, la mică distanță de țărm, iar baleniera, cu o parte din oamenii din echipaj, era gata oricând să pornească în larg, de îndată ce Van Horn s-ar fi înapoiat alergând.

Olandezul nu avusese de gând să coboare pe țărm și dacă o făcuse, era ca răspuns la provocarea sălbaticului. Rătăci pe acolo un ceas, fără să-și ia vreo clipă mâna de pe trăgaciul pistolului de la sold și fără să-l piardă din vedere pe Nau-hau. Acesta mergea alături de el. Căpetenia fierbea de furie, dar nu se exterioriza. În orice clipă putea însă răbufni.

Astfel, Van Horn văzu ceea ce nu văzuse până atunci nici un alb fiindcă Langa-Langa, ca și insulele vecine, era un teritoriu pe cât de frumos, pe atât de puțin explorat.

La început, insulele acelea fuseseră doar bancuri de nisip sau de corali ce se iveau în largul oceanului și nu puteau oferi azil decât celor mai simple creaturi, care duceau o existență mizerabilă. Câțiva nenorociți, supraviețuitori ai masacrelor, scăpați de sub tirania șefilor de trib, fugiți de moartea, în ceaun, care îi pândeau, au venit și s-au așezat apoi acolo.

Oamenii aceia, care trăiau prin tufișuri, au devenit cu timpul o populație maritimă. Au studiat lumea peștilor, au inventat năvoade, undițe și plase pescărești pentru a prinde cu ele ceea ce le oferea, cu generozitate, oceanul.

O muncă de Hercule, sub un cer arzător, a avut ca rezultat îmblânzirea mării. Și-au înconjurat bancurile de corali și de nisip cu un zid făcut din materiale furate de pe insula cea mare, în nopțile întunecoase. În același fel au luat, cu bărcile, pământ productiv.

Pe măsură ce secolele s-au scurs, generațiile s-au succedat și bancurile aride de corali s-au transformat în adevărate fortărețe cu locuri speciale pentru intrarea luntrelor. Astfel, locuitorii de acolo erau protejați împotriva incursiunilor celor de pe insula mare prin lagunele ce formau tot atâtea mări interioare.

Cocotierii, bananierii și înalții arbori de pâine furnizau, în același timp, și hrana și umbra. Solul devenise fertil. Bărcile lungi ale locuitorilor făceau ravagii pe coastele vecine, răzbunând astfel suferințele înaintașilor.

Și, la fel cum în vechime renegații și refugiații din mlaștinile de pe malul Adriaticii au edificat puternica Veneție cu palatele ei somptuoase, mizerabili negri alungați au ajuns să domine insula cea mare, supraveghind traficul și caile maritime, obligându-i pe canibalii din junglă să rămână în tufișurile lor, fără a îndrăzni însă să se măsoare cu navigatorii.

În mijlocul acestei populații învingătoare și insolente se afla Van Horn care profita de ocazia ce i se oferise. Nu se gândea la faptul că moarte îl pân-dea la fiecare pas.

După un ceas, când căpitanul se urcă iar la bordul balenierei, după ce-l instală acolo cu grijă pe Jerry, lăsă în urma sa un rege negru zăpăcit, dezorientat, care îi respecta mai mult ca oricând pe albi făcuți din dinamită, aceia care-i aprovizionau cu tutun, cuțite, pânzeturi și topoare, de la care obțineau un uriaș profit.

XI

LUPTĂ CORP LA CORP

După ce s-a întors la bord, Van Horn a dat ordin să se întindă pânzele și să se ridice ancora. Au plecat apoi către Somo, aflat la o distanță de zece mile de acolo. În drum, au făcut escală la Binu pentru a-l saluta pe bătrânul șef Johnny și pentru a debarca o parte din negri. Au pornit iar spre Somo, ultima țintă a vasului *Arangi* și a celor de la bordul său.

Van Horn a fost primit acolo cu totul altfel față de felul în care fusese așteptat în Langa-Langa. Debarcarea „întorșilor” s-a făcut timp de trei ore și jumătate, în cursul după-amiezii. Apoi, șeful Bashti a fost invitat la bord. Acesta a urcat pe punte destul de vioi, în ciuda vârstei înaintate, și a dovedit mult umor insistând să-și aducă și femeile, la fel de bătrâne ca el.

Până atunci nu permisesse nici uneia dintre ele să apară în fața unui alb. Van Horn se simți onorat de o asemenea favoare și dăruî fiecarei femei câte o pipă din lut și o duzină de pachete de tutun.

În ciuda serii care se apropia, negoțul deveni mai rodnic și Bashti, care-și atribuisse partea leului din banii primiți de tații a doi negri dispăruți, făcu importante cumpărături. Promise, de asemenea, numeroși „recruți” și Van Horn, cunoscând versatilitatea specifică sălbaticilor, dorea ca angajamentul să fie semnat imediat. Bashti ezită, asigurându-l însă că se va face lucrul acela a doua zi, dimineată. Olandezul consideră că era mai bine să rezolve pe loc problema și, după multă insistență, îl convinse pe bătrânul șef să trimită o barcă pe țarm ca să-i aducă pe noii recruți pentru plantații.

– Ei, ce zici de treaba asta? îl întrebă căpitanul pe Borckman, care avea privirea tulbure. Niciodată n-am văzut-o pe canalia asta așa de amabilă. O fi din întâmplare sau ne coace ceva?

Borckman privi către multele pirogi care se aflau acolo și, observând numărul mare de însoțitoare aborigene, scutură din cap și spuse:

– Când pregătesc o ticaloșie, canibalii ăștia își ascund femeile în junglă.

– Cu negrii nu poți ști niciodată, murmură Van Horn. E adevărat că nu au multă imaginație, dar întotdeauna le merge mintea la ceva rău. Femeile nu fac altceva decât să le ascundă adevăratele intenții. Dacă până acum le goneau când pregăteau o lovitură, asta nu înseamnă că nu se pot abate niciodată de la o asemenea regulă.

– Bashti nu-i atât de deștept, obiectă Borckman. În clipa de față e bine dispus. Nu a cumpărat de la noi patruzeci de livre de mărfuri? Din cauza aceasta vrea să semneze un nou contract-angajament cu noi și speră că jumătate din negrii pe care ni-i dă vor muri, ca să pună mâna pe salariile lor.

Motivele acelea păreau foarte credibile. Totuși, Van Horn clătină din cap.

– Fii cu ochii-n patru, îi recomandă el secundului, și ține seama că nu trebuie să stăm amândoi în același timp în cabină. Și nu uita, fără șnaps până când nu ieșim din încurcătura asta!

Bashti era incredibil de slab și foarte bătrân. Nici el nu știa câți ani avea, deși își aducea aminte că fiecare membru al tribului se născuse începând cu adolescența sa. Își amintea de nașterea celor mai bătrâni dintre supușii lui, ajunși în prezent vai de capul lor, fără dinți, senili, lipsiți de vedere și tari de urechi sau paralizați, în vreme ce el își păstrase toate facultățile fizice și psihice.

Șeful de trib mai avea încă câțiva dinți, ce-i drept tociți până aproape de

gingie. Chiar dacă nu mai era rezistent ca în tinerețe, spiritul îi rămăsese la fel de viu ca întotdeauna. Datorită calităților sale, tribul lui era mai puternic decât atunci când devenise căpetenie. Păstrând proporțiile, el se dovedise un Napoleon al Melaneziei. Strategia lui de război i-a permis să-i respingă foarte departe pe locuitorii din pădure. Numeroase cicatrice atestau luptele la care participase.

Întotdeauna a încurajat forța și activitatea în tribul său. Și-a impus voința în fața șefilor vecini, fie smulgându-le acorduri, fie făcând mici concesii.

Spiritul său atât de viu elaborase un plan pentru a scăpa de Van Horn și, mai mult, avea în vedere același lucru pentru vastul imperiu britanic a cărui forță nici măcar nu o ghicea.

Somo, de altfel, avea o istorie și oferea anomalia singulară a unui trib maritim ce trăia în laguna insulei principale. Într-o epocă atât de îndepărtată că nici nu putea fi determinată, un oarecare Somo, fiul lui Loti, descendent al fortăreței insulare Umbo, se certase cu tatăl său și fugise din fața furiei acestuia, luând cu el numeroase bărci pline cu războinici tineri. Odiseea lor a durat două musoane, în cursul cărora au înconjurat Malaita și s-au aventurat pe ocean până la Ugi și San Cristobal.

Somo a abordat apoi insula principală, i-a învins și i-a fugărit pe locuitorii din tufișuri, apoi a ridicat fortăreața maritimă care-i purta numele. Aceasta era construită către ocean, asigurată cu ziduri de corali, pentru a izgoni năvălitorii dinspre ape. Anumite trecători permiteau pătrunderea bărcilor lungi în lacurile interioare.

Liziera junglelor oferea spectacolul banal al satelor dispersate printre copaci și tufișuri. Dar Somo, șeful noului trib, își stabilise hotarele stăpânirii lui departe, în interiorul pădurii, tocmai la poalele munților.

Doar cei mai îndrăzneți, care căutau refugiul acolo, erau primiți în noul trib. Cei slabi și lași ajungeau repede în ceaun. Din această pricină, foarte multe capete împodobeau colibele și bărcile.

Bashti moștenise tribul cu teritoriul și fortăreața sa și reușise să-i mărească patrimoniul. Nu-și satisfăcuse însă toate ambițiile. De multă vreme planuia ceva îndrăzneț, bine gândit. Cu trei ani înainte, tribul Ano-Ano, situat la mai multe mile în jos, spre coastă, capturase un vas recrutor pe care îl distrusese o dată cu tot echipajul, punând astfel mâna pe o uriașă cantitate de tutun, stofe, sticlărie și alte mărfuri, fără a mai lua în considerare puștile și muniția.

Pedeapsa care a urmat nu i-a afectat prea mult. După șase luni, a apărut

un vas de război în lagună, a bombardat colibe, iar locuitorii s-au refugiat în pădure. În zadar au debarcat marinarii și i-au urmărit prin junglă. Fuseseră nevoiți să se mulțumească doar cu uciderea a patruzeci de porci grași și cu doborârea câtorva cocotieri.

De îndată ce vasul de război și-a reluat drumul pe mare, locuitorii din Ano-Ano s-au întors în satul lor. Obuzele nu provocaseră mari pagube colibelor construite din crengi și femeile, după câteva ore de muncă, au reparat totul. Cât despre cei patruzeci de porci, cei din trib i-au prăjit într-o gaură făcută în pământ și s-au ospătat din plin cu o asemenea mâncare regească. Au profitat și de cocotierii dărâmați, folosindu-le lemnul, iar nucile vânzându-le primului vas de negoț care a trecut pe acolo.

Așadar, pedeapsa nu a însemnat decât o masă bună și o petrecere. Lucrul acela l-a impresionat pe calculatul și avarul Bashti. În mintea lui, ceea ce era avantajos pentru Ano-Ano era și pentru Somo.

Din moment ce oamenii albi care navigau sub drapelul britanic se mulțumeau doar să ucidă porci și să taie cocotieri pentru a răzbuna sângele și capetele tăiate, Bashti nu vedea nici un impediment în a profita de acea stare de fapt, asemenea tribului Ano-Ano. Era vorba de o reușită ce aducea o abundență imediată. Doar că, de peste doi ani nu se mai zărise nici un vas de război britanic prin împrejurimile Insulelor Solomon.

Cu aceste gânduri venise Bashti bine dispus la bordul lui *Arangi* și puțini erau cei care-i știau sau îi bănuiau planurile de luptă.

Negoțul devenea tot mai intens pe măsură ce soseau alte și alte bărci, iar negrii, bărbați și femei, se înmulțeau pe punte. Veniră și recruții, tineri sălbatici, timizi, care se supuneau legii severe dictate de părinții lor și de trib. Rând pe rând, aceștia erau conduși în cabina principală a vasului.

Părinții recruților formau un grup liniștit, dar fiecare dorea să se afle în prezența stăpânului alb care le scria numele într-o carte misterioasă, ratificând tratatul celor trei ani de muncă. Capitanul nota ceea ce trebuia, apoi plătea salariul pe primul an, ca avans, oferindu-le șefului de trib și familiei mărfuri pentru suma respectivă.

Batrânul Bashti se învârtea pe acolo, luându-și partea din ceea ce revenea oamenilor săi. Cele trei femei, care-l însoțeau pretutindeni, slăbiseră vigilența lui Van Horn prin însăși prezența lor. Capitanul era încântat de întorsătura pe care o luaseră afacerile, gândindu-se că restul călătoriei pe coasta Malaitei urma să decurgă mult mai ușor și că se va întoarce acasă cu o încărcătură foarte bună.

Pe punte, unde Borckman încă păzea cu mare atenție, Jerry trecea adălmecând numeroasele picioare ale negrilor pe care nu-i mai întâlnise până atunci. Căinele sălbatic debarcase o dată cu „întorșii”, dintre care revenise la bordul lui *Arangi* numai Lerumie. În zadar trecu Jerry, zbârlit, de câteva ori pe lângă el. Acesta nici nu-l băga în seamă.

Lerumie urcase pe punte ca să-și cumpere o oglindă. La un moment dat îi făcu un semn cu ochiul lui Bashti, ca să-l vestească de faptul că totul era gata și că aștepta doar clipa favorabilă.

Ocazia veni de îndată. Fu oferită de Borckman, care își neglija paza pe punte. Contrar ordinelor căpitanului, nu se gândea decât la sticla cu șnaps, fără să-și dea seama de consecințele dezastruoase ale comportării sale.

Stătea în spate, aproape singur în zona aceea a punții, în fața lui, la o oarecare distanță aflându-se mai mulți negri și oameni din echipaj. Se îndreptă către catargul velei foc, unde era ascunsă, printre sacii cu iarnă, sticla lui cu băutură.

Înainte de a lua o înghițitură, Borckman aruncă, prudent, o privire în jur. Lângă el, o negresă, grasă, inofensivă, ținea în brațe un copil de doi ani, pe care-l hrănea. La zece pași de acolo, Lerumie se uita în oglindă pe care tocmai o cumpăraseră.

În oglindă îl văzu pe Borckman aplecându-se peste saci, ridicându-se, apoi, dându-și capul pe spate și ducându-și sticla la gură. Lerumie ridică mâna dreaptă și îi făcu semn unei femei care se afla într-o barcă apropiată. Aceasta se aplecă, apoi îi aruncă un obiect. Era un topor de muncă indigen, cu coadă lungă și foarte tare, incrustat și legat cu fibră de cocotier, pentru a fi mânuit mai bine. Lama îi fusese ascuțită chiar în ziua aceea.

Toporul zbură fără zgomot prin aer. Lerumie îl prinse, apoi îl aruncă negresei grase care se găsea în spatele secundului. Ea îl apucă precis cu amândouă mâinile, în vreme ce copilul se prinse de mijlocul ei, strângându-o cu brațele lui miciute.

Încă nu venise momentul să-l lovească pe Borckman, întrucât acesta nu stătea într-o poziție bună. Mai multe perechi de ochi anticipau tragedia. Jerry văzu și el, dar nu înțelese nimic. În ciuda ostilității sale față de negri, nu ghicise felul în care ei puteau ataca.

Timonierul, care din întâmplare trecea pe lângă tambuchi, observă ceea ce se întâmpla și întinse mâna către o Lee-Enfield. Lerumie îi văzu gestul și îi făcu semn negresei să se grăbească.

Borckman, care nu bănuia nimic, își luă sticla de la gură, iar capul, care

îi fusese dat pe spate, reveni în poziție normală. Lama toporului îl lovi în clipa aceea în moalele capului. Ceea ce se petrecu atunci, în acel scurt interval de timp în care e posibil să nu fi apucat să simtă ceva, rămase pentru el un mister absolut, căci nici un om lovit în felul respectiv n-a mai avut când să articuleze vreun cuvânt sau să scoată un suspin prin care să-și trădeze senzațiile sau impresiile.

Pe cât de rapidă a fost lovitura, pe atât de repede Borckman s-a prăbușit pe punte. Sticla, scăpată din mână lipsită de viață, a căzut peste sacii cu iam, fără să se spargă, golindu-se încet pe scândurile de lemn.

Totul se petrecuse cu iuteala fulgerului, astfel că Tambi, deși a tras cu carabina, n-a nimerit-o pe negresă înainte ca secundul să se prăbușească. Nu avu timp să mai tragă o dată spre ea, fiindcă, lăsând jos toporul și luându-și copilul în brațe, femeia a sărit peste sabordul vasului într-o barcă din apropiere.

Atacul a început simultan din toate părțile. Topoarele cu mânere incrustate erau aruncate din luntre celor din Somo aflați pe punte. Negresele fugeau toate de la bordul lui *Arangi*. După ce femeia care l-a izbit pe Borckman a lăsat toporul din mână și a sărit în barcă, Lerumie s-a aplecat să ia el arma aceea.

Jerry, înțelegând și el pericolul, s-a repezit la negru și i-a sfâșiat mâna. Lerumie s-a ridicat cu un urlet de furie și de ură și i-a dat câinelui un șut cu toată puterea, ridicându-l în aer.

În vreme ce terierul irlandez zbură, descriind o parabolă, iar oamenii din bărci puneau mâna pe carabinele Snider, Tambi ținti iar și, mai înainte ca Lerumie să-și pună piciorul pe pământ, glonțul îi străpunse inima. Căzu în aceeași clipă, secerat, lângă Borckman.

Jerry își sfârși zborul în mare, dar până atunci Tambi încetase să mai existe. Un topor îl izbise în cap, chiar când apăsa pe trăgaci. Imaginea strălucitoare a lunii de la tropice dispăru pentru totdeauna din ochii lui.

Restul echipajului fu exterminat cu aceeași rapiditate, pentru că atacul pornise simultan de peste tot, iar puntea deveni o adevărată măcelărie.

Terierul își scoase capul din apă în mijlocul împușcăturilor produse de carabinele Snider și al zgomotului încăierării. Un aborigin îl prinse cu mâna de gât și, în vreme ce animalul se zbătea, încercând să scape sau să muște, îl trase într-o barcă. Jerry nu era atât de furios pe cât era de îngrijorat de soarta stăpânului său.

Înțelegea că *Arangi* era în mare pericol. Îi văzuse prăbușindu-se pe

Lama toporului îl lovi în clipa aceea.

Borckman, pe Lerumie... auzea cum se trăgea cu puștile, distingea strigătele de durere sau de triumf...

De aceea, fără apărare, suspendat în aer de mâna care-l ținea de blana gâtului, urlă și se zbatu până când negrul, dezgustat, îl aruncă în barca fără menajamente. Câinele se ridică și făcu două salturi, îndreptându-se prin aer, disperat, spre sabordul vasului.

Puțin lipsi ca să ajungă cu labelle unde dorea. Căzu iar în mare. Reveni la suprafață și înotă cu multă energie, înghițind apa sărată, care îl sufoca, lătrând continuu, încercând să-și afle stăpânul.

Un băiat de doisprezece ani, care stătea într-o altă luntre, martor al celor petrecute, îl lovi cu vâsla peste cap, nelăsându-l să mai iasă la suprafață. Astfel, câțelul, fără cunoștință, inert, fu adus în ambarcațiune.

Van Horn pierise mai înainte ca Jerry să ajungă a doua oară în apă. Nu degeaba trăise Bashti mai mult decât toți ceilalți bătrâni ai tribului și domnise un timp mai îndelungat decât oricare dintre înaintașii lui, chiar decât Somo. Dacă întâmplarea l-ar fi plasat într-un loc și o epocă mai propice, ar fi devenit un Cezar sau un Alexandru. Cert este că știa să-și conducă foarte bine micul său regat.

Cu cât talent își jucase rolul! Se arătase bine dispus, păstrându-și totuși prerogativele de șef, semnase angajamentele privitoare la sclavii de pe plantații pe durata celor trei ani și încasase chiar și avansul convenit pentru primul. Aora, locuitorul și vistiernicul său, strânsese imediat tributurile, pe măsură ce albul plătise banii, și îngrămădisese totul, monede și mărfuri, în sacii mari făcuți din fibră de cocos.

În spatele lui Bashti, o fată de treisprezece ani se repezise de pe o băncuță și începuse să gonească muștele din jurul șefului cu niște pene prinse de un băț. La picioarele sale stătuseră cele trei neveste bătrâne ale lui. Cea mai în vârstă, fără dinți și foarte ridată, îi aducea, de câte ori îi făcea el semn, un coș împodobit cu broderii.

Bashti, cu urechea la orice zgomot care venea de pe punte, scotea din coșul ce-i era adus când un bob de betel, când o floare de tei sau câteva frunze pentru a-și înveli în ele porția de tutun pentru mestecat. Uneori lua din împletitură tutun pentru pipă sau chibrituri. Pipa nu voia să i se aprindă, mai bine zis i se stingea în continuu, de aceea strică mai multe bețe de chibrit.

Ajunsesse la fundul coșului în clipa când, pe punte, negresa cea grasă îl răpunea pe Borckman cu o lovitură de topor și Tambi trăgea primul foc asupra ei. Mâna descărnată a șefului de trib, pe dosul căreia se vedeau venele

ca niște corzi, dăduse peste un pistol atât de vechi, că părea să fi aparținut unui ostaș de-al lui Cromwell.

Arma fusese încărcată chiar în dimineța aceea de însuși Bashti.

Van Horn fu la fel de rapid ca bătrânul șef, dar acesta avea un mic avans în fața lui. În vreme ce mâna căpitanului atingea pistolul automat scos din tocul său, aflat pe genunchi, arma centenară făcuse explozie. Încărcată cu două gloanțe tăiate și unul rotund, produse un efect cutremurător și Van Horn fu ucis fără a mai avea timp să rostească un ultim *gott-fer-dang*. Mâna lui, pe jumătate ridicată, lăsă să-i scape arma dintre degete.

Încărcat până la refuz cu pulbere, vechiul pistol explodase în mâna lui Bashti. În vreme ce Aora, cu un cuțit scos de nu se știe unde, începea să taie capul căpitanului, bătrânul rânjea văzându-și degetul spânzurat de trágaci, de care se mai ținea doar prin pielea subțire.

Îl apucă, folosindu-și mâna stângă, și îl smulse după o mișcare de răsuflare, apoi îl aruncă zâmbind în coșul pe care femeia lui îl ținea încă într-o mână, în timp ce cu cealaltă își ștergea sângele de pe frunte, unde fusese lovită de un fragment metalic din pistol. În timpul tragediei de pe punte, trei recruți tineri împreună cu tații și unchii lor coborâră pe scară și îl măcelăriră pe singurul negru din echipaj ce se mai găsea pe acolo.

Bashti, care trăise suficient de mult pentru a deveni un filozof ce disprețuia durerea și pierderea unui deget, râdea și se lauda, fiind foarte mulțumit de felul în care se desfășuraseră lucrurile. Cele trei neveste, a căror existență depindea doar de voința lui, îl proslăveau. Supraviețuiseră pentru că-i cunoșteau capriciile. De aceea, agitându-se la picioarele lui, nu încetau să-i adreseze vorbe admirative, de vreme ce el era marele stăpân care hotăra soarta oricărui om.

Negresa de la bord, îngrozită, la fel ca un iepure speriat ce iese din vizuina lui, stătea în mâini și în genunchi, privind scena oribilă; din pragul infirmeriei, înțelegea că de data aceea nu mai avea cum să scape de ceaun.

XII

PE INSULA SOMO

Jerry nu știa încă tot ceea ce se petrecuse la bordul lui *Arangi*. Își dădea seama că lumea aceea fusese distrusă, doar asistase la nenorocire. Băiatul negru care-l prinsese îi legase bine labele și îl adusese pe plajă.

Însoțit de cântece și strigăte de bucurie, frumosul vas din lemn de tec, remorcat de bărci, fu tras aproape de țărm, lângă locul unde se afla cățelul, chiar în fața zidului de corali. Pe plajă s-au aprins două focuri mari, la bordul navei s-au instalat lanternele și *Arangi* a fost jefuit. Tot ce se putea lua era cărat, de la încărcătură până la pânze și ornamentele de pe balustrade.

În noaptea aceea nu dormi nimeni din Somo. Chiar și copiii se învâteau în jurul focurilor și luau parte la ospăț, apoi, sătui, se întindeau pe nisipul de pe plajă. Pe la ora două dimineața, din ordinul lui Bashti, vasul fu incendiat. Astfel Jerry, ars de sete, obosit, zăcea pe o parte, cu labele legate, văzând cum lumea plutitoare, pe care abia o cunoscuse, dispare înghițită de flăcări și fum. La lumina incendiului, Bashti împărți prada. Nimeni nu fu uitat. Chiar și cei mai mizerabili sclavi ai triburilor din junglă, care în timpul captivității lor tremurau mereu de frica de a fi mâncați, primiră în dar câte o pipă din lut și câteva pachete de tutun.

Cea mai mare parte a mărfurilor a fost însă dusă în coliba cea înaltă a lui Bashti. Alte accesorii, de tot felul, umplură hangarele unde se aflau bărcile. În acest timp, în colibele lor, vrăjitorii se ocupau cu uscarea la fum a numeroaselor capete proaspăt tăiate.

Nu fuseseră omorâți toți negri de la bordul lui *Arangi*. Bashti interzisese cu desăvârșire așa ceva. Nu din milă, ci pentru că avea un motiv serios. Desigur, toți prizonierii urmau să fie uciși, dar, pentru că leșurile s-ar fi stricat din cauza căldurii, canibalii erau obligați să-i taie pe rând. De aceea, captivii au fost înghesuiți în cel mai mare hangar pentru bărci, care era locul de întâlnire pentru bărbații aceluia trib și unde femeile nu aveau voie să intre, încălcarea interdicției atrăgând pedeapsa cu tortura sau chiar moartea.

Legăți ca animalele, spate în spate, nenorociții au fost aduși acolo unde se găseau, împrăștiate pe jos, resturile foștilor șefi de trib. Deasupra capetelor lor se balansau, adunate într-o pânză, oasele tatălui lui Bashti.

Negresa cea tânără de la infirmerie se afla și ea în hangar. Pentru că era destinată ceaunului, tabuul aplicat celorlalte femei nu o afecta, astfel că îm-

parțea soarta celor care-și bătuseră joc de ea, spunându-i că Van Horn o îngrășa pentru a se ospăta cu ea mai târziu.

Și Jerry se afla acolo. Agno, șeful vrăjitorilor, s-a împiedicat de el pe plajă și, în ciuda protestelor băiatului care-l prinsese, i-a poruncit acestuia să-l ducă în hangar. Cum a fost purtat prin apropierea focurilor la flăcările cărora se prăjea ospățul, simțul foarte dezvoltat al mirosului i-a dezvăluit că era vorba de carne omenească. Noutatea aceea a făcut să i se zbârlească părul, să mârâie și să se zbată ca să se dezlege. După ce a fost dus în mijlocul captivilor, terierul a continuat să mârâie, căci nu înțelegea faptul că se afla laolaltă cu cei pe care-i considera dușmani. Îi credea răspunzători pentru catastrofa petrecută pe *Arangi* și pentru moartea stăpânului său.

Jerry nu era decât un câțel a cărui putere de înțelegere era limitată. Curând însă, furia sa împotriva negrilor captivi dispăru. Instinctul îi spunea că și ei erau nefericiți. Unii dintre ei, răniți rău, gemeau și terierul irlandez pricepu că nici ei nu era tratați mai bine. Frânghiile cu care era legat se dovediră atât de strânse, încât îl răniră, dar suferea și mai mult din pricina setei. Gura și limba îi erau uscate de căldura înăbușitoare din jur.

Hangarul pentru bărci era un azil sinistru. Acolo se găseau cadavre ascunse în pământ, dar și resturi umane aflate la suprafață. Lângă acestea erau îngrămădiți oamenii destinați pieirii. Oasele tatalui lui Bashti se odihneau lângă o luntre suspendată în aer.

Chiar la intrare, un bătrân pregătea la fum un cap omenesc. Era aproape orb și avea obrazul foarte ridat. Murmura cuvinte ciudate, învărtind prin fum capul mortului și punând pe jărat, din când în când, lemne verzi.

Lumina flăcărilor se răspândea în clipele acelea la o distanță apreciabilă. Grinda groasă din centrul hangarului era acoperită cu fibre de cocotier, așezate astfel încât să formeze o podoabă în culorile alb și negru, pe care fumul își depusese toate impuritățile.

Pe grinzile transversale atârnau capetele dușmanilor răpuși de către tribul lui Bashti în numeroase expediții terestre sau maritime. În hangarul acela totul creaa imaginea tristeții și a morții, și, cu atât mai mult, bătrânul acela imbecil, pe jumătate paralizat, care pregătea capul unui om, fără a-și da seama că el însuși se îndrepta către groapă cu pași mari.

Spre dimineață, sălbaticii din Somo au adus, cu strigăte de victorie, o altă barcă de război. I-au lovit cu mâinile și cu picioarele pe captivi, împingându-i cu brutalitate ca să facă loc luntrei. Canibalii au rămas o vreme acolo, fumându-și pipele și vorbind cu glasurile lor pițigăiate. Uneori râdeau ascuțit,

amintindu-și probabil de evenimentele din după-amiaza sau noaptea trecute. Din când în când, câte unul dintre ei se întindea pe pământ și adormea fără să se acopere cu ceva, căci nu știau la ce foloseau păturile.

După revărsarea zorilor, acolo nu rămaseră treji decât raniții și cei cărora lienele, prea strâns legate, le tăiau pielea. Micul sălbatic care îl prinsese pe Jerry și care îl considera, pe drept, prada lui, pătrunse în hangar fără să fie auzit de bătrânul chior. Acesta din urmă nu încetase a murmura diverse descântece în vreme ce întorcea pe toate părțile capul negrului pe care-l afuma.

Băiatul, foarte atent, ajunsese până în mijlocul captivilor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, fiindcă știa că sfida un mare tabu. Nu avea decât doisprezece ani și îi era interzis să plece de sub acoperișul părintesc. Își risca deci viața, pătrunzând în locul unde o interdicție sacră nu permitea decât accesul adulților. Voia însă să-l ia pe Jerry și reuși. Doar negresa, pe care spaima o împiedica să doarmă, îl văzu când îl apucă de labe pe Jerry și când îl scoase din lotul acela de carne pentru măcelărie. Câțelul ar fi opus rezistență dacă n-ar fi fost epuizat; cu limba uscată, nu a putut scoate nici un sunet. Negrul cel mic îl luă deci când se afla într-o stare dezastruoasă. Îl duse în afara hangarului, traversă cu el satul tăcut și porni pe o cărare lungă printre arborii înalți, beneficiind de primele raze ale soarelui.

XIII

LAMAI CEL RĂU

Micul aborigen în brațele căruia ajunsese Jerry se numea Lamai și locuia într-o colibă unde dormeau, pe solul întărit de murdăria acumulată în decursul anilor, tatăl său, mama lui, cei patru frați și surorile lui. Acoperișul de paie, prin care trecea apa de câte ori ploua, era susținut cu o furcă de lemn care oscila mereu. Pereții erau și ei permeabili. De fapt, coliba lui Lamai era cea mai mizerabilă din Somo. Spre deosebire de majoritatea malaitenilor, Lumai, stăpânul casei și șeful familiei, era foarte gras și, poate datorită obezității sale, se manifesta ca un om bun dar leneș. Lenerengo, femeia lui, era atât de slabă pe cât era el de gras, vorbea repede și ascuțit, era foarte activă și nervoasă, spre deosebire de bărbatul ei.

Băiatul, furișându-se în spatele colibe, se mulțumi să arunce o privire înăuntru, unde tatăl și mama lui dormeau fiecare în câte un colț, în timp ce în

mijloc zăceau frații și surorile, înghesuiți unii în alții ca într-un culcuș de căței.

Împrejurimile locuinței, care abia aducea cu un adăpost pentru animale, păreau un adevărat paradis. Aerul era înmiresmat de parfumul plantelor tropicale și opulența florală domina pretutindeni. Arborii de pâine își împleteau crengile între ei, în vreme ce bananierii și cocotierii se aplecau sub greutatea fructelor. Imenși pepeni galbeni, copti, apăreau de sub arbuștii papaia, ale căror trunchiuri nu măsurau în grosime nici a zecea parte din diametrul zemoaselor fructe ce creșteau la rădăcinile lor.

Dar lui Jerry, cel mai minunat lucru i se păru a fi zgomotul unui râuleț ce curgea ascuns vederii de tufișurile din jurul colibei.

Animat de prezența binefacătoare a apei, câțelul începu să se zbată. Baiatul îl mângâie și îl legănă, îngânându-i un cântec ciudat. Jerry, caruia nu-i lipsea decât darul vorbirii, încerca să-l facă să înțeleagă că murea de sete.

În cele din urmă, Lamai înțelese. Luă coaja goală a unei nuci de cocos și o fixă pe o tulpină de bambus. Cumpăna improvizată o trecu astfel peste tufișurile dese din jur și scufundă „găleata” în apă. Puțin mai târziu, lichidul atât de mult dorit se găsea în fața câțelului.

Jerry, epuizat, era trântit pe o parte. Dar, pe măsură ce începu să bea cu lacomie, puterile îi reveneau ca prin farmec.

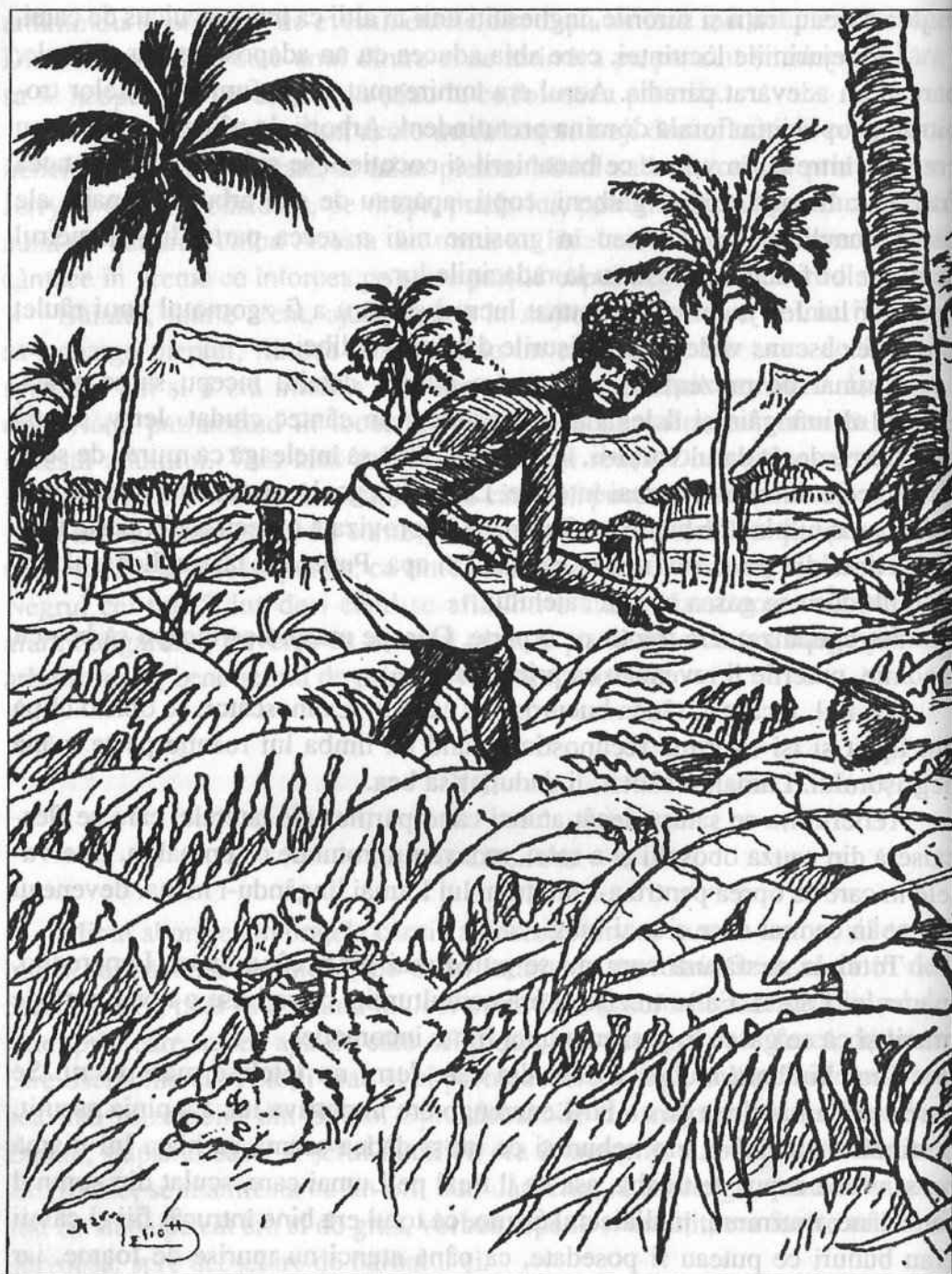
Baiatul, încântat, râdea bucuros, iar câțelul, recunoscător, se opri o clipă din lipăit și își exprimă recunoștința dând cu limba lui rozalie peste mâna negrișorului. Lamai, încântat, îi dădu iar să bea.

Terierul nu se sătură decât atunci când părțile sale laterale, care se fleșcăiseră din cauza oboselii și a setei, redeveniră rotunde ca un balon. Intervalele în care se oprea pentru a-i mulțumi lui Lamai lingându-i mâna, deveneau din ce în ce mai dese și mai lungi.

Totul se desfășura cum nu se putea mai bine, când apărură Lenerengo, mama lui Lamai. Ea se trezise și era nemulțumită că se ivise o nouă gură de hrănit și că se găsea în prezența unei ființe incomode.

Se schimbară multe cuvinte din care Jerry nu înțelese mare lucru. Se părea că Lamai ținea cu el, iar Lenerengo era împotriva lui. Ea piuia ascuțit, pretinzând că fiul ei era nebun și că nu-și dădea seama că biata lui mamă nu-și vedea capul de treabă, așa că îl trezi pe Lumai care, sculat din somnul său adânc, murmură, în dialectul Somo, că totul era bine întrucât fiii și câinii erau bunuri ce puteau fi posedate, că până atunci nu murise de foame, iar liniștea și somnul erau lucrurile cele mai prețioase.

Cu aceste vorbe se întinse pe pământ, își puse brațul sub cap și se porni

Lamai luă coaja goală a unei nuci de cocos și o fixă pe o tulpină de bambus.

iar pe sforăit. Lamai, care știa că dacă mama lui se hotăra să-l bată, nu avea pe unde fugi din colibă, se retrase încetișor către ușă. În cele din urmă, Lenerengo, după ce bombăni nemulțumită, contestând modul de a gândi al barbatului ei, se culcă la loc și adormi repede.

Lui Lamai îi trecu altceva prin cap. Văzuse cât de sete îi fusese lui Jerry, de aceea se gândi că-i putea fi și foame. Înteți focul de la bucătăria lor, punând crengi uscate, ca să iasă flăcări înalte. Așeză apoi pietrele înnegrite de fum în așa fel ca să prăjească un porumbel pe care-l scoase de pe fundul râulețului. Îl ascunsese acolo cu o zi înainte când îl și prinsese.

Pasărea era grăsuță. O acoperi cu frunze verzi, o așeză pe pietrele încinse de foc, apoi acoperi totul cu pământ.

Ceva mai târziu, când scoase porumbelul și aruncă frunzele în care îl împachetase, se răspândi un miros savuros, care gădila imediat nările lui Jerry. Băiatul împărți pasărea în mai multe bucăți, apoi le lăsă să se răcească. Se așezară la masă și terminară după ce înghițiră și carne, și oase. În timpul ospățului, băiatul îl mângâia pe cătel și îi îngana cântecul lui.

Trebuie spus că Jerry, cu setea potolită și sătul, răspundea la mângâierile lui cu mai puțin entuziasm. Era politicos, își agita coada și trupul atunci când Lamai îl lauda, dar nu uita să fie precaut și își ridica mereu urechile ca să asculte zgomotele de departe. Ar fi vrut să plece de acolo. Băiatul, care își dăduse seama de intenția lui, îl prinse de gât cu o funie și apoi îl legă de un arbore, după care se culcă liniștit.

Jerry luptă o clipă cu liana care îl ținea. Văzând că nu poate face nimic, se culcă și el. Dormi puțin. Stăpânul său îi lipsea prea mult. Știa despre dezastrul ce avusese loc pe *Arangi*, chiar dacă nu cunoștea toate amănuntele. După mai multe gemete, colții săi ascuțiți reușiră să ronțaie liana până când aceasta cedă. Eliberat, alergă de îndată către plajă, unde văzuse vasul ultima oară. În Somo era însă pustiu, căci toată lumea dormea. Nimeni nu-l văzu alergând pe poteca întortocheată ce trecea pe lângă colibe din sat. Mari vase din lut, cu figuri omenesti, așezate în gurile deschise ale rechinilor, se găseau în fața fiecărei locuințe. Cei din Somo adorau un zeu rechin. Divinitățile marine erau la mare cinste datorită felului în care apăruse civilizația lor.

După ce ocoli zidul fortăreței dinspre mare, Jerry ajunsese pe plajă. Nu se vedea nici o urmă din *Arangi*. Apa lagunei era foarte liniștită, iar resturile ospățului – încă vizibile, în vreme ce mirosul de carne arsă se mai răspândea din flăcările muribunde.

Mulți dintre canibalii care sărbătoriseră victoria nu se mai obosiră să

ajungă la colibele lor, ci se trântiseră pe jos, adormind pe nisip. Jerry văzu astfel bărbați, femei și copii, familii sau grupuri izolate, zăcând, sub soarele dimineții, la marginea mării.

Cu labele din față intrat în apă, Jerry se așeză pe cele din spate, privind îngrijorat și sperând să dea peste o urmă de-a stăpânului său. Își ridică apoi botul spre cer și, de trist ce era, începu să scoată sunete prelungi.

Acolo îl găsi Lamai și îl liniști, strângându-l la piept. Apoi îl luă și îl duse la coliba lui de lângă pârau. Îi dădu de băut, dar câțelului nu-i mai era sete. Îi dăruî dragostea lui, dar Jerry ardea de dorința de a-și vedea stăpânul. În cele din urmă, sâțul de capriciile câțelului, supărat că toate încercările sale de a și-l apropia eșuaseră, Lamai îl lovi peste cap și îl legă foarte strâns de copac. De această dată, micul negru folosisese o tulpină uscată de bambus, pe care colții lui Jerry nu o mai puteau roade.

XIV

DISTRACȚIILE CANIBALILOR

Cățelul rămase multe zile prizonierul lui Lamai. N-a fost o perioadă prea fericită, fiindcă în coliba lui Lumai izbucneau certuri și dispute. Lamai se bătea cu frații și cu surorile lui, care-l necăjeau pe Jerry, și luptele acelea se terminau aproape întotdeauna prin intervenția lui Lenerengo, care dădea în ei.

Apoi se burzuluia și la Lumai, al cărui glas blând sugera, de fiecare dată, odihna și liniștea, astfel că el, după scenele acelea, se refugia pentru mai multe zile în hangarul pentru bărci. Acolo nu mai putea ajunge Lenerengo, fiindcă era femeie. Ea nu uitase pedeapsa pe care o primise ultima negresă care intrase în hangar. Se petrecuse demult, pe când era doar un copil, dar își amintea că biata femeie fusese spânzurată de un braț și ținută o zi întreagă la soare. În ziua următoare a fost suspendată de celălalt braț. Apoi bărbații au făcut un ospăț mare cu ea, după ce au fiert-o în ceaun. Multă vreme după aceea, femeile nici n-au mai îndrăznit să ridice ochii la bărbații lor și le îndeplineau orice dorință.

Jerry avea o anumită afecțiune pentru Lamai, dar nu suficient de puternică. Era, mai degrabă, o formă de recunoștință, căci doar băiatul s-a ocupat de el, dându-i să mănânce și să bea. Totuși, micul negru nu putea fi comparat cu ultimul său stăpân sau, cu atât mai puțin, cu domnul Haggin. Nu era nici

măcar asemeni lui Bob sau Derby. Aparținea acelei clase inferioare a negrilor și Jerry, de când se născuse, constatasese că albi erau zeii adevărați, fiindcă stateau în două picioare și erau îmbrăcați.

Recunoștea însă că și cealaltă rasă avea o anumită inteligență și destulă putere. Accepta adevărul acela. Negrii exercitau și ei asupra altora puterea lor; aruncau cu săgeți și cu pietre. Puteau, de pildă, să-l țină prizonier cu ajutorul unui băț. Nu reușea să se apere în fața lor întotdeauna. Erau inferiori zeilor albi, dar aveau o esență divină.

Jerry fusese legat pentru prima oară în viața lui. Nu-i plăcea deloc. Încercă în zadar să roadă bambusul cu colții. Unii dintre aceștia tocmai se schimbau, pentru că îi apărea cea de a doua dantură. Bățul de bambus nu putea fi ros. Nu-l uitase pe stăpânul său dar, pe măsură ce treceau zilele, pierderea se diminuea, regretul devenea mai puțin pregnant și dragostea de libertate trecea pe primul loc.

Când fu dezlegat, Jerry nu mai profită de ocazie ca să fugă pe plajă. Lenerengo îi dădu drumul, bucuroasă că scăpa de el. Numai că, dezlegat, el rămase acolo, dând din coadă pentru a-i mulțumi și zâmbindu-i din ochii lui jucăuși.

Negresa îi dădu un șut și strigă la el. Făcu zgomot mare, ca să-l sperie și să plece. Dar Jerry nu știa ce e frica. Nu avea de gând să fugă pentru un fleac. Nu înțelegea nimic, dar o privi foarte serios.

Observase că Lenerengo avea porniri ostile, de aceea se păzea, fiind gata să răspundă la orice atac.

Ea țipa din nou, îl lovi cu piciorul, ceea ce avu ca efect faptul că atenția lui Jerry se concentra spre membrul ei inferior. Nemulțumită de cât de încet se îndepărta câinele după ce îi dădu drumul, se supără și vru să-l atingă iar. Terierul se feri și colții lui o apucară de gleznă.

În clipa aceea izbucni războiul. Poate că femeia l-ar fi ucis pe Jerry dacă n-ar fi apărut, tocmai atunci, Lamai. Animalul fusese dezlegat, lucru care l-a enervat rău. Se repezi asupra mamei lui pentru a opri piatra cu care ea voia să dea în cătel ca să-i spargă capul.

Astfel, chiar Lamai fu în pericol, căci lovitura ce-i era destinată lui Jerry se îndreptă asupra lui. Dar în clipa aceea, Lumai, trezit de zgomot, veni să-i împace. Lenerengo uită de toate celelalte din dorința de a-i face un scandal teribil soțului ei.

Așa se termină întâmplarea. Copiii se opriră din strigat. Lamai îl legă iar pe Jerry. Lenerengo își sparse plămânii strigând la bărbatul ei, iar acesta fugi

la hangarul unde capii de familie puteau dormi liniștiți, fără a fi deranjați de neveste.

În seara aceea, Lamai povesti unor tovarăși de-ai săi ceea ce pățise. Le spuse cum îl găsisse pe câțelul de pe vasul *Arangi*. Întâmplarea a făcut ca Agno, șeful vrăjitorilor, să-i audă povestirea și să-și amintească de felul în care poruncise ca Jerry să fie dus în hangarul bărbaților, alături de ceilalți prizonieri. Înțelese tot ceea ce s-a petrecut. Fără nici o îndoială, Lamai violase tabuul. Îl luă deoparte pe micul negru, iar acesta, plângând, i se aruncă la picioare, implorându-l să-l ierte, căci merita pedeapsa maximă.

Dar moartea unui copil nu-i servea la nimic vrăjitorului, în vreme ce, viu fiind, el putea să-i fie de folos. Ocazia de a-l avea la mână pe Lamai era prea frumoasă pentru ca Agno să o piardă. Din moment ce lumea nu știa despre încălcarea tabuului, nu avea decât să păstreze secretul.

În porunci lui Lamai să meargă de îndată în lagărul celor mici și să se ocupe de muncile, ceremoniile și probele care aveau drept scop să-l formeze pentru a avansa, mai târziu, așa încât să fie demn de a locui în hangarul tinerilor, apoi în cel al bătrânilor.

Dimineata, Lenerengo, supunându-se ordinelor date de vrăjitor, l-a legat de labe pe Jerry, după o luptă înversunată în cursul căreia câțelul a primit destule lovituri în cap, iar femeia s-a ales cu mâinile zdrelite, și l-a dus în sat până la coliba lui Agno. Ajunsă în locul unde se aflau oalele pictate, a lăsat jos animalul ca să vadă ce anume stârnea veselia celorlalți oameni din sat.

Bashti nu era doar un stăpân sever, ci și singurul. În ziua aceea hotărâse să le pedepsească pe două femei certărețe și să dea astfel supușilor săi motive de bucurie că ascultau de un om atât de ales.

Pentru că Tiha și Wiwau, două tinere viguroase, tulburau liniștea din sat cu certurile lor interminabile, Bashti le-a obligat să participe la o întrecere. Și ce întrecere! Aveau să fie stoarse ca niște rufe.

Bărbații, femeile și copiii urlau de bucurie. Chiar și bătrânele matroane și soții lor, care erau deja cu un picior în groapă, se sufocau de atâta râs, participând la acel spectacol.

Cele două sălbatice trebuiau să parcurgă o jumătate de milă, trecând prin mijlocul satului, plecând din locul de pe plajă unde fusese ars vasul *Arangi* și ajungând la cealaltă extremitate a fortăreței maritime. Distanța trebuia străbătută, în fugă, dus și întors, fiecare urmând s-o înțepe pe cealaltă ca să înainteze mai repede.

Trebuia să ai imaginația lui Bashti ca să înventezi așa ceva. În brațele lui

Tiha s-au pus două pietre mari, rotunde, având fiecare în jur de patruzeci de livre. Erau obligate să le țină tot timpul în mâini, să nu le lase niciodată jos pe durata întrecerii.

În ceea ce o privea pe Wiwau, aceasta stătea mai în spate și era înarmată cu o tulpină lungă de bambus, pe care fuseseră prinse multe ace folosite la tatuări. Rolul ei era să o lovească pe spinare pe Tiha, îndemnând-o să alerge cât mai repede. Desigur, acele ar fi însângerat-o pe aceasta, dar nu i-ar fi făcut nici o rană serioasă. Era ceea ce urmărea Bashti: să le facă să sufere, dar să nu le ucidă.

Wiwau lovea fără milă cu bambusul acoperit de ace, iar Tiha tremura toată de durere și se zbătea ca să meargă mai repede. Știa că, o dată ce va ajunge la capătul cursei, locurile se vor schimba. Va veni rândul ei să lovească, iar Wiwau va căra pietrele. Nu avea să o menajeze pe dușmanca ei și o va înțepa cât va putea de tare.

Sudoarea se scurgea pe fețele celor două femei. Fiecare avea susținători proprii în mulțime, care o încurajau sau râdeau, încântați de loviturile date.

Dincolo de glumă, triumfa legea cruntă a sălbaticilor. Cele două pietre trebuiau cărate pe lungimea întregului traseu. Femeia care lovea cu acele era obligată să o facă fără milă și fără pauză.

Cea care era bătută nu avea dreptul să se oprească, să se înfurie sau să se lupte cu cea care o chinuia. Regulile fuseseră bine puse la punct de către Bashti și orice încălcare a acestora ducea la pedepsirea publică a vinovatei. Aceasta ar fi urmat să fie legată de un recif în timpul refluxului, pentru a fi devorată de rechini îndată ce apele mării creșteau.

Când cele două supuse au ajuns în apropierea locului unde se aflau Bashti și Aora, loțiitorul, ele și-au dublat eforturile. Wiwau lovea cu toate puterile, Tiha tresărea și țipa, amenințând că lasă jos pietrele. După ele veneau grămadă copiii din sat și mulți câini, care lătrau și mârâiau.

– O să zaci mult în barcă să te vindeci, Tiha, îi strigă Aora când trecură prin dreptul lor, ceea ce îl înveseli foarte tare pe Bashti.

O înțepătură mai puternică o făcu pe Tiha să scape o piatră din mână. Fu lovită bine cât timp, ingenucheată, încercând să ia de jos piatra, se opri din alergare. În cele din urmă reuși, astfel că își reluă cursa.

Doar o dată durerea produsă o făcu să-și piardă mințile. Se întoarse către calaul ei și îi strigă, furioasă:

– Sunt foarte supărată! O să-ți vină rândul!

Nu mai putu să rostească altceva. O nouă înțepătură violentă o făcu să

pornească mai departe. Tremurând, în urma efortului și a furiei, alergă gândindu-se la plăcerea răzbunării ce avea să urmeze.

Strigatele mulțimii se pierdeau pe măsură ce femeile se apropiau de capătul cursei. Ajunseră curând în locul unde efectuarea schimbarea.

Apoi se apropiară iar de Aora și Bashti. De această dată, Wiwau, respirând cu mare greutate, venea cu pietroaiele în brațe. Tiha o lovea neîncetat, amintindu-și ceea ce îndurase.

Când ajunse în dreptul lui Bashti, lui Wiwau îi scăpă o piatră și, din cauza sfortării pe care o făcea ca să o ridice, îi alunecă din brațe și cealaltă, rostogolindu-se cam douăzeci de pași. Tiha abia aștepta momentul. Lovea cu toată puterea.

Mulțimea era în delir. Bashti se ținea de coastele lui descarnate și râdea în hohote, ba chiar lacrimi de satisfacție începură să i se scurgă pe obrajii ridaiți.

Când se termină întrecerea, el se adresa tribului:

– Așa se vor lupta în viitor toate femeile care vor să se bată!

XV

COLIBA LUI BASHTI

După ce se termină spectacolul oferit de cursa femeilor, șeful tribului mai rămase acolo un timp ca să vorbească cu cei mai importanți oameni din Somo, printre care se număra și Agno. La rândul ei, Lenerengo mai întârzie și ea, ca să stea de vorbă cu niște bătrâne. Uitat de toți, Jerry zăcea pe o parte. Atunci apărură câinele sălbatic pe care îl necăjise când se afla la bordul lui *Arangi*. Acesta se apropie și începu să-l miroasă.

Jerry îl observa cu ochi scânteietori. În clipa când botul câinelui sălbatic îl atinse, începu să mârâie. Adversarul său sări într-o parte și apoi o luă la fugă cât putu de repede, fără să-și dea seama că nu-l urmărea nimeni.

Se opri la vreo douăzeci de metri. Redeveni prudent, așa cum îi era obiceiul, târându-se, aproape cu burta lipită de pământ. Se mișca asemenea unei feline. Din când în când, arunca repede priviri în jur, fiindu-i frica să nu-l atace cineva prin surprindere.

Râsul răsunător al câtorva băieți aflați la mică distanță îl facu să se încordeze, pregătit să o ia la fugă într-o direcție necunoscută, departe de peri-

colul pe care îl anticipa. Dându-și însă seama despre ce era vorba și înțelegând că, pe moment, nu-l amenința nimic, se reîntoarce prudent către terierul irlandez. Ar fi greu de spus ce s-ar fi întâmplat dacă în clipa aceea n-ar fi apărut Bashti, a cărui privire căzu chiar asupra animalului capturat pe *Arangi*. Aproape că uitase de existența lui.

– Ce e cu câinele ăsta? întrebă cu o voce tunătoare, care îl sperie pe câinele sălbatic și o făcu atentă pe Lenerengo.

Ea, aplecându-se până la pământ, speriată de îngrozitorul bătrân, șeful tribului, bâlbâi o întreagă povestire. Ticalosul ei fiu, Lamai, pescuise animalul acela din mare. Câinele cauzase multe necazuri în casa lor. În prezent însă, Lamai locuia în hambarul celor tineri și ea ducea animalul acasă la Agno, așa cum îi ceruse chiar vrăjitorul.

– De ce-ți trebuie câinele? întrebă Bashti privind către Agno.

– Eu *kaii-kaii*, răspunse el. Animal bun, gras, tare bun pentru *kaii-kaii*.

O idee luminează mintea lui Bashti chiar în clipa aceea.

– Prea bun animal, zise el. Mănâncă mai bine câinele ăla de tufiș, adăuga el, arătând cu degetul către fostul și actualul adversar al lui Jerry.

Agno își clătină capul:

– Câinii de tufiș nu sunt buni pentru *kaii-kaii*.

– Câinii de tufiș nu sunt buni, zise Bashti, pentru că sunt prea fricoși. Întotdeauna le e frică. În schimb, câinii albilor au curaj. Se bat cu mare înverșunare. Câinii de tufiș fug întotdeauna. Vei vedea.

Bashti se îndreptă către Jerry și, cu un cuțit, îi tăie corzile care-l legau. Terierul irlandez se ridică imediat de jos și, de data asta, nu mai stătu să-i mulțumească celui care-l eliberase. Se aruncă asupra câinelui sălbatic, îl ajunse din urmă, deși acesta fugea disperat, și-l trânti de câteva ori pe jos într-un nor de praf.

De fiecare dată când adversarul său sălbatic încerca să scape, Jerry îl învârtea și îl mușca sub aplauzele lui Bashti, care-și chemă apropiații ca să se bucure de spectacol. Terierul irlandez se făcuse foarte rău. Toate chinurile suferite din ziua când *Arangi* dispăruse cu stăpânul lui cu tot și le răzbuna acum, revărsându-și furia asupra câinelui sălbatic. Proprietarul acestuia, un „întors”, avu nefericita idee de a-l goni pe Jerry cu lovituri de picior. Într-o clipă, terierul i-a însângerat glezna cu colții, apoi a sărit asupra lui cu atâta putere, încât l-a trântit la pământ.

– Ce înseamnă asta? strigă furios Bashti către negrul care, speriat, rămase jos fără a îndrăzni să se ridice, așteptând îngrozit pedeapsa pe care

șeful urma să o pronunțe împotriva lui.

Dar Bashti începu să râdă în hohote. Câinele sălbatic o luase la fugă cu toată viteza, iar Jerry se pornise după el, urmărindu-l de la o sută de pași distanță, într-un nor de praf.

Cum cei doi combatanți dispărură din vedere, Bashti își expuse ideea. Dacă oamenii plantau bananieri, o făceau pentru a le recolta fructele. Dacă plantau iam, o făceau ca să obțină tot iam, nu cartofi.

De vreme ce toți câinii negrilor erau fricoși, pe insula lor nu se vor naște decât animale fricoase. Câinii albilor erau curajoși, vor da viață deci unor animale îndrăznețe. Din moment ce aveau un exemplar așa de valoros, nu era o nebunie să-l mănânci și să pierzi astfel curajul din el?

Bashti îi porunci apoi marelui vrăjitor să se ocupe de Jerry și să-l păzească bine. Anunță apoi tribul că animalul acela era tabu. Nimeni, bărbat, femeie, copil nu mai avea dreptul, în consecință să dea cu pietre sau cu bățul în el ori să-i facă vreun alt rău.

Din clipa aceea și câtă vreme nu va încălca el însuși un alt tabu, mai mare, câțelul urma să trăiască fericit în coliba cu ierburi magice ale lui Agno.

Bashti, spre deosebire de alți șefi de trib, își stăpânea vrăjitorii cu o mână de fier. În general, conducătorii comunităților din insule, chiar și Nau-hau din Langa-Langa, erau sub influența vracilor, iar populația din Somo credea că așa se petreceau lucrurile și cu Bashti. Negrii nu cunoșteau adevărul și nu știau ce se întâmpla dincolo de cortină. Bashti, un necredincios convins, stăpânea totul și se impunea ușor în fața vrăjitorilor din sat.

Când se găsea numai cu ei, arăta că le cunoștea orice șiretlic, că nu-l afectau prezicerile întunecate și că nu era superstițios. Minciunile gogonate îi foloseau însă și lui, ca să-și domine poporul.

Se impunea în fața lor și le cerea să-și unească eforturile ca să rămână la putere. Era bine că negrii credeau în zeii lor și că îi vedeau pe vrăjitori ca pe purtătorii de cuvânt ai divinităților. Vracii aveau multă autoritate în ochii poporului, dar trebuiau să asculte, în primul rând, de poruncile lui, ale șefului de trib.

Nu se îndoia de prefăcătoria afișată de vrăjitori și credea în descântecele lor mai puțin chiar decât ei înșiși. Era însă conștient de valoarea unui tabu și le cerea să fixeze interdicțiile în funcție de dorințele lui.

Este semnificativ faptul că Agno îi alesese ca interdicție lui Bashti consumul de carne macerată, dar aceasta numai după ce se sfătuisese cu șeful de trib și aflate că nu-i plăcea alimentul respectiv.

Bătrânul Nino, predecesorul lui Agno, pronunțase același tabu după ce, chipurile, își plecase urechea la dorința zeului-rechin. De fapt Bashti însuși îi ceruse, în secret, să formuleze interdicția.

Cum trăise mai mult decât orice vrăjitor, i se părea normal ca el să-i numească pe cei aflați în funcții. Îi cunoștea bine. El îi făcuse ceea ce erau și, dacă mai trăiau, se datora voinței lui. Trebuia deci ca vracii să primească în continuare porunci de la el dacă nu, ar fi riscat să moară în condiții misterioase. Nu avea decât să amintească de sfârșitul lui Kori, vrăjitorul care se crezuse mai puternic decât șeful său de trib. Și-a plătit greșeala prin strigătele de durere pe care le-a scos timp de o săptămână, până și-a dat duhul.

În coliba lui Agno era puțină lumină și mult mister. Acest din urmă element nu era cunoscut de Jerry, iar pentru ceea ce nu știa, nu avea motiv să se frământa prea mult.

Iată de ce capetele uscate de fum ori alte părți din trupuri omenеști, mai bine sau mai puțin bine conservate, nu-l impresionau mai mult decât aligatorii sau decât peștii morți și conservați care împodobeau locuința întunecată.

Jerry se simțea bine acolo. Nici femeile, nici copiii nu tulburau liniștea casei. Câteva bătrâne și o fată de unsprezece ani, care alungau muștele, precum și doi băieți, care studiau vrăjile sub directa îndrumare a lui Agno, erau cei care se ocupau de locuință, tot ei urmând să-l îngrijească și pe Jerry.

Cațelul era hrănit cu mâncăruri alese. După ce Agno gusta din bucate, Jerry era servit imediat. Băieții și fata mâncau resturile de la masa celor doi. Ceea ce mai rămânea revenea bătrânelor.

În caz de ploaie, în timp ce căinii sălbatici se refugiau sub acoperișul colibei, în afara pereților acesteia, terierul se afla la loc uscat, în interior. Stătea printre craniile ale oamenilor din junglă sau ale negustorilor de abanos, uciși demult, atârdate pe tavan, amestecate cu viscerele rechinilor, cu craniile de crocodil și cu scheletele de șobolani din Insulele Solomon, care nu măsurau mai puțin de șaizeci de centimetri în lungime.

De multe ori, Jerry, care era liber să se plimbe pe unde voia, a străbătut satul și s-a dus până la coliba lui Lamai care, de când dispăruse stăpânul său, fusese singura ființă omenească apropiată de inima lui. Terierul nu se arăta pe acolo, ci stătea ascuns în tufișuri, observând în acest timp coliba de pe malul pârâului și adulmecându-i de la distanță pe locuitorii ei. Cum nu simțea deloc prezența lui Lamai, își încetă vizitele și îl acceptă ca stăpân pe Agno.

Vraciul nu-i păcea deloc. Agno care, în coliba lui misterioasă, inspira oamenilor numai frică, nu cunoștea ce înseamnă iubire și nu manifesta

afecțiune pentru nimeni. Nu-l anima nici un gest spontan care să trădeze vreun sentiment bun. Era la fel de crud ca o fiară sălbatică.

Poziția lui socială era depășită de cea a lui Bashti și vrăjitorului îi părea rău că nu ajunsese el primul. Nu avea nici un motiv să-i vrea binele lui Jerry, dar teama de șeful sau îl oprea să-i facă vreun rău.

Trecură astfel câteva luni. Lui Jerry îi crescuseră colți adevărați, puternici. Deveni un câine voinic, mărindu-și dimensiunile și greutatea. Era rasfațat, pe cât putea fi un câine acolo, căci nu durase mult până aflase că domina populația din Somo și că i se permitea aproape orice. Nimeni nu avea voie să dea cu pietre în el sau să-l lovească folosind bâta.

Simțea că Agno nu-l privea cu ochi buni, dar intuia că vrăjitorul se temea de el și nu îndrăznește să-i facă rău. Nu știa însă că Agno era foarte cumpanit și că își alegea cu grijă momentul în care să lovească, spre deosebire de Jerry, care se avânta imediat în luptă.

De la apele lagunei, unde nu se arunca niciodată, căci își amintea de crocodilii periculoși de pe Meringe, până în satele din junglă care faceau parte din stăpânirea lui Bashti, terierul putea să umble după bunul lui plac. I se făcea loc oriunde. Fiecare om îi dădea să mănânce dacă dorea. Câinele era tabu; se putea culca nepedepsit pe pânzele sacre și avea voie să se hrănească direct din vasele făcute de indigeni din tigvă.

Putea chiar să fie supărat sau furios pe cineva. Nimeni nu i se opunea. Bashti poruncise chiar ca, în cazul când va fi atacat de mai mulți câini sălbatici, oamenii din Somo să-l apere, alungându-i adversarii cu pietre.

Lui Jerry îi mergea foarte bine. Dacă n-ar fi fost temperamentul său nervos și curiozitatea lui mereu trează, ar fi devenit curând deosebit de gras. Mereu pe drumuri, explora pământurile din Somo ca să-i cunoască pe sălbaticii locuitori din pădure și din mlaștini, care însă nu știau despre câinele tabu.

Trai astfel multe aventuri. De două ori se bătu cu șobolanii de pădure ce erau aproape la fel de mari ca și el. Aceștia, când se vedeau în imposibilitatea de a mai fugi, luptau atât de aprig, încât terierul era convins că nu mai întâlnește nicăieri asemenea rezistență. Pe primul l-a ucis, dar acesta era bătrân și slăbit. Al doilea însă, plin de vigoare, l-a rănit așa de rău, că abia a mai putut merge până la coliba lui Agno, unde s-a prăbușit. A zăcut opt zile până când și-a revenit.

A început apoi să sperie, prin atacuri false, animalele timide, să gonească din cuiburile lor bine ascunse ratele de la tropice. S-a aventurat, cu mare

atenție, în mijlocul crocodililor adormiți pe mal, a pândit papagalii zgomotoși, vulturii, șoimii și păsările minuscule din junglă.

I-a întâlnit de trei ori, dincolo de limitele domeniului lui Bashti, pe sălbaticii negri din pădure, care păreau mai curând duhuri decât oameni, fiindcă se mișcau foarte repede și fără zgomot. Își păzeau porcii și puțin a lipsit să nu-l străpungă pe câine cu sulitele lor. La fel ca și uriașii șobolani, aborigenii ascunși în întunericul din junglă l-au convins că trebuie să fie prudent. Nu le căuta ceartă, deși ei fuseseră gata să-l rănească de câteva ori.

A înțeles repede că oamenii aceia nu semănau cu cei din Somo și că tabuul nu-i afecta. Ei erau tot zei cu două picioare, care țineau în mâini moartea și o puteau trimite de la distanță.

Jerry a cercetat satul în întregime. Nu i-a rămas nici un loc necunoscut. În casele vrăjitorilor, unde femeile și bărbații se târau înspăimântați din pricina misterelor, el pășea apăsător și își zbârlea părul numai atunci când vedea noi capete atârname, care emanau mirosul negrilor pe care-i cunoscuse la bordul vasului *Arangi*. În casa cea mare a vrăjitorilor văzuse și capul lui Borckman, apoi și-a amintit de înfruntarea pe care o avusese cu marinarul beat. Începu să mârâie.

I se întâmplă ca, o dată, pe când se afla în coliba lui Bashti, să dea chiar peste rămășițele capitanului de pe *Arangi*, stăpânul său.

Bashti trăise mult. Și totuși, se gândise un timp îndelungat și ajunsese la concluzia că, deși se bucurase de atâtea izbânzi, viața era prea scurtă. Ar fi vrut să afle sensul și scopul existenței. Îi plăcea traiul pe care îl ducea, ca și lumea ce-l înconjura. Era mulțumit că îi domina pe vrăjitori și pe oamenii din Somo.

Nu se temea de moarte, dar se întreba dacă va mai trăi după aceea. Se va mai naște o dată? Neluând în seamă explicațiile superstițioase pe care i le ofereau vrăjitorii, nici minciunile lor grosolane, se zbătea singur cu problema fără răspuns.

Viața lui fusese foarte lungă și presărată cu reușite prin care își satisfăcuse toate poftele ca și cele mai arzătoare dorințe. Avusese femei și urmași. Cunoscuse toate aspirațiile tinereții. Copii lui crescuseră, deveniseră părinți, apoi bunici. După ce a savurat toate satisfacțiile acelea s-a simțit blazat.

La ce-i mai servea hrana? Abia putea mânca. Pofta de mâncare pe care o arătase în tinerețe n-o mai simțea deloc. Se hrănea din necesitate, dorind doar ouăle megapodelor, care erau păstrate în interesul lui, fiind declarate

tabuuri. Era ultima plăcere gustativă pe care și-o putea oferi. În rest, trăia mai mult ca să gândească, își guverna poporul și căuta să găsească legile care să-i dea cât mai multă putere.

Își dădea însă seama de diferența dintre trib, un lucru abstract, și individ, ceva foarte concret. Oamenii trăiau și mureau, tribul rămânea. Acesta păstra istoria și urmele celor care existaseră, deși ele se diminuau cu scurgerea timpului. Nu aveau să rămână decât faptele și oamenii deosebiți, păstrați în memoria tribului.

Mai devreme sau mai târziu, nu peste mult timp, se va duce și el. Ce i se va întâmpla? Întrebarea era fără răspuns. Din acest motiv și pentru că dorea să rezolve problema aceea, porunca celorlalți să-l lase singur în colibă, ca să se gândească. Cobora atunci capetele atârnate de grinzile acoperișului, unele înfășurate în pânză. Aparținuseră unor oameni pe care îi văzuse în viață, demult. Ei trecuseră pragul misterios ce ducea la moarte și neant.

Nu colecționase capetele acelea din lăcomie. Nu se uita la ele ca un avar ce-și contempla comoara ascunsă. Le ținea pe genunchi și le mișca pe toate părțile. Voia să afle. Voia să știe ce cunoșteau capetele acelea de multă vreme trecute de pragul morții. Astfel se frământa Bashti în coliba întunecată, la apusul soarelui, când briza mișca frunzele palmierilor și ale arborilor de pâine.

Avea în colecția lui chiar și un cap de japonez, singurul om dintr-un popor necunoscut, pe care nici Bashti nu l-a auzit vorbind. Trofeul cazuse în mâinile tatălui său. Fusesse preparat destul de prost și se descompunea.

Studiindu-l cu atenție, văzu că omul acela avusese odată, ca și el, buze care se mișcau, împrejurul unei guri care vorbea și mâncase. Mai avusese și doi ochi, un nas, păr pe cap și două urechi, ca și el. Cu siguranță, străinul acela avusese un trup, mâini și picioare, dorințe și poftă.

Un alt trofeu, care îl intriga mult, avea o poveste mai veche, fiind obținut înainte de a se naște tatăl ori bunicul său. Aparținuse unui francez, dar Bashti nu știa lucrul acela. Nu cunoștea că era vorba de celebrul navigator La Pérouse, care pierise cu echipajul său și cu cele două fregate ale sale, *Astrolabe* și *Boussole*, pe țărmurile neprimitoare ale Insulelor Solomon.

Alt cap era și mai vechi. Fusesse obținut cu două secole înainte de La Pérouse, în epoca spaniolului Alvaro de Mendana. Aparținuse unui armurier al lui Mendana, ucis în cursul unui atac-surpriză pe plajă.

Se găsea acolo și un cap al unei femei. Care fusese povestea acelui trofeu? Cine era femeia? Nimeni nu știa. Cercei din aur, împodobiți cu rubine,

ii ornau urechile, acum alterate, și lungi fire de păr blond îi mai atârnavă încă pe creștet.

Bătrânul șef îndepărta capetele obișnuite, cele aparținând oamenilor din junglă sau din insulele mării și chiar pe cele ale bețivilor ca Borckman. Era un bun cunoscător în domeniu și știa să facă selecția. Îi rămăsese unul care-l atrăgea foarte mult, al unui european cu părul și barba roșcate, care, deși uscat bine după moarte, își păstrase rigiditatea trăsăturilor și emana o forță ce îl deruta. Desigur, nu știa că fusese al unui german, profesor de astronomie, că multe gânduri și cunoștințe se îngrămădiseră acolo, nu doar despre stele și rolul lor în univers, ci și despre felul în care se putea naviga noaptea, despre mișcările scoarței terestre, lucruri despre care Bashti nu aflase nimic până atunci.

Cel mai recent trofeu, care-i atrase cel mai mult atenția bătrânului, era capul lui Van Horn. Îl ținea pe genunchi și îl contempla când Jerry, care era liber să intre peste tot în Somo, pătrunse în coliba șefului. Adulmecă și recunoscuse rămășițele stăpânului său. Mai întâi urlă de durere apoi părul i se zbârli de furie.

Bashti, cufundat în gânduri, observa întrebător capul lui Van Horn, de aceea nu băgă în seamă câinele. Cu numai câteva luni în urmă, capul acela, încă plin de viață și inteligență, se găsea pe un trup bine clădit, care se îmbrăca în pantaloni scurți din pânză și purta un revolver automat la centură, având astfel o putere în plus față de Bashti. Numai că fusese mai puțin deștept decât șeful de trib, căci acesta reușise, cu un pistol vechi, să-i stingă lumina gândurilor și să-i taie gâtul omului care poruncește și uscatului, și mării de pe puntea lui *Arangi*.

Ce s-a întâmplat cu inteligența albului? Îl reprezenta, numai ea însăși, pe arogantul și mândrul Van Horn? Se mistuise, ca o pânză, sub flăcările din care nu rămâne decât un pumn de cenușă? Van Horn însuși dispăruse ca o pânză arsă de foc?

Oare ajunsese el în neant așa cum se întâmplă cu crocodilii loviți de sulite, cu peștii prinși în cârlig sau în plasă, cu porcul spintecat sau cu toate celelalte animale din junglă? Neantul unde se afla Van Horn era același cu cel al muștei uriașe pe care fata ce îl îngrijea o lovea din zbor și o strivea când cădea pe pământ?

Bashti își zicea că soarta albului al cărui cap îl studia trebuia să fie aproape identică cu cea care îl aștepta pe el. Ce pățise omul acela după ce trecuse porțile întunecate ale morții avea să pățească și el. Parcă însuși Van Horn

îi puna întrebări șefului melanezian, ba chiar buzele lui uscate voiau să-i destăinuie marele mister și să-i arate sensul vieții, dar și al morții, de care nimeni nu scapă.

Geamătul prelung scos de Jerry, văzând și înțelegând ceea ce mai rămăsese din stăpânul său, îl smulse pe Bashti din gândurile lui. Îl privi pe câinele voinic, cu blană roșiatică, și descoperi un nou subiect de meditație.

Era ca o ființă, ca un om. Îi era foame, putea fi furios, suferea... Ca unui om, prin vene îi curgea sângele pe care un cuțit putea să-l facă să țâșnească. Animalul murea dacă era lovit sau tăiat. Își iubea părinții și puii. Dar, mai ales, era supus morții. Câți câini și câți oameni nu mâncase el în tinerețe, când nu-l interesase altceva decât forța și rapiditatea, calități ce-i asigurau victoria în luptă și pe care le întreținea cu ospățuri sălbatice?

Jerry trecu însă de la durere la furie. Se zbârli și sări la atac, cu gura spumegând de ură. Se aruncă asupra lui Bashti, care ținea pe genunchi capul stăpânului său.

Atacul lui era întocmai ca al lupului care sare asupra iepei ce abia a fătat. Bătrânul, căruia, în lunga lui existență, nu-i fusese niciodată frică de moarte, care zâmbise când își văzuse degetul atârând de trăgaciul pistolului, avu o sclipire de bucurie în ochi, fiindcă manifesta o admirație deosebită pentru câinele acela. Jerry încă nu-și atinsese talia finală, se afla încă în creștere, dar curajul lui era nebunesc. Șeful de trib se mulțumi să-l țină la distanță cu un băț gros.

De fiecare dată când terierul ataca, cu multă îndrăzneală, bătrânul îl lovea cu băta și râdea constatând curajul tânărului animal. În același timp se mira de prostia câinelui, care-l împingea mereu înainte, riscând să capete noi lovituri de ciomag. Pasiunea ivită din amintirea unui mort era motivul asaltului furios, iar animalul suporta astfel toată suferința fizică, fără să renunțe la acțiunile violente.

„Asta face parte din viață”, își zise Bashti, respingând un atac al câinelui.

Da, era viața tânără, lipsită de respect, furtunoasă și dezechilibrată, care se manifestă atunci când un adolescent provoacă la luptă un alt tânăr din dorința de a-și răzbuna orgoliul rănit. Se gândi că în câinele acela cu sângele fierbinte, ca în capul căpitanului mort sau al oricărui alt om, se afla poate cheia existenței, soluția întrebărilor ce-l frământau.

Apărându-se de colții lui Jerry, se gândea, cu tristețe, la fuga tinereții, vârstă pentru care ar fi dat orice să o aibă iar, inclusiv înțelepciunea experienței și a gândirii sale.

„Ah! Ce câine! Ce câine pe cinstel!” ar fi spus Van Horn.

Bashti, în limba lui, și-a zis: „Pe cuvântul meu! Nu îi e frică deloc de mine!”

Dar șeful de trib, obosind primul, puse capăt spectacolului izbindu-l puternic pe Jerry cu bâta după ureche, culcându-l la pământ, lăsându-l amețit. Din nou, gândirea lui speculativă interpretează evenimentul.

Ce se întâmplase cu furia și vitejia câinelui? O lovitură bine plasată fusese destul ca să i le stingă pentru moment. În curând, Jerry se va reanima, la fel cum suflul vântului reaprinde focul din cenușă. Dar în intervalul acela de timp, cât câinele zăcea la pământ, unde îi erau viața, voința, dorințele?

Bashti scoase un suspin și înveli iar capetele în pânzele în care le pastra, apoi le suspendă de grinzile tavanului. Făcu însă o excepție. Capul lui Van Horn nu-l atârna acolo, ci îl puse pe pământ și ieși din încăpere fără zgomot pentru ca, de afară, printr-o spărtură din perete, să vadă tot ce avea să urmeze.

Jerry începu să se zbată, apoi, vreme de un minut, făcu eforturi apreciable ca să se ridice pe labe. Rămase așa, amețit și slăbit. Bashti, cu ochiul lipit de crăpătură, observă cum revenea viața în trupul inert.

Îl văzu apoi pe câine animându-se, zbârlindu-și părul, retrăgându-și botul într-un rânjet furios și începând să-și caute dușmanul. În locul acestuia dădu însă peste capul stăpânului său. Se apropie de el imediat și începu să-l acopere cu mângâieri, așa cum putea el, lingându-l pe obrajii întăriți, pe ochii închiși pe care tandrețea lui nu-i mai deschidea, pe buzele strânse care nu mai aveau cum să articuleze vreodată cuvintele pline de dragoste la adresa cățelului.

După aceasta, Jerry se lăsă pradă unei teribile mâhniri. Își ridică botul și începu să urle trist. Stătea în fața stăpânului său și îl plângea așa cum putea el.

În cele din urmă, cu sufletul plin de tristețe, văzând că toate încercările lui de a-l readuce la viață pe Van Horn se dovedeau zadarnice, se furișă afară din coliba și fugi către adăpostul noului său proprietar, vrăjitorul. Acolo, în seara ce urmă, nici nu putu să doarmă din cauza viselor urâte.

De atunci, lui Jerry i s-a făcut frică de casa lui Bashti. Nu bătrânul șef îi inspira spaima. Dar acolo văzuse rămășițele lui Van Horn și de aceea îl ura nespun pe canibalul care-i luase viața, dar era și înspăimântat de misterul prin care sălbaticul putea porunci morții. Nu știa de unde venea frica lui; era nedefinită...

XVI

CÂINELE SACRU

La trei luni de la evenimentele descrise anterior, musonul de nord-vest, după ce a suflat o jumătate de an, a făcut loc vântului de sud-est. Jerry a continuat să locuiască în casa lui Agno și să fie liber să umble prin sat. Între timp, mai crescuse și, protejat prin tabu, își manifestase cu orice prilej curajul.

Nu avea însă nici un stăpân. Agno nu știuse să-i câștige dragostea și nici n-a încercat vreodată să o facă. Dar, prin rezerva rece pe care o păstra față de câine, animalul nu putea ghici nici ura vrăjitorului pentru el.

Cei doi băieți, bătrânele și fetița care gonea muștele nu bănuiau nici ei că Agno îl detesta pe Jerry. Pentru ei, vrăjitorul era o ființă pe care oamenii normali n-o înțelegeau, de aceea nici nu-i interesa reacțiile lui. Câinele știa că negrii din casă erau servitorii lui Agno și că, deși îi dădeau de mâncare, aceasta nu era de la ei, ci de la stăpânul colibei.

Toți cei din jur se temeau de puterea lui Agno, iar locuința acestuia trecuse drept casa groazei, unde, evident, nu exista afecțiune pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru un animal.

Poate că negresa de unsprezece ani s-ar fi apropiat de sufletul lui Jerry, dacă n-ar fi fost pedepsită sever pentru orice încercare de a mângâia câinele sau de a se atinge de un asemenea tabu.

Agno a așteptat șase luni de muson ca să înfăptuiască complotul ce viza viața câinelui și asta pentru că sezonul de ouat al megapodelor începea o dată cu vântul din sud-est.

Își făcuse planul de mult și urmarea, cu răbdarea care-l caracteriza, să-l pună în aplicare.

Megapodele din Insulele Solomon sunt înrudite cu curcanul sălbatic din Australia. Puțin mai mare decât un porumbel voinic, femela-megapod depune ouă mari ca ale rațelor domestice. Aceste păsări nu se tem de nimic și sunt atât de proaste că specia lor ar fi dispărut demult dacă n-ar fi fost declarată tabu de către vrăjitori și șefi de trib.

Negrii erau obligați să întrețină locuri cu nisip special pentru ele și să le protejeze de hoți și de câini. Megapodele își ascunde ouăle în nisip și le lasă acolo, la căldura soarelui, să se clocească.

Împrejmuirea pentru ouat îi aparținea lui Bashti, care, în timpul sezonului, se hrănea numai cu așa ceva. Foarte rar mânca și carnea megapodelor. Nu

o făcea însă decât dintr-un capriciu, din orgoliul de a se hrăni cu ceva ce nu-și putea permite decât un om aflat într-o poziție așa de înaltă ca el. De fapt, carnea păsării aceleia sau a oricărei alteia nu-i mai producea nici o plăcere de multă vreme și nu mai avea nici un gust pentru el.

Doar ouăle formau singurul aliment care-l mai atrăgea și pe care-l mânca întotdeauna cu poftă. De aceea, sub acoperirea tabuului, el era singurul din Somo care se hrănea cu așa ceva. Pe de altă parte, fiindcă tabuul era un element mistic, lui Agno îi reveneau paza și îngrijirea împrejurii pentru ouat.

Dar și vrăjitorul îmbatrânise. Și el își pierduse pofta de mâncare din tinerețe. Înghițea ceva doar de nevoie, iar toate cărnurile i se păreau a avea același gust. Ouăle de megapode îl tentau și îi stimulau funcțiile digestive. De aceea, încălcând tabuurile impuse chiar de el, sorbea în secret conținutul ouălor puse deoparte pentru Bashti.

Se întâmplă deci ca, în momentul când începu perioada prielnică de depunere a mult doritului aliment după care Bashti și Agno, care nu gustaseră de șase luni bunătatea respectivă, salivau abundent, vrăjitorul să-l ducă pe Jerry la împrejurirea pe care o păzea, pe cărarea tabu ascunsă de mangustani. Drumul acela, nefiind unul obișnuit, traversa mlaștinile cu emanații urât mirositoare, unde vântul nu sufla niciodată. Pentru a-l parcurge, trebuia să treci peste multe rădăcini groase, pe care Jerry le depășea doar prin sărituri. Din cauza dificultății traseului, câinele nici nu se aventurase pe acolo, de câte ori rătăcise pe insulă. Se bucură deci că Agno îl ducea pe poteca necunoscută.

După ce ieșiră din mlaștină, dădură peste un loc nisipos, încă acoperit de sarea mării, astfel că nici un arbore nu creștea acolo ca să-l protejeze, prin crengile lui, de arșița soarelui. O poartă grosolană permitea accesul în împrejurire.

Vrăjitorul nu o deschise însă ca terierul să intre, ci începu să-l încurajeze, cu glasul și prin gesturi, să sape un tunel pe sub gardul din fața lor. De fapt, chiar el se lăsă în genunchi și începu să dea la o parte nisipul cu amândouă mâinile. Avea însă grijă ca acolo să rămână întipărite urmele câinelui, ca și urme lăsate, chipurile, de colții lui.

Când Jerry intra astfel în țarc, Agno, care pătrunsese pe poartă, începu să-l incite ca să scormonească după ouă. Dar acestea nu-i trezeau nici o poftă lui Jerry, nu-l tentau deloc. Agno înghiți opt dintre ele și ascunse două, ca să le ducă la el acasă. Avu grijă să spargă cojile de la cele opt ouă, așa cum ar fi făcut câinele.

Puse la punct scena pe care și-o imaginase, spărgând încă unul și

murdărindu-l cu gălbenuș pe terier nu pe lângă gură, unde animalul s-ar fi șters repede cu limba, ci în jurul ochilor, pe unde nu se putea curăța.

Pentru a duce până la capăt profanarea, îl încurajă pe Jerry să atace o femelă-megapod care oua. Știind că, de îndată ce animalul prindea gustul acelui aliment, dorit așa de mult de șeful de trib, nu se va opri și va sparge multe dintre ouăle îngropate acolo, îl părăsi pe terier în interiorul împrejmuirii și fugi la Bashti să-i povestească „necazul”.

Tabuul câinelui, îi explică el șefului, îl împiedicase să intervină atunci când l-a văzut devorând pasărea, căci nu a știut care dintre interdicții era mai mare. Iar Bashti, care de șase luni nu gustase mâncarea lui preferată și care de-abia aștepta bunătatea aceea, porni imediat pe poteca dintre mlaștini, mergând cu atâta viteză că-l lăsă în urmă pe Agno, chiar dacă vrăjitorul avea mai puțini ani decât el.

Ajuns la împrejmuire, Bashti îl surprinse pe Jerry cu gura și cu labele pline de sânge, în timp ce omora a patra pasăre. Gălbenușul de ou, aplicat cu măiestrie de Agno în jurul ochilor și pe frunte, nu lăsa nici o îndoială asupra hoțului.

Șeful de trib, fiert de îndelunga așteptare, căută în zadar măcar un singur ou. Jerry, care fusese încurajat și îndemnat de vrăjitor să facă toate acele stricăciuni, veni, dând din coadă, lângă bătrân, așteptând să fie felicitat pentru abnegația lui.

Văzându-l rânjind astfel, cu botul mânjit de sânge uscat, murdar pe lângă ochi, Bashti nu-și dadu frâu liber mâniei, cum ar fi făcut dacă ar fi fost singur. Nu voia să-și arate, în fața vrăjitorului, vulgaritatea și agresivitatea gândurilor.

Oamenii importanți din lumea aceasta știu să se rețină și să temporizeze manifestarea dorințelor lor firești. Agno se stăpânea mult mai puțin. Ca dovadă, nu reuși să-și ascundă flacăra de ură din privire. Bashti o remarcă, dar o puse pe seama curiozității. Așa se face că, deși oamenii cei mari pot să-i înșele pe subordonații lor, la rândul-le, pot fi și ei păcăliți.

Bashti privi râzând la Jerry, ca și cum era vorba despre o glumă. Se întoarse apoi spre vrăjitor, citindu-i dezamăgirea din ochi. „Aha”, își zise șeful, „l-am păcălit”.

— Care tabu este mai mare? întrebă vrăjitorul.

— Megapodul, desigur.

— Și câinele?

— Trebuie să suporte încălcarea tabuului. Interdicția a fost impusă de

Somo însuși, primul care a dat legi tribului nostru... Pasărea aceasta a fost întotdeauna destinată câpeteniilor. Câinele trebuie să moară!

Se opri să se gândească o clipă, în vreme ce Jerry, care se întorsese la întărcuirea cu nisip, începu să sape într-un loc unde mirosul îi promitea o „recoltă” bună. Agno vru să-l împiedice, dar Bashti îl lăsă să continue.

— Câinele trebuie să se trădeze în fața mea, îi zise.

Jerry, descoperind două ouă, le sfărâmă și sorbi conținutul lor care nu se scursese încă în nisip.

Impasibil, Bashti întrebă:

— Bărbații au astăzi un ospăț cu carne de câine?

— Nu azi, ci mâine la prânz, îi răspunse Agno. Câinii ce vor fi sacrificați au venit deja. Sunt cincizeci.

— Vor fi cincizeci și unu, fu verdictul lui Bashti, arătând către Jerry.

Cu o mișcare promptă, vrăjitorul vru să-l prindă pe terier.

— De ce acum? îl întrebă șeful. Va trebui să-l cari printre mlaștini. Mai bine îl lăsăm să se întoarcă singur în sat și apoi îl legăm de labe în fața hangarului pentru bărci.

Jerry, sărind vesel pe urmele celor doi, traversă mlaștina și se apropie de hangar, de unde veneau urletele de durere și de spaimă ale numeroșilor câini legați acolo. Fără să înțeleagă de ce, se neliniști îndată. Chiar în clipa în care-și ridica urechile și adulmeca mai atent, Bashti îl apucă de blana din jurul gâtului, îl ridică în aer, iar Agno începu să-i lege labele.

Jerry nu scoase nici un geamăt, nici un lătrat și nu dădu semne că i-ar fi frică. Se mulțumi să mârâie și încercă să muște din când în când. Se zbătea și zgârâia cu labele.

Un câine nu poate însă să se apere de doi oameni îndemânatici și inteligenți, care știu bine să-și folosească mâinile. Terierul află și el lucrul acesta. Labele din față și din spate îi fură prinse împreună și, astfel legat, Jerry fu dus, cu capul în jos, până în locul nu prea îndepărtat unde urma să se desfășoare tăierea și frigerea. Fu aruncat între alți douăzeci de câini legați ca și el.

Era vremea prânzului și multe dintre animalele ce zăceau acolo fuseseră aduse încă de dimineață, fiind lăsate în soarele nemilos de la tropice. Cei din jurul terierului erau câini sălbatici, de tufiș, care nu rezistă mult la sete. Durerile cauzate de legături, de lianele strânse puternic pe labele lor, faptul că nu știau ce urma, spaima instinctivă față de modul în care se purtau canibalii cu ei, ce nu prevestea nimic bun, îi făceau să urle disperați.

Cele treizeci de ore care se scuseră în continuare fură groaznice pentru Jerry. Vestea că își pierduse privilegiul se răspândise repede și negrii profitară de acest lucru. Până la căderea nopții, se strânsă în jurul lui și începură să-l necăjească.

Râdeau de el, îl loveau cu piciorul și chiar îi făcură o gaură în nisip, suficient de adâncă, astfel ca terierul să nu se poată răsuci, și îl așezară acolo, cu labele în sus.

Jerry nu putea face altceva decât să mârâie de furie și de supărare fiindcă, spre deosebire de ceilalți câini, nu voia să geamă de durere. Împlinise un an și ultimele șase luni îl maturizaseră mult. Apoi, rasa lui nu se temea de nimic. Stăpânii lui albi îi inoculasera ura și disprețul față de negri. Acestea aveau să dobândească o intensitate uriașă în cursul acelor ore de suferință și chin.

Calăii săi nu uită nimic din ceea ce ar fi putut să-l necăjească. Aduseră chiar și un câine sălbatic pe care îl asmuțiră asupra lui. Era tocmai cel de pe *Arangi*. Dar, spre dezamăgirea negrilor, câinele de tufiș nu atacă un adversar care nu se mișcă. Chiar dacă Jerry îi era cel mai mare dușman, animalul adus și asmuțit împotriva lui nu-i făcu nici un rău.

Dacă terierul irlandez ar fi avut o labă ruptă și le-ar fi putut mișca pe celelalte trei, câinele sălbatic s-ar fi aruncat asupra lui și poate l-ar fi ucis. Dar faptul că Jerry nu se mișca era altceva.

Distracția așteptată nu mai avu loc. Terierul irlandez mârâia, își arăta colții, iar adversarul său îi răspundea la fel. Nici încurajările frenetice ale negrilor nu-l împinseră pe nou-venit să-l muște pe Jerry.

Abatorul, aflat în hangarul pentru bărci, era un loc al groazei. Din când în când, mai era adus și aruncat în grămadă câte un câine vagabond. Se auzeau mereu urlete. Făceau zgomot mai ales animalele capturate primele, care fuseseră expuse la soarele nemilos, fără a li se da nici o picătură de apă.

Uneori, urletele de durere încetau pentru câteva clipe. Apoi începeau iar, mai intense. Vacarmul dură toată noaptea. În dimineața următoare, toți câinii sufereau cumplit de sete. Soarele, care încingea iar nisipul alb, îi aducea în pragul turbării.

În jurul lui Jerry se strânsă din nou ticăloșii care voiau să-și arate răzbunarea și disprețul pentru cel ce-și pierduse privilegiul de a fi considera de neatins.

Pe terier îl necăjea cel mai mult faptul că râdeau de el. Îndura lovituri de picior și alte terori fizice, dar nu suporta chicotelile lor și strâmbăturile

care-i erau adresate. N-a gemut deloc, dar mârâielile lui feroce, și setea, îl răgușiseră, astfel că nu mai era capabil să scoată nici un sunet. Limba îi atârna, iar soarele îl ardea nemilos.

Atunci, unul dintre călăii săi a hotărât să-i aplice o nouă tortură. L-a scos din gaura în care zăcuse toată noaptea pe spate, cu labelle în sus. L-a pus pe o parte și i-a adus un vas cu apă. Jerry a băut cu atâta poftă, că nu și-a dat seama imediat că negrul pusese înăuntru mai multe boabe sfărâmate de piper. Cei din jur au început să râdă văzându-l cum suferă. Arsura produsă de sete era nimic față de cea cauzată de piper!

Evenimentul care urmă avu consecințe importante. În locul acela apărură Nalasu, un bătrân orb, de șaizeci de ani, care mergea cu ajutorul unui baston gros. În cealaltă mână ținea un purcel cu picioarele legate.

– Am auzit că va fi mâncat și câinele albului, începu el. Unde este? Arătați-mi-l!

Agno, care tocmai venise acolo, se învârtea pe lângă el când orbul se aplecă și-l pipăi pe Jerry. Terierul irlandez nu mârâi și nu încercă să muște când fu atins, deși degetele negrului i se plimbară de mai multe ori pe lângă colți.

Se comporta astfel pentru că nu simțea nici un fel de ostilitate. Nalasu pipăi apoi purcelul și repetă de mai multe ori aceleași gesturi, ca pentru a face o comparație între câine și purcel.

În cele din urmă spuse:

– Purcelul e la fel de mare pe cât e câinele, dar are mai multă carne bună de mâncat. Luați-l voi și dați-mi mie animalul stăpânului alb.

– Nu! îi răspunse Agno. Animalul omului alb a încălcat tabuul! De aceea trebuie ucis și mâncat. Ia orice alt câine în locul purcelului. Ia cel mai mare câine!

– Îl vreau pe cel al stăpânului alb, insistă Nalasu. Numai pe acela!

Cei doi discutau astfel în clipa când apărură Bashti, care nu se putu opri să nu tragă cu urechea.

– Ia câinele, Nalasu, îi zise el. Purcelul tău e gustos și îl voi mânca eu însumi.

– Dar a încălcat tabuul, marele tabu al împrejurării pentru ouat, ripostă prompt Agno.

Ardoarea acelei obiecții îl puse pe gânduri pe Bashti și îi trezi o bănuială neașteptată.

– Tabuul trebuie răzbunat prin moarte și fierbere, continuă vrăjitorul.

– Foarte bine, zise Bashti. Voi mânca purcelul. Taiăți-i gâtul și puneți-l pe foc!

– Nu fac altceva decât să reamintesc legea sacră, amenință vrăjitorul. Încălcarea ei trebuie pedepsită prin moartea vinovatului.

– Dar mai există o lege, zâmbi șeful melanezian, veche ca și zidurile fortăreței Somo. Ea spune că o viață o poate răscumpăra pe alta.

– Da, dar asta îi privește numai pe bărbați și pe femei, preciză Agno.

– Cunosc bine legea, glăsui Bashti. Chiar Somo a stabilit-o. Nu s-a spus că un animal nu poate răscumpăra alt animal.

– E adevărat că nu s-a spus, vorbi Agno, cautând o porțiță de ieșire.

– Și e firesc să fie așa, replică bătrânul șef. Până acum nici un om n-a făcut nebunia să dea un purcel în locul unui câine. Mai ales că purcelul ăsta e gras și bun. Ia-ți câinele, Nalasu. Ia-l chiar acum!

Vrăjitorul nu era însă mulțumit.

– După cum ai spus chiar tu, Bashti, animalul omului alb e un purtător al forței și al curajului. Ucidere-l și, după ce va fi prăjit pe foc, îl vom tăia bucățele, astfel ca fiecare om să poată gusta din el și să capete mai mult curaj. Pentru Somo e mai important ca o asemenea calitate să fie a oamenilor și nu a animalelor.

Dar Bashti nu manifesta nici un fel de ură pentru Jerry. Trăise prea mult și era prea deștept ca să învinuiască un câine pentru că violase un tabu pe care nu-l înțelegea.

Desigur, și alte animale fuseseră sacrificate din același motiv. A fost de acord cu uciderea lor pentru că-i erau indiferente. Sacrificiul lor întărea solemnitatea tabuurilor.

Jerry însă îl interesa. De multe ori, după ce-l atacase din cauza capului lui Van Horn, se gândise la incidentul acela. Ciudate erau manifestările vieții și mintea lui se apleca imediat asupra lucrurilor neobișnuite.

Admirase apoi la câinele acela curajul și faptul, inexplicabil, că nu gemea când era lovit cu ciomagul. Frumusețea, perfecțiunea liniilor și strălucirea blănii lui Jerry îi încântau privirea. Era un animal foarte plăcut vederii.

Dar mai era ceva care influența decizia lui Bashti. Se întreba de ce dorea vrăjitorul atât de mult moartea unui simplu câine. Erau doar atâtea animale pe acolo. De ce ținea să piară tocmai acela?

Evident, avea un motiv, și încă unul întemeiat. Bashti nu reușea să-l dibuie. Poate că Agno voia să se revanșeze pentru că atunci, în prima zi, îi

interzisese să-l mânânce. Dacă era așa într-adevăr, se comporta într-un mod de neiertat.

Însă oricare ar fi fost cauza, Bashti, prudent, se gândi că era bine să-l pună la locul lui pe vrăjitor și să-i arate că întotdeauna el avea ultimul cuvânt în Somo. Îi zise deci:

– Sunt bătrân și am mâncat mulți porci până azi. Îndrăznește cineva să spună că porcii aceia au intrat în mine și au făcut din mine unul de-al lor?

Tăcu apoi și aruncă în jur o privire sfidătoare, dar nimeni nu scoase nici un cuvânt. Câțiva bărbați zâmbiră și se mișcară de pe un picior pe altul. Vrăjitorul nu vorbi, dar expresia chipului său nega evident că ar fi putut să existe vreo urmă porcească în spiritul șefului său.

– Am mâncat mult pește, continuă Bashti. Nu mi-a crescut nici un solz pe piele, nici o branhie în gât și vedeți cu toții că nu am nici o înotătoare pe spate. Ia câinele, Nalasu, iar tu, Agno, du purcelul la mine acasă! O să-l mânânc chiar azi. Agno, începeți tăierea câinilor pentru ca oamenii să se ospăteze bine!

Apoi, înainte de a pleca, îi spuse în englezește:

– Pe cuvântul meu! Tu, împotriva mea? M-am supărat rău pe tine!

XVII

CAPUL LUI NALASU

În vreme ce orbul se îndepărta încet, atingând terenul dinaintea lui cu bastonul și ținându-l cu cealaltă mână pe Jerry, cu capul în jos, se auziră deodată urletele înfiorătoare. Măcelăria funcționa și câinii ghiceau soarta care le era destinată.

Bătrânul nu a făcut ca Lamai. Nu l-a dus pe Jerry direct la el acasă. Cum a dat de un curs de apă, printre coline, s-a oprit din drum ca să bea câinele. Jerry a fost încântat de apa aceea proaspătă care-i uda limba, i se scurgea pe gât și îl răcorea. În același timp, fără să-și dea seama de ce, începu să creadă că negrul acela, mai mult chiar decât Lamai, Agno și Bashti, era cel mai bun om de pe insulă.

După ce a băut suficient de mult, i-a mulțumit lui Nalasu, lingându-l pe mână, nu cu aceeași pasiune cu care făcea așa ceva pentru un stăpân adevărat, dar cu toată recunoștința ce i-o datora pentru că-i potolise setea chinuitoare.

Bătrânul zâmbi mulțumit și rostogoli în apă animalul încins de soare. Având grijă să-i țină capul la suprafață, îi frecă blana uscată pentru ca umiditatea să pătrundă bine peste tot. Casa lui Nalasu se afla încă destul de departe și bătrânul îl lega iar pe Jerry, pentru restul drumului. Nu-l mai ținea însă cu capul în jos.

Avea de gând să se atașeze de câine. Nalasu, izolat de mai mulți ani în tenebrele orbirii, cunoștea foarte bine lumea din jurul lui. Avea totuși nevoie de un câine și de mai multe ori a încercat să-și ia unul sălbatic, dar aceștia, fără să-i aprecieze bunătatea, au fugit cu prima ocazie. Ultimul a stat mai mult și a fost tratat foarte bine, dar a dispărut fără urmă înainte de a i se încheia perioada de dresaj. Nalasu auzise că animalul omului alb era dintr-o altă rasă. Nu fugea niciodată, nu-i era frică de nimic. Toți spuneau că era mai deștept decât oricare alt câine din Somo.

Ideea lui Lamai, aceea de a-l lega pe Jerry cu o funie de bambus, fu folosită și de Nalasu. Spre deosebire de băiat, orbul rămânea ore în șir lângă Jerry, preocupat să-l mângâie. Chiar dacă nu ar fi făcut așa, terierul irlandez, primind mâncarea din mână bătrânului și obișnuit deja să-și schimbe des stăpânul, ar fi acceptat să-l servească pe orb.

După ce Agno se purtase atât de urât cu el, legându-l și aruncându-l alături de ceilalți câini în fața abatorului, terierul irlandez hotărî că vrăjitorul nu mai avea nici un drept asupra lui. Dar, fiindcă el, încă din fragedă copilărie, avusese un stăpân, simțea nevoia impetuoasă de a avea iar unul.

Așa se făcu că, în ziua când fu dezlegat, Jerry primi de bunăvoie să locuiască în coliba bătrânului. Când acesta și-a dat seama că terierul nu va încerca să fugă, a fost convins că poate să-l dreseze. Inițial, orele consacrate într-o zi acestei activități erau reduse, apoi s-au înmulțit.

Mai întâi, Jerry a trebuit să afle că are nume nou, Bao. Răspundea acestei chemări de la o distanță tot mai mare, chiar dacă stăpânul doar o șoptea. Terierul avea o ureche foarte fină, dar și Nalasu avea auzul ascuțit, urmare a faptului că era orb.

Auzul lui Jerry fu antrenat în continuare. Ore în șir, el stătea alături de bătrân și era atent la orice zgomot, cât de mic, ce venea dinspre tufișuri. A învățat apoi să distingă sunetele din junglă și să i le anunțe, prin mârâit, lui Nalasu.

Dacă terierul își dădea seama că zgomotul era făcut de un porc sau de vreo pasăre, atunci tăcea. Dacă nu-i cunoștea sursa, mârâia ușor. Din contră, dacă era produs de mișcări ascunse, suspecte, poate ale unei ființe omenești,

mârâia tare. Dacă zgomotul era puternic, dar nu suspect, atunci schimba tonul.

Desigur, Jerry nu s-a întrebat niciodată pentru ce învăța toate lucrurile acelea. Le asimila fiindcă așa îi cerea stăpânul său actual care consuma, pentru dresaj, suficient timp și destulă răbdare. Își îmbogățiseră vocabularul, astfel încât să poată comunica amândoi de la distanță.

Se întâmpla, de exemplu, ca Jerry, de la o depărtare de cincizeci de pași, să latre încet. Asta însemna că auzea un sunet neidentificat.

Nalasu îl fluiera într-un fel anume, poruncindu-i să stea liniștit sau să amuțească imediat, să latre mai încet ori mai tare, să plece să cerceteze cauza care producea zgomotul sau să treacă la atac.

Uneori se întâmpla ca Nalasu să audă un sunet din partea opusă celei unde se afla terierul. Atunci îl cerceta pe câine dacă el a sesizat ceva. Jerry, prompt în captarea zgomotelor, îi răspundea omului printr-o modificare în intensitatea sau tonalitatea lătratului, astfel că stăpânul își dădea seama dacă auzise ori nu. De asemenea, răspunsul putea să cuprindă ceva referitor la un câine, un șobolan de pădure sau un om necunoscut.

Nalasu era un bătrân ciudat. El trăia singur într-o colibă situată în marginea satului. Cea mai apropiată locuință se afla la o distanță apreciabilă, a lui fiind construită într-un luminiș al junglei dese. Bătrânul îndepărta mereu vegetația ce amenința să-i invadeze coliba.

Se părea că Nalasu nu avea prieteni. Oricum, nu-l vizita nimeni. Mulți ani trecuseră de când ultimul lui musafir îi pășise pragul. Nalasu nu avea nici familie. Femeia lui murise de mult, iar cei trei fii ai săi își pierduseră viețile într-o expediție, dincolo de hotarele tribului Somo, mâncați de oamenii din junglă.

Pentru un orb, era foarte îndemânatic. Nu cerea nimănui nimic, ci își câștiga singur existența. Luminișul din jurul colibeii lui era cultivat cu iam, cartofi și taro, o plantă cu tuberculi comestibili, care crește în regiunile tropicale. Într-un alt luminiș avea pătlagină, bananieri și cocotieri. Dintr-un motiv anume, el tăia toți copacii de lângă casă, de aceea plantațiile se aflau la o anumită distanță de coliba lui. Fructele și legumele pe care le obținea astfel le schimba în sat pe carne, pește și tutun.

O bună parte din timp o aloca pentru educarea lui Jerry. Alteori făcea arcuri și săgeți, foarte apreciate de oamenii din tribul său, care le cumpărau imediat. Rar trecea vreo zi fără să nu vâneze chiar el cu arcul.

Tintea în direcția de unde se auzea sunetul, când o rumoare sau un foșnet

se distingeau dinspre junglă. Jerry îi semnaliza cauza zgomotului și bătrânul își trimitea săgeata, dacă așa credea de cuviință. Când aceasta nu-și nimerea ținta, câinele trebuia să o recupereze, cu orice risc.

O ciudățenie a lui Nalasu era că nu dormea niciodată mai mult de trei ore, iar somnul acela scurt nu și-l făcea decât ziua și niciodată în coliba lui. Avea, în zona cea mai deasă a junglei învecinate, un fel de culcuș unde nu ducea nici o potecă.

Nalasu nu ajungea acolo niciodată pe același drum. Așa se făcea că bogata vegetație tropicală, nefiind călcată de mai multe ori în același loc, se refăcea și nu lăsa să se vadă nici o urmă a trecerii omului.

Cât timp dormea negrul, Jerry trebuia să facă de pază și să nu se lase deloc cuprins de somn.

Bătrânul avea motive serioase ca să ia toate măsurile acelea de prevedere. În cursul unei înfruntări, cel mai mare băiat al său îl ucisese pe un anume Ao, unul dintre cei șase fii ai familiei Anno, care trăia într-un sat din munți.

Potrivit legii din Somo, clanul Anno avea dreptul să ceară familiei lui Nalasu plata în sânge, dar fusese frustat de aceasta fiindcă cei trei fii ai bătrânului muriseră în junglă. Cum legea din Somo permitea să se schimbe o viață pe alta și pentru că Nalasu era singurul supraviețuitor al familiei sale, toată lumea din trib știa că membrii Anno nu-și vor găsi liniștea până ce nu-l vor omori pe orb.

Dar Nalasu fusese un războinic vestit. De două ori cei din neamul Anno au încercat să-i vină de hac. Prima dată se întâmplă înainte ca el să orbească. Nalasu a înțeles primejdia, i-a păcalit și l-a omorât, luându-l prin surprindere, pe Anno-tatăl. Astfel, datoria în sânge s-a dublat.

Apoi a venit accidentul său. În timp ce-și încărca cu cartușe pușca Snider, acestea au explodat și ochii i-au fost arși. Își îngrijea rănile, când dușmanii au revenit. Dar el îi aștepta. În noaptea aceea, doi unchi și încă un frate al primului ucis din familia Anno au călcat pe spini otrăviți și au avut un sfârșit înfiorător. Datoria față de dușmanii săi urcase la cinci vieți și el nu era decât unul ca să îi mulțumească.

De atunci, cei din neamul Anno, temându-se de spinii otrăviți, n-au mai îndrăznit să-l atace, dar focul răzbunării ardea înăbușit. Ei sperau că va veni vremea când capul lui Nalasu va împodobi coliba lor. Nu era o înțelegere între dușmani declarați, ci numai o acalmie înaintea furtunii: bătrânul orb nu putea încerca nimic împotriva lor, iar ei se temeau să-l atace.

Când săgeata nu-și nimerea ținta, câinele trebuia să o recupereze, cu orice risc.

XVIII

LEGEA ANCESTRALĂ

Timpul trecea. Vântul din sud-est nu mai sufla. Musonul începu să-și facă simțită prezența. După încă șase luni, Jerry încă mai crescuse în greutate, în înălțime și era viguros. Jumătatea de an petrecută în tovărășia orbului nu-i displicuse, chiar dacă Nalasu, sever și disciplinat, îl dresa ore în șir, cerându-i un timp de muncă mai îndelungat decât li se cere, în mod normal, câinilor.

Niciodată însă Jerry n-a fost lovit de bătrân și nici nu i s-a vorbit urât. Omul acela, care omorâse patru din neamul Anno, dintre care trei după ce orbise, negrul acela care răpusesese mulți războinici în tinerețea lui navalnică, nu ridica niciodată vocea la câine. Orice îi cerea făcea cu blândețe în glas.

Educația primită de Jerry în perioada ce precedase vârsta adultă dezvoltase în creierul animalului facultăți pe care le-a păstrat tot timpul vieții. Probabil că nici un alt câine nu știa să-și folosească glasul ca el, și aceasta se datora inteligenței lui deosebite, capacității de a recunoaște obiectele și ființele, dezvoltată la maximum de Nalasu, și instrucției complete, realizată zilnic timp de mai multe ore.

Pentru un câine, „vocabularul” lui era foarte bogat. Aproape că se putea spune că el discuta cu stăpânul său, deși subiectele acelor conversații erau destul de limitate. Nu puteau să-și comunice decât foarte puține despre trecut și aproape nimic despre viitor.

Lui Jerry îi era imposibil să vorbească despre Meringe și despre dragostea lui față de Van Horn ori despre motivele pentru care îl ura pe Bashti. La fel, Nalasu nu-i putea spune nimic despre datoria de sânge față de neamul Anno sau despre cum își pierduse vederea.

Practic, orice discuție între ei se limita la prezent, deși ar fi putut atinge și trecutul foarte apropiat. Nalasu, de exemplu, îi dădea lui Jerry o serie de instrucțiuni care priveau plecarea în recunoaștere, drumul până la culcușul suspendat din junglă, felul în care trebuia să-i dea târcoale de la distanță, modul de a reveni în luminișul cu arbori fructiferi, traversarea pădurii până la cărarea principală, urmărirea acesteia în deplasarea către sat până la bananierul cel mare și întoarcerea pe poteca îngustă până la coliba bătrânului orb.

Terierul irlandez îndeplinea întocmai cele cerute și revenea pentru a face un adevărat raport. Povestea, de exemplu, că la culcușul din junglă totul era

în regulă, dar că un șoim dădea târcoale prin împrejurimi. În celălalt luminii căzuseră pe jos trei nuci de cocos. Nu trebuia uitat că știa să numere până la cinci. Până la cărarea principală văzuse patru purcei. Cât a mers pe drumul acela a mai întâlnit un câine, câteva femei și doi copii. La revenire, pe cărarea îngustă, a văzut papagali și doi negri tineri.

Era însă incapabil să-i explice lui Nalasu în ce stare sufletească se afla și de ce era mâhnit. Nalasu era doar un zeu negru, nu unul alb.

Terierul îi detesta pe negri, cu excepția lui Lamai și a bătrânului orb. Pe aceștia îi tolera, iar fața de ultimul nutrea chiar o afecțiune.

Zei negri erau de ordin inferior și îi era imposibil să-i uite pe cei cu adevărat puternici, ca Van Horn ori domnul Haggin, Derby și Bob. Cel pe care-l slujea acum reprezenta doar ce era mai bun în rândul sălbaticilor din Somo, unde era forțat să-și ducă existența.

Albii erau mai înalți, mai puternici. Ei trăiau în locuri minunate, despre care păstrase amintiri foarte vii și de unde fusese îndepărtat fără voia lui. Ce să facă? Nu știa drumul de întoarcere și poate că lumea aceea încântătoare dispăruse în neant, asemenea lui Van Horn și a lui *Arangi*.

Bătrânul făcuse totul ca să câștige dragostea lui Jerry. El nu avea însă cum să lupte cu amintirile trecutului care-l bântuiau pe câine. De aceea nu obținuse de la însoțitorul lui decât fidelitate și un anumit atașament.

Era evident că, pentru Nalasu, Jerry n-ar fi luptat până la moarte cu aceeași pasiune ca pentru stăpânul său Van Horn. Ar fi făcut-o însă cu devotament. Iar bătrânul își dăduse seama că putea conta pe el oricând.

Astfel, veni ziua când unul din familia Anno își încercă marea lui realizare. Era vorba de o încălțăminte de genul sandalelor, care proteja talpa piciorului de spinii otrăviți cu care orbul își exterminase trei dușmani.

Într-o noapte întunecată, cu luna ascunsă de nori groși, doisprezece războinici din neamul Anno, înarmați cu carabine Snider, cu pistoale, topoare și măciuci, apărură în luminiișul lui Nalasu. Înaintau cu atenție, în ciuda sandalelor, de teama spinilor otrăviți, pe care, de altfel, bătrânul nici nu-i mai folosea.

Jerry stătea pe genunchii orbului și somnul încerca să i se lipească de gene. Deodată, dădu un prim avertisment omului de lângă el, care stătea cu auzul încordat, așa cum făcea de mulți ani.

Ascultă foarte atent câteva minute în cursul cărora nu desluși nimic deosebit. În acest timp, comunica în șoaptă cu Jerry. Câinele, în limbajul învățat, îi spunea că se apropiau de coliba lor niște oameni, destul de mulți.

Cu rabdarea specifică bătrânilor, Nalasu rămase nemișcat clipe în șir, până în momentul când, chiar în marginea junglei, cam la o distanță de săizeci de pași, distinse zgomotul făcut de un bărbat neînsoțit.

Își încordă auzul, dădu drumul săgeții și un geamăt îl făcu să înțeleagă că și-a atins ținta. Prima lui mișcare a fost de a-l opri pe Jerry să se ducă să recupereze săgeata. Știa că aceasta putea fi găsită ușor mai târziu. Apoi își pregăti iar arcul.

Au trecut câteva minute de liniște. Bătrânul orb, nemișcat, ca o statuie de piatră, îl atingea rareori pe câine pentru ca acesta să nu scoată vreun sunet. Jerry era înfierbântat și voia să lupte. Știa, ca și Nalasu, că moartea dădea târcoale prin împrejurimi, pândind din întuneric.

Răsună iar un zgomot ușor, din apropiere de data aceasta. Săgeata nu-și nimeri ținta. Se auzi cum aceasta pătrunse într-un trunchi de copac. Un scut se retrase în tufiș.

Apoi, după o clipă de liniște, Nalasu îi ceru lui Jerry să plece ca să aducă înapoi săgeata. Câinele fusese dresat bine și, fără să fie auzit nici măcar de orb, care avea auzul deosebit de fin, se înapoie, recuperând săgeata înfiptă în trunchiul de copac.

Nalasu ascultă atent ca să mai surprindă vreun zgomot făcut de dușmani. După câteva clipe, însoțit de Jerry, își luă săgețile și se îndreptă către luminiș, mergând pe poteca îngustă. Chiar când plecară de acolo, o carabină Snider lansă un glonț spre zona unde se aflaseră.

De la miezul nopții până în zori, orbul și câinele se luptară cu cei din neamul Anno. Bătrânul nu se apăra decât cu arcul și săgețile. Trăgea din toate pozițiile, de foarte multe ori. Jerry se ducea, le căuta și revenea cu ele între colți. A făcut de zece ori asemenea drumuri.

Ajutorul câinelui a fost de neprețuit. Oricât de ascuțit era auzul lui Nalasu, terierul avea urechea mai fină. Apoi animalul se deplasa fără zgomot prin junglă, în jurul casei, îl vestea pe bătrân de unde venea atacul și, implicit, unde trebuia să țintească.

Cei din neamul Anno utilizară o mare cantitate de praf de pușcă și ajunseră la concluzia că se luptau cu niște spirite. Nu se vedea nimic altceva decât scânteia împușcăturilor. Nu l-au dibuit pe Jerry nici măcar o dată, deși îi simțeau prezența în spinarea lor atunci când venea după săgeți.

La un moment dat însă, unul dintre atacatori, căutând o săgeată care trecuse pe lângă el cu foarte puțin, atinse câinele cu mâna. Mușcătura acestuia îi smulse un urlat de spaimă.

Cei din familia Anno au încercat apoi să țințească după zgomotul făcut de coarda arcului. Nalasu însă pleca imediat din locul respectiv, refugiindu-se în altă parte. De mai multe ori, atacatorii, conștienți de prezența câinelui în luptă, au reușit să-i dibuiască poziția. O dată chiar, un glonț i-a suierat razant pe lângă bot, rănindu-l ușor.

Când se făcu ziua, în acel scurt interval de timp care marchează la tropice trecerea rapidă de la întuneric la lumina soarelui, cei din neamul Anno se retraseră. Nalasu se întoarse la colibă. Avea încă optzeci de săgeți, datorită lui Jerry. Atacul se încheiase cu un mort și mai mulți răniți, care se târau ca să se ascundă în umbra deasă.

Bătrânul orb își petrecu cea mai mare parte din timp cu Jerry, pe care îl mângâie și îl dezmierdă, recunoscător pentru faptele lui îndrăznețe. Mai târziu ieși, însoțit de câine, și se duse în sat ca să povestească întâmplările prin care trecuse în noaptea aceea.

XIX

FĂRĂ STĂPÂN

Într-o dimineață, fumuri negre se ridicau de pe munții aflați pe coasta insulei Malaita pentru a semnală apariția unui mare vas de război care se îndrepta, printre insulele de corali, către Langa-Langa. Vestea se răspândi imediat. Vasul de război nu se opri la Langa-Langa. Nu făcu escală nici la Binu. Veni direct spre Somo.

Nalasu, fiind orb, nu văzu mesajul transmis pe acea cale. Era prea izolat pentru ca cineva să vină la coliba lui și să-l anunțe. Își dădu însă seama că se petrecea un lucru neobișnuit, căci auzi vocile ascuțite ale femeilor amestecate cu plânsul și cu țipetele copiilor, formând astfel o zarvă rău prevestitoare. În toată agitația aceea nu distingea decât spaima și panica. Înțelese că oamenii din sat se refugiau în munții pustii. Cauza exodului nu o știa încă.

Îl chemă pe Jerry și îi ceru să plece în recunoaștere până la bananierul cel mare unde poteca îngustă ducea la drumul principal. Terierul, de sub copacul acela, fu martor la fuga băștinașilor din Somo.

Bărbați, femei și copii, tineri și bătrâni, sugari aflați la sânul mamei sau invalizi, ce se ajutau de bastoane ca să meargă, se scurseră prin fața câinelui în mare grabă. Animalele din sat, îndemnate de spaima comună, fugeau

urlând. Era cât pe ce ca și Jerry, contaminat de frică, să se amestece în hoarda celor mânați de pericolul unei catastrofe necunoscute. Ochii lor străluceau în mod nefiresc, trezindu-i terierului în minte imaginea morții. Sentimentul de fidelitate față de bătrânul care, de șase luni, îl îngrijea și îl mângâia, îl făcu să-și domine spaima.

Se întoarse deci la Nalasu și, stând între genunchii lui, îi „povesti” tot. Nu putea să numere mai mult de cinci, deși oamenii care fugeau depășeau cu mult cifra aceea. Îl anunță deci pe stăpânul său negru că, în număr maxim – cinci – bărbați, femei, copii, bătrâni, sugari, porci, câini părăseau satul.

Nalasu înțelese că era vorba de mulți oameni și îi ceru să-i numească. Jerry îi spuse despre Bashti, Agno, Lamai, Lumai. Evident, exprima numele prin anumite intonații de lătrat, iar singurul care-l înțelegea era Nalasu.

Bătrânul îi pomeni și pe mulți alții pe care câinele îi cunoștea din auzite, dar nu știa cum să le pronunțe numele. Animalul răspundea însă afirmativ, mișcând din cap spre dreapta, când orbul îl întreba dacă oamenii aceia fugeau și ei. Câteva nume nu-i provocară însă nici o reacție, semn că nu-i cunoștea. Pe alții îi marcă în sens negativ pentru că nu-i observase. Pentru aceasta clătina din cap și întindea laba stângă.

Bătrânul își dădu seama că era vorba despre o amenințare foarte serioasă, mai periculoasă decât incursiunea unui trib din vecinătate, pe care cei din Somo o puteau preîntâmpina ușor, datorită zidurilor de apărare. Ghici că era un vas de război care venea să se răzbune și pe care băstinașii îl așteptau mai de mult.

În ciuda celor șaiszeci de ani ai săi, nu cunoscuse ce înseamnă bombardarea unui sat. Auzise câte ceva despre așezările unde căzuseră obuze, dar nu era clarificat asupra respectivelor evenimente. Își închipuia însă că erau niște gloanțe mai mari decât cele folosite la carabinele Snider și care puteau fi trase de la o distanță mai mare. Trebuia să afle însă, înainte de a muri, ce anume era un bombardament.

Bashti, care aștepta de mult să apară crucișătorul care să răzbune distrugerea vasului *Arangi* și moartea celor doi albi, poruncise supușilor săi să fugă în munți, pentru că își imaginase distrugerea ce avea să vină.

Ultimii fugari ieșeau din sat pe când Nalasu, strângând la piept arcul cu săgeți, pornea la drum cu Jerry după el. Deodată, a răsunat un zgomot asurzitor, așa de puternic încât crezu că-i plesnește capul.

Bătrânul se așeza jos. Era prima oară când auzea bubuitura unui tun și i se părea de o mie de ori mai înspăimântătoare decât și-o imaginase. Tunetul

acela, ce anunța o catastrofă sigură, elementele acelea dezlanțuite de zei îl speriaseră tare.

Nalasu se așeză în fața ușii sale, își ascunse capul între genunchi și își acoperi urechile cu palmele.

Jerry, care nici el nu auzise vreodată zgomot de tun, fu impresionat de solemnitatea acelei scene. Crezu că era vorba despre un cataclism, asemenea furtunii care culcase vasul *Arangi* pe o parte, cu mult timp în urmă.

Totuși, în loc să se ascundă, speriat de primul obuz, terierul irlandez se zbârli și își arată, amenințător, colții.

Nalasu se ghemui și mai mult când explodă al doilea obuz. Jerry începu să mârâie furios. La fiecare bubuitură făcea la fel. Obuzele cădeau, în junglă, tot mai aproape de ei.

Bătrânul, care până atunci trăise ca un viteaz printre pericolele pe care le cunoștea, devenise un laș în fața acelor evenimente, semn al puterii omului alb. Pe măsură ce bombardamentul se apropia de ei, își pierdea tot mai mult cumpătul.

În cele din urmă, groaza lui deveni așa de intensă, că era gata să-și muște venele. Urlă ca un nebun, se ridică și se repezi înăuntru, în coliba lui, ca și cum acoperișul acesteia l-ar fi putut apăra. Se lovi de stâlpul ușii. Mai înainte ca Jerry să-i vină în ajutor, bătrânul se prăbuși la pământ. Chiar atunci se auzi șuierul unui obuz. În clipa în care acesta explodă, câinele se apropiase de pragul ușii. Coliba în care se afla Nalasu fu făcută bucăți și împrăștiată în jur. Suflul exploziei îl aruncă pe Jerry la douăzeci de pași de acolo. Izbindu-se de pământ, își pierdu cunoștința.

Trecură cinci minute până când, prin mișcări spasmodice, începu să-și agite etichete. Când își reveni pe jumătate, nu mai știa de când zăcea acolo. I se părea că doar cu o clipă în urmă primise o lovitură așa de puternică, încât ar fi putut-o compara doar cu efectul produs de băta unui negru.

Gâtul și plămânii îi erau pline de un fum înțepător și sufocant. Narile îi erau astupate de pământ și de praf. Începu să strănute și să tușească. Sări în toate părțile, își frecă botul cu o labă, dorind să gonească astfel durerea și senzația neplăcută din nări și din gâtlee.

Printr-un noroc extraordinar, nici o schijă a obuzului nu-l atinsese și, fiindcă nici inima, nici celelalte organe nu se resimțeau după explozie, își reveni repede. Se îndreptă, clatinându-se, către coliba lui Nalasu. Dar nu mai găsi nimic... Nu se vedeau decât urmele a ceea ce fusese locuința sau stăpânul acesteia.

Suflul exploziei îl aruncă pe Jerry departe de colibă.

În timp ce alte obuze continuau să explodeze, Jerry adulmecă resturile acelea. Nalasu și coliba dispăruseră ca prin farmec. Fuseseră furati de neant... De altfel, tot ce era în jur părea supus distrugerii. Viața se retrăsese pe colinele înalte și în jungla deasă în care se ascunsese tribul, fugind cât mai departe de sat.

Jerry îi fusese credincios stăpânului pe care îl servise atâta vreme. Nalasu îl hrănise și îl îngrijise, știind astfel să-i trezească afecțiunea. Dar stăpânul acela nu mai exista... Terierul se retrase fără grabă. Continuă, o vreme, să se zbârlească și să mârâie de fiecare dată când un obuz şuiera prin aer sau făcea explozie prin vreun tufiș. Apoi deveni nepăsător.

În loc să fugă urlând, precum câinii sălbatici, mergea pe cărare cu pas sigur și demn. Ajunse la drumul principal și văzu că era pustiu. Ultimii refugiați se aflau, desigur, departe. Drumul acela, pe care-l parcursese de atâtea ori, de dimineata până seara, și pe care-l văzuse de curând plin de oameni, îl întristă prin pustietatea de acum. Îi crea senzația că se apropia sfârșitul unei lumi.

În loc să se oprească sub bananier, continuă să meargă în direcția în care fugise tribul.

Între timp, se punea la curent cu anumite episoade din cursul retragerii precipitate. Dădu peste un grup de negri atinși de obuze. În altă parte zăcea un om care mersese ajutându-se de o cârjă, în lipsa unui picior pe care, mai de mult, i-l smulsese un rechin.

Lângă el se afla o negresă; aceasta strângea la piept un sugar mort și ținea de mână un copil de trei ani, care nici el nu mai trăia. Doi porci mari și grași, pe care femeia a vrut să-i ducă în siguranță, fuseseră sfârtecați, la rândul lor, de schije.

Mirosul îi arătă câinelui că valul celor care fugeau se despărțise în dreptul grupului de morți, apoi se unise iar, nu departe de acolo.

Un copil își pierduse bucata de trestie de zahăr. Mai încolo, o pipă din lut fusese zdrobită, călcată în picioare. Pana ce împodobeă părul unui tânăr se pierduse lângă un vas cu cartofi și fructe de iam prăjite, pe care o negresă a vrut să le pună la adăpost, dar pe care, neputând să le mai ducă, le-a lăsat în marginea drumului.

În vreme ce Jerry apucase pe cărarea aceea largă, bombardamentul încetă și lăsa loc împușcăturilor. Oamenii albi debarcaseră și ucideau porcii domestici abandonati în sat de băstinași. Nu auzi și zgomotul produs de copacii tăiați. Nu se mai întoarse niciodată acolo ca să vadă stricăciunile.

În clipele acelea, cu Jerry se petrecu un lucru foarte ciudat. Nu știu de ce și cum, dar fenomenul care avu loc n-ar fi putut fi explicat nici de cei mai mari gânditori.

Terierul irlandez se supuse unui impuls. În loc să facă tot ce era mai simplu și mai firesc, el alesese ce era mai greu. De bună seamă, i-ar fi fost mai ușor să îndure soarta pe care o cunoștea decât să se avânte în necunoscut.

Fiindcă atunci când ești nefericit și speriat cauți să nu fii singur, se părea că terierul ar fi trebuit să-i urmărească mai departe pe sălbaticii din tribul Somo. Totuși, Jerry ocoli calea urmată de ei și se îndreptă spre miazănoapte, dincolo de hotarele stăpânirii lui Bashti. Drumul lui ducea deci către nord, într-un ținut necunoscut și ciudat.

Dacă Nalasu n-ar fi fost anihilat, poate că terierul ar fi rămas cu el. Jerry însă nu gândea, ci acționa conform instinctelor. Putea să numere obiecte și să le numească, dar nu să judece dacă era bine să rămână în Somo. Ce s-ar fi întâmplat dacă bătrânul orb ar fi trăit? De ce pleca din Somo dacă pierise Nalasu?

Pleca pur și simplu pentru că bătrânul murise. Bombardamentul cumplit începea să i se șteargă din memorie. Toată atenția lui se concentra asupra prezentului. Porni pe cărările folosite de oamenii junglei, știind că moartea îi dădea târcoale, cu auzul ascuțit la maximum, sesizând și cel mai mic zgomot, a cărui cauză căuta să o descopere din priviri.

Chiar Cristofor Columb, când s-a urcat la bordul corăbiilor sale ca să plece în necunoscut, nu a dat dovadă de mai mult curaj decât Jerry care parcurgea jungla întunecată din insula Malaita.

Terierul nu s-a mai întors niciodată în Somo. Chiar în aceeași zi, Bashti și oamenii lui au revenit în sat. Au râs și s-au strâmbat la adresa albilor când au văzut ce efecte au avut obuzele lor. Câteva colibe au fost distruse de bombardament și mai mulți cocotieri au fost dărâmați cu topoarele. Cât despre porcii omorâți, de teamă să nu li se strice carnea, șeful melanezian a dat poruncă să se facă un ospăț pe cinste.

Un obuz făcuse o gaură în zidul ce îi apăra de atacurile dinspre mare. Bashti le ceru oamenilor săi să mărească spărtura, pentru a realiza un tunel. Apoi îngrămădi în jurul acestuia mai multe stânci din corali, construind astfel un nou hangar pentru bărci.

Singurul lucru pe care Bashti nu și l-a explicat a fost lipsa lui Nalasu.

XX

ÎN JUNGLĂ

Jerry rătăci timp de o săptămână prin junglă, fără să poată să ajungă la munți pentru că sălbaticii supravegheau tot timpul potecile. I-ar fi fost greu să-și găsească hrana dacă n-ar fi dat, chiar a doua zi, peste un purcel de lapte care se pierduse. Acea a fost prima lui vânatoare. Din instinct, și-a devorat prada, din care nu a mai rămas aproape nimic.

În zadar se mai învărti în jur, căci nu mai găsi altceva de mâncare. Fu obligat să se întoarcă la resturile rămase de la purcel și să încerce să se hrănească, până la urmă, cu acestea.

Nu era foarte fericit în libertate pentru că era prea domesticit, prea civilizat. Trecuseră secole de când strămoșii lui nu mai gustaseră libertatea. Jerry nu era un singuratic. Nu putea să trăiască decât în apropierea omului. De multă vreme, generațiile care îl precedaseră nu trăiseră decât alături de zeii cu două picioare. Specia lui iubea omul, îl servea și era gata să moară pentru el.

Singurătatea îl apăsa așa de mult pe Jerry, că ar fi fost mulțumit și cu un zeu negru, având în vedere faptul că divinitățile albe dispăruseră de mult pe cărările amintirii. Dacă s-ar fi luat după împrejurări, ar fi tras concluzia că toți zeii albi pieriseră.

Plecând de la ideea că un negru era mai bun decât nimic, își termină de mâncat resturile de la purcel și porni spre mare. Rătăcea astfel pentru că experiența îi influența gândurile, chiar fără voia lui. Trăise întotdeauna în apropierea mării. Acolo existau oameni. Coborî panta colinei și ajunse la țarm.

Se trezi pe plaja unei lagune protejate de un recif coralier. Colibele rui-nate erau mărturia faptului că locuiseră oameni odată acolo. Jungla învinsese însă, astfel că satul fusese înghițit de vegetație.

Arbori groși crescuseră prin acoperișurile deteriorate. Vegetația se întindea peste tot, acoperind spațiile dintre colibe, ascunzând idolii din gurile rechinilor sculptați în lemn, învingând vanitatea omenească. Un biet zid al fortăreței maritime, care niciodată nu fusese prea impunător, zăcea în ruină între cocotieri și mal. Bananierii și arborii de pâine putreziseră în locul în care s-au prăbușit.

Oseminte omenești erau împrăștiate ici și acolo. Jerry le miroși și le

recunoscu. Erau simbolul fragilității vieții omenești. Nu găsi nici un craniu, pentru că orice cap împodobește colibele vrăjitorilor. Așa se obișnuia și în satele din junglă, situate pe coline.

Cu multă plăcere simți în nări aerul sărat. Sesiză și mirosul specific mlaștinii. Apoi, ca un Robinson Crusoe care a descoperit urma unui Vineri, fu străbătut de un șoc electric. Jerry adulmecase și își dăduse seama că un om trecuse de curând pe acolo. Urma de picior aparținea unui negru. Se luă după aceasta, cam douăzeci de metri, și ajunse la o altă cărare, al cărei miros trăda, fără nici o îndoială, prezența unui alb.

Dacă l-ar fi văzut cineva pe Jerry în clipele acelea, ar fi crezut că a înnebunit. Începu să alerge peste tot, se întoarse pe propriile-i urme, adulmecă lipindu-și botul de pământ, apoi ridicându-și-l în aer și urlând trist. Nu avea liniște deloc, sărea într-o parte sau în alta și, cum sesiza un iz nou, pornea impetuos în dreapta sau în stânga, de parcă s-ar fi jucat de-a v-ați ascunselea cu un prieten invizibil.

Explicația consta în faptul că, adulmecând pe acolo, descoperise urmele mai multor oameni. Un alb trecuse însoțit de un grup de negri.

În acel loc, un negru se urcase în cocotier și aruncase de sus nuci coapte. În altă parte, un bananier rămăsese fără fructe. Puțin mai departe fusese cules un arbore de pâine.

Ceva îl tulburase însă pe Jerry. Dăduse peste o mireasmă ce nu aparținea nici unui alb, nici unui indigen. Dacă el ar fi avut priceperea necesară, ar fi observat că urma lăsată pe solul nisipos de persoana enigmatică era mai mică decât a unui bărbat și era diferită de cea a unei negrese prin faptul că degetele mari de la picioare erau apropiate și nu apăsau greu pământul. Era derutat și prin aceea că nu cunoștea parfumurile franțuzești. Narile lui sesizau miresme pe care nu le mai întâlniseră până atunci.

Dar misterul acela nu-l stăpâni prea mult. Adulmecase urmele unui alb și, în ciuda pașilor întipăriți peste tot prin jurul lui, se încapățâna să le urmeze numai pe acelea. Trecu astfel printr-o spărtură a zidului de apărare dinspre mare și ajunse pe plaja spălată ritmic de valuri.

Acolo dădu peste numeroase urme omenești, lăsate de curând, în jurul unei șalupe ce părea că acostase acolo. Fără îndoială că, reveniți din expediție, străinii se urcaseră iar în ambarcațiune și porniseră în larg. De aceea Jerry, cu labelle din față intrate adânc în apă, rămase câteva clipe nemișcat, privind înainte, către oceanul fără sfârșit.

O jumătate de oră mai târziu, văzu ceva brăzdând apele lagunei. Era o

barcă mare, cu motor. Descoperi apoi un alt *Arangi*, de astă dată un vas mai mare. Nava, albă și lungă, avea catarge și plutea pe valuri, în zare.

Cele trei catarge aveau însă aceleași dimensiuni. Jerry nu observase diferența care exista între construcția nou-apărutului vas și cele două catarge, unul mai înalt și altul mai mic, ale iahtului lui Van Horn. Nu cunoscuse decât lumea plutitoare ce se numea *Arangi*. De aceea, fără nici o îndoială, înțelese că aceasta se afla în fața lui. Stăpânul lui alb, pe care-l iubea atât de mult, trebuia să fie la bordul navei!

Nu avea nici un dubiu. Din moment ce *Arangi* reapăruse, Van Horn se găsea pe punte! Jerry își închipuia că acel cap pe care-l văzuse ultima oară pe genunchii lui Bashti se întorsese la trupul lui și revenise pe lumea plutitoare ce se zărea înaintea sa.

Terierul se aruncă deci în valuri și înfruntă marea.

Dădu frâu liber acelei nebunii, călcând astfel cel mai mare tabu pe care îl știa. Dacă, în vocabularul lui, nu corespundea nimic cuvântului „crocodil”, în schimb el cunoștea foarte bine monstrul acela care putea să înoate sub apă și la suprafață și care avea falci puternice ce însemnau moarte sigură pentru câinii aventurați în valuri.

Sfidă însă acel tabu fără nici o teamă. Spre deosebire de om, care conștientizează că îi este frică, dar se luptă cu valurile mânat de curajul ce îi domină spaima, terierul irlandez nu se gândea decât la felul în care să ajungă mai repede la *Arangi* și să-și vadă stăpânul.

Cu o clipă mai devreme de a sări în mare, se gândise la posibilul pericol. Dar, odată intrat în apă, hotărât să lupte, toate eforturile lui se îndreptau numai spre a-și regăsi stăpânul.

Deși nu era învățat cu asemenea mișcări, înota cu toate puterile, exprimându-și, prin lătrat, dragostea lui pentru Van Horn, care se afla, neîndoielnic, la bordul iahtului alb dinaintea lui.

Scâncetul lui de dor, care căpătase un ton mai înalt pe întinderea pustie a mării, ajunse la urechile unui bărbat și ale unei femei care stăteau întinși pe șezlonguri, la bordul vasului din zare. Femeia, cu auzul mai ascuțit, îl sesiză prima.

– Lasați o barcă la apă, soțul meu, comandă ea. Se vede un câine. Ar fi păcat să se înece.

– Câinii nu se îneacă așa ușor, îi răspunse el. Acesta nu va avea probleme. Dar ce caută pe aici?

Își ridică binoclul la ochi și privi prin el câteva clipe.

— S-ar zice că este câinele unui om alb!

Jerry, bătând apa cu labele, înainta continuu, cu ochii fixați asupra iahtului. Deodată se simți amenințat. Tabuul își lua revanșa. Ceva se apropia de el. Era un fel de copac plutitor, mișcându-se lin la suprafață.

Ființa necunoscută trecu încet pe lângă el, atingându-i labele și făcându-l să mârâie. Câinele se învârti puțin în loc, din cauza vârtejului produs.

Jerry înfrunta un rechin și nu un crocodil, care, întâmplător, era mai puțin îndrăzneț pentru că de abia se ospătase cu o bătrână broască țestoasă, prea lentă ca să-i scape.

Fără să-l vadă, câinele simțea că lucrul acela periculos îi dădea târcoale. Nu-i zări nici înotătoarea dorsală care se afla la suprafață, altfel ar fi înțeles că rechinul se apropia iar de el.

Auzi o serie de împușcături trase de la bordul iahtului și sesiză, în spatele lui, cum „trunchiul de copac” se scufunda repede în adânc. Asta a fost tot.

Pericolul trecuse și a fost uitat. Câinele nu făcu legătura între dispariția acestuia și împușcături. Nu știa și nici nu avea să afle vreodată că marinarul căruia i se spunea Harley Kennan și căruia i se adresa cu „domnul soțul meu” cea care era pentru el „doamna soția mea”, omul acela care era și proprietar al iahtului cu trei catarge *Ariel*, îi salvase viața.

Jerry avea să-l cunoască în curând pe Harley Kennan. Chiar el, după ce-și trecu pe trup și pe sub brațe o frânghie, fu coborât de câțiva marinari pe lângă coca vasului, astfel că reuși să-l prindă pe câine de blana de după gât. Terierul irlandez, luptând cu apa, nici măcar nu-l văzuse. Ochii lui cercetară apoi cu uimire chipurile celor care-l priveau stând înșirați de-a lungul sâmburului.

După ce fu adus pe punte, câinele nu se opri să-i mulțumească salvatorului său. Își scutură blana și porni să alerge peste tot, căutându-și stăpânul. Barbatul și femeia nu-și putură înfrâna râsul.

— Ai zice că e nebun de bucurie că l-am salvat, vorbi doamna Kennan.

— Nu, îi zise soțul ei. Cred că nu e întreg la minte. Să spunem că i-a ruginit o roțiță. Pun pariu că nu se va opri decât atunci când va cădea epuizat.

De fapt, Jerry fugea în dreapta și în stânga, la tribord, la babord, în față și în spate, agitându-și codița și privindu-i prietenește pe toți zeii cu două picioare pe care îi întâlnea. Dacă s-ar fi gândit puțin, s-ar fi mirat de numărul mare al albilor de la bord. Erau cel puțin treizeci, fără a-i mai lua în considerare și pe ceilalți zei, care nu erau nici albi, nici negri, dar care, prin îmbrăcăminte și prin atitudine, demonstau că rămâneau divinități.

Nu dădu însă peste Van Horn. În zadar adulmecă în fața buncărului unde doi bucătari chinezi îi vorbeau într-o limbă necunoscută. Nu-l găsi pe stăpânul său nici în cabine, nici în sala mașinilor, unde se simțeau foarte tare mirosurile de ulei și de benzină.

Nu-l găsi nicaieri, în nici un colț al vasului. În zadar încerca să-i simtă prezența pe acolo.

Se duse lângă cârmă, se așeză și își exprimă dezamăgirea printr-un urlet trist. Un zeu alb, evident comandantul, care purta o șapcă din pânză și o uniformă brodată cu fir auriu, îi adresă câteva cuvinte.

Imediat, Jerry, care știa să se poarte, își lăsă jos urechile, politicos, își mișcă bucata de coadă și înaintă spre el. Mâna zeului alb se îndrepta către capul câinelui ca să-l mângâie, când doamna vorbi într-o limbă necunoscută.

Deși nu-i înțelegea cuvintele, pricepu că era vorba de un ordin, pentru că zeul alb își retrase brusc mâna. Se ridică și îi arătă cu degetul lui Jerry un loc spre care trebuia să se îndrepte. Terierul irlandez înțelese că i se cerea să se apropie de femeie.

De fapt, aceasta îi spuse zeului alb:

— Trimite-l la mine, te rog, capitane Winters.

Jerry se agită, fericit să asculte de cineva, și ar fi mers cu capul înainte către mâna întinsă a doamnei, pentru a fi mângâiat. În timp ce se îndrepta către ea, se opri la jumătatea drumului și, arătându-și colții, se dădu înapoi.

Până atunci nu mai văzuse decât negrese. Fusta acestei femei, umflată de vânt, îi amintea de pânza cea mare de pe *Arangi*, care făcea zgomot în timp ce catargul pâraia, amenințându-l cu pericolul că-i va cădea în cap.

Cuvintele pronunțate de doamnă păreau plăcute, dar fusta înfiorătoare flutura neîncetat în vânt.

— Ce câine caraghios, râse ea. N-o să te mușc, micuțule...

Soțul ei, întinzând hotărât mâna către Jerry, îl chemă la el. Terierul irlandez fu extaziat să simtă mângâierile zeului alb și îi linse mâna.

Apoi Harley Kennan îi făcu semn să se îndrepte către soția lui care, așezată pe un șezlong, se apleca înainte, cu brațele deschise către el.

Jerry ascultă, porni către ea cu urechile lăsate și cu o mutricică zâmbitoare. Înainte însă ca doamna să-l atingă, vântul îi umflă iar fusta, și câinele sări înapoi mârâind.

— Nu din cauza ta îi e frică, Villa, îi spuse atunci soțul ei, ci din pricina fustei. Se pare că n-a mai văzut niciodată așa ceva!

— N-o să-mi spui, zâmbi doamna Kennan, că acești canibali, colec-

ționari de capete, care trăiesc prin locurile din jurul nostru, întrețin creșcătorii de câini și îngrijesc rasele nobile. Micul nostru aventurier este un terier irlandez adevărat, așa cum *Ariel* este o goeletă construită din lemn de pin de Oregon.

Harley Kennan începu să râdă și Villa se luă după el. Jerry înțelese că avea în fața lui un cuplu de zei albi fericiți și simți și el nevoia să fie vesel.

Din proprie inițiativă, se apropie de doamnă, atras de mirosul parfumului, în fapt acele miresme necunoscute pe care le sesizase încă de pe plajă. Dar o altă rafală de vânt umflă fusta și câinele se dădu înapoi, însă mai puțin ca până atunci. Se zbârli, dar nu-și mai arată colții.

— Îi e frică de fustă, insistă Harley. Privește-l! Ar vrea să se apropie de tine, dar fusta îl îndepărtează. Strânge-o puțin și să vedem ce va urma.

Villa Kennan făcu ceea ce i se sugera și Jerry, apropiindu-se precaut, își lăsă capul în jos și se bucură de mângâierile ei, mirosindu-i în același timp încălțăminte. Recunoștea acum urmele pe care le sesizase în satul ruinat de pe țărm.

— Nu există nici o îndoială, vorbi Harley. A fost selecționat de către albi și crescut de ei. Ce poveste ciudată trebuie să fie viața lui! Sunt sigur că, dacă ar putea să ne spună prin ce a trecut până azi, am sta să-l ascultăm zile întregi. În mod cert nu a cunoscut doar negri în viața lui. Să vorbim cu Johnny!

Johnny îi fusese recomandat domnului Kennan de către comisarul-rezident al Insulelor Solomon, din Tulagi, spre a servi ca pilot pe *Ariel* și pentru a conduce vasul pe acea porțiune a traseului.

Pilotul se apropie zâmbitor și, imediat, Jerry își schimbă atitudinea. Trupul său tresări sub mâna Villei Kennan, care-l mângâia. Se îndepărta de ea pentru a se apropia de negru cu o expresie sfidătoare.

Îl cercetă pe Johnny foarte atent și îi mirosi pulpa piciorului. Făcu dovada unui mare dispreț față de negru și, după scurta lui inspecție, reveni lângă doamna Kennan.

— Ce-ți spuneam eu? îi zise soțul ei, cu un aer triumfător. Distinge oamenii după culoarea pielii! E, în mod cert, câinele unui alb care l-a dresat astfel.

— Pe cuvântul meu! făcu Johnny. *Eu cunosc acest câine. Eu cunosc tatăl și mama lui. Mare stăpân, domnul Haggin, trăiește la Meringe.*

Harley Kennan scoase un strigăt de mirare.

— E firesc! făcu el. Comisarul mi-a vorbit despre povestea asta. Vasul

Arangi, pe care l-au capturat oamenii din Somo, venea de la plantația Meringe. Johnny a recunoscut câinele ca fiind de pe domeniul lui Haggin din Meringe. Dar de atunci a trecut ceva timp. Pe vremea aceea animalul din fața noastră era doar un câțel. Firește, e câinele unui alb!

– Uiți de dovada cea mai evidentă, glumi doamna Kennan. Câinele poartă dovada cu el.

Harley îl examinează cu atenție pe Jerry.

– E evident, insistă doamna.

După ce îl cercetă și a doua oară, mai atent, Kennan clătină din cap.

– Nu văd nimic neobișnuit.

– Dar coada? strigă femeia. În mod cert, indigenii nu se mai distrează scurtând cozile câinilor. Nu-i așa, Johnny? Oamenii din Malaia taie cozile câinilor?

– Nu, răspunse convins Johnny. *Domnul Haggin din Meringe taie. Pe cuvântul meu!*

– Atunci, în fața noastră se află singurul supraviețuitor de pe *Arangi*, concluzionează doamna. Nu-i așa domnule Sherlock Holmes Kennan?

– Servitorul dumneavoastră, doamnă Sherlock Holmes, îi răspunse el vesel. Nu-ți mai rămâne decât să ne conduci până la Capul lui La Pérouse. Se știe că și l-a pierdut pe undeva, prin apropierea insulei acesteia.

Nimeni nu bănuia că Jerry trăise o vreme lângă un oarecare Bashti, nu departe de coasta aceea, acel Bashti care, în Somo, la ora respectivă, stătea în coliba lui, meditând cu un craniu pe genunchi. Atunci, se întâmpla să fie chiar craniul marelui navigator. Povestea lui fusese însă uitată de multă vreme.

XXI

NOII ZEI

Eleganta goeletă cu trei catarge, care urma să facă înconjurul lumii, plecase din San Francisco de un an. Jerry, aflat într-o asemenea companie, a zeilor albi, o găsea incomparabilă. Nava nu era de dimensiuni reduse, ca *Arangi*, dar singurul negru de la bord era Johnny.

Jerry îi vedea pe albi peste tot. La cârmă, la pază, măturând puntea, lustruind obiectele din alamă, făcând manevre. Exista însă o deosebire între ei.

Erau zei și zei, iar Jerry sesiză în curând ierarhia din acel Olimp.

Cei care munceau și făceau manevrele erau sub comanda căpitanului și a celor doi ofițeri îmbrăcați în uniforme albe împodobite cu auriu. La rândul lor, aceștia ascultau de Harley și de Villa Kennan. Dintre ultimii doi, terierul nu știa care era mai important. Fără să mai piardă timpul ca să rezolve problema ivită astfel, a acceptat dualitatea conducerii. Nici unul dintre ei nu părea să-l domine pe celălalt, dar ambii domneau asupra tuturor celor din jur.

N-ar fi adevărat să spunem că e destul să dai de mâncare unui câine ca să devii stăpânul lui. Harley sau Villa Kennan nu l-au hrănit ei înșiși pe Jerry și totuși acesta pe ei și i-a ales ca stăpâni, pe ei i-a iubit și i-a servit.

Spre deosebire de ceilalți câini, terierul știa să distingă între cel care îi servea masa și cel care i-o comanda. În subconștientul său exista noțiunea precisă că nu doar el, ci toți oamenii de la bord datorau hrana lui Harley și soției acestuia. Ei îi conduceau. Capitanul Winters putea da ordine marinărilor, dar el însuși asculta de Harley Kennan.

Așa fusese obișnuit dintotdeauna, atât cu domnul Haggin, cât și cu Van Horn, cu Bashti și cu șeful vrăjitorilor din Somo. Se atașă deci de cei doi zei albi importanți și fu tratat în consecință.

Van Horn, pe vasul *Arangi*, și Bashti, în Somo, îl proclamaseră tabu. La fel se întâmplă și pe *Ariel*. De la Sano, japonezul, și numai de la el primea terierul mâncare. Nu trebuia să accepte nimic de la altcineva. Cei de la bord nu trebuiau să-i dea biscuiți sau să-l invite la o plimbare pe țărm. Nu aveau voie nici să se joace cu el sau să-l fluiera ca să fugă dintr-un capăt în altul al punții.

Jerry, care prin firea lui se considera câinele unui singur stăpân, acceptă ușor aceea situație. Desigur, existau nuanțări și el înțelegea destul de bine așa ceva. Astfel, le-a permis celor doi ofițeri să-l salute printr-un „Halloo!” și chiar să-l atingă pe cap.

Căpitanul Winters avea voie să-i frece urechile, să-i strângă laba și să i-o scuture bărbătește, să-l bată cu palma pe spate și chiar să-l apuce de bot. Dar întotdeauna când soții Kennan apăreau pe punte, căpitanul îl lăsa în pace.

Villa îl necăjea cu tot felul de glume, dar el nu se supăra niciodată. Îi băga înăuntru vârful urechilor, îl puneă să stea în două picioare, ținându-și echilibrul prin mișcarea labelor din față. Uneori îi sufla în față și în nas.

Harley Kennan se apropia de el când dormea pe fusta soției sale și îl

gâdila pe pernțele labelor, făcându-l să se miște inconștient până când se trezea, distrându-și astfel stăpânii.

Seara, pe punte, ea își acoperea picioarele cu o cuvertură, simulând astfel o creatură care se apropia de Jerry. Acesta părea speriat și pornea la atac împotriva a ceea ce trebuia luat drept un dușman. Jocul era însoțit de hohote de râs presărate de țipete, când el strângea prea tare cu colții. Se termina întotdeauna cu mângâieri și terierul ajungea în brațele doamnei.

Cine altul se juca astfel cu ea pe puntea vasului *Ariel*? Jerry nu și-a pus niciodată o asemenea întrebare, dar își dădea seama de favoarea ce i se făcea.

Într-o zi a descoperit un joc foarte plăcut. Se apropia de ea adulmecând, într-un gest de mare afecțiune. Apoi se ciocneau nas în nas, până când ea se retrăgea țipând. Din întâmplare, repetă jocul și își dădu seama de efect. De atunci, de câte ori ea îl necăjea prea tare, înainta către ea cu botul înainte și o împingea, dându-i capul pe spate. După un timp, constatând că orice asemenea acțiune a lui se termina în brațele ei, iar Villa continua să se joace trăgându-l de urechi, prinse un gust deosebit pentru acele distracții copilărești.

Orice câine își adoră stăpânul. Mai fericit ca toți ceilalți, Jerry avea doi zei care, deși îi porunceau, îl iubeau foarte mult. Dacă ar fi vrut cineva să le facă vreun rău soților Kennan, el și-ar fi dat și viața ca să-l împiedice. Nu trăia pentru a avea mâncare, un adăpost, un refugiu confortabil. Trăia pentru iubire și s-ar fi sacrificat bucuros pentru stăpânii săi.

În Somo, Jerry i-a uitat foarte greu pe domnul Haggin și pe Van Horn. În satul acela de canibali, vieții sale îi lipsea ceva. Dragostea. Doar afecțiunea putea vindeca o rană sufletească. La bordul lui *Ariel* aceasta se cicatrizase repede. Nu-l uitase pe Van Horn și nici pe domnul Haggin, dar amintirea lor și regretul pentru că lipseau deveniră mai puțin dureroase. Jerry îi visa tot mai rar pe foștii lui stăpâni...

XXII

FRUMOASA DE PE ARIEL

Ariel, urmând coastele insulei Malaita, înainta încet spre nord, prin lagunele delimitate de recifuri și de țarm. Vasul se aventura prin trecători atât de strâmte și de accidentate, încât Winters pretindea că i se albea părul tot mai mult cu fiecare zi care se scurgea. Aruncau ancora în fața fiecărei fortificații de pe insulițele din recifuri de corali și în dreptul oricărei plantații de arbori unde existau urme ale canibalilor.

În acest timp, Jerry nu a fost învățat să răspundă la un alt nume.

– Trebuie să-l strigăm într-un fel, îi zise Harley soției sale. Fără îndoială că Haggin i-a pus un nume înainte de a-l imbarca pe *Arangi*. De aceea aș vrea să ne întoarcem la Tulagi și să ne informăm despre asta.

– Cu ce ne ajută așa ceva?

– Ne ajută enorm, draga mea, îi răspunse el. Dacă, după un naufragiu, salvatorii ți-ar zice doamna Riggs ori domnișoara Maupin sau, mai familiar, Topsy? Dar dacă mie mi-ar spune Benedicte Arnold, Judas ori Haman? Mai bine nu-i punem nici un nume până nu i-l găsim pe cel adevărat.

– Totuși trebuie să-l strigăm cumva, obiectă ea. Nu mi-l pot imagina fără nici un nume.

– Atunci pune-i mai multe, dar nu-l striga de două ori la fel. Într-o zi spune-i „Câine”, în alta „Domnule Câine”, apoi „Aventurierul” și așa mai departe.

Astfel Jerry, care nu-și mai știa numele, fu chemat în toate felurile. Răspundea la fiecare apel, mai ales dacă era rostit cu intonații călduroase.

Era dezamăgit însă că nu putea să-și folosească vocabularul. Nimeni dintre cei de la bord nu cunoștea limbajul lui Nalasu. Tot vocabularul bogat al lui Jerry, progresele făcute în modul de a-l folosi, lucrul care-l făcea să fie altfel decât toți ceilalți câini s-au dovedit inutile acolo. Nimeni nu-i vorbea ca Nalasu, nici măcar nu bănuiau existența unui limbaj bazat pe intonația lătrăturii. Totul se pierduse o dată cu moartea bătrânului orb.

În zadar încercă terierul să comunice cu zeita lui. Așezat pe la'ele din spate, cu capul aplecat în față și ținut de mâinile Villei, îi vorbea fără încetare, dar nu primea nici un răspuns.

Prin intermediul sughițurilor, urletelor, gemetelor și lătrăturilor încerca să-și spună povestea. Ea se dovedea tare binevoitoare. Își pune urechea chiar

lângă botul lui, dar în ciuda eforturilor, nu înțelegea nimic din ce-i spunea el, deși tare mult ar fi dorit să afle.

– Oh! Domnule soțul meu, zise ea într-o zi, câinele acesta vorbește. Știu că vorbește. Își spune povestea, dar nu i-o pot înțelege.

Harley se arătă sceptic. Intuitiv, soția lui apreciasse corect.

– Sunt sigură de ce spun, continuă ea. Ne-ar povesti întâmplările prin care a trecut dacă noi am putea să-l înțelegem. Nici un câine nu mi-a mai vorbit în felul acesta. Îmi povestește viața lui, sunt sigură. Câteodată mi se pare că-și exprimă bucuria, dragostea, mândria, spiritul de luptă. Altă dată e supărat, revoltat, trist sau disperat.

– Firește, făcu Harley liniștit, un câine civilizat, care se pierde printre canibalii din Malaita, trebuie să aibă toate trăirile sufletești pe care și le închipuie o frumoasă femeie de rasă albă, scumpa și minunata Villa Kennan. Dar, draga mea, în realitate nu e decât glasul mării pe care-l ascuți într-o scoică, adică glasul pe care tu i-l atribui scoicii.

– Totuși...

– Nu ai dreptate, draga mea Villa. Intuiția este o facultate mintală periculoasă, pentru că ne îndepărtează de realitate.

– Văd că râzi de mine cu toată superioritatea inteligenței tale masculine. Dar eu nu mă înșel...

Se opri, ca să găsească un cuvânt potrivit pentru a-și exprima exact gândul. Negăsindu-l, își duse mâna în dreptul inimii.

– Deci suntem de acord! zise el vesel. Este exact ceea ce voiam eu să-ți spun. Inima se poate impune uneori în fața minții și i se dă crezare, deși se demonstrează că, de cele mai multe ori, greșește.

Harley Kennan n-a vrut niciodată să creadă ce pretindea soția lui în privința limbajului lui Jerry. A considerat lucrul acela ca o iluzie poetică, sentimentală.

Dar frumosul terier irlandez cu blana roșcată și linsă avea darul vorbirii. Dacă nu putea să se facă înțeles în limbajul lui, cel puțin îi înțelegea repede pe ceilalți. Fără efort, doar prin practică, prinsese din zbor modul de vorbire folosit la bordul lui *Ariel*. Din păcate, acesta nu corespundea deloc celui pe care îl inventase Nalasu, ceea ce îl încurca pe Jerry, deoarece el însuși nu se putea exprima.

Zeita lui era chemată în trei feluri: Villa, „Doamna soția mea” și „Doamna Kennan”. Cel puțin așa auzea când o striga cineva. El nu avea cum să exprime numele acelea. Numai oamenii vorbeau folosind cuvintele.

Dimpotriva, limbajul inventat de Nalasu fusese un compromis între felul de a comunica al zeilor și cel al câinilor, astfel că om și animal puteau discuta împreună.

Află și numele diferite ale zeului: „Domnul Kennan”, Harley, Căpitanul Kennan și, foarte rar, în intimitate, „Domnul soțul meu” sau altele.

Nici pe acestea nu le putea folosi. Își aminti de nopțile liniștite, când vântul nu clătina nici o frunză, cum discuta încet cu Nalasu. Bătrânul orb stătea chiar la o distanță de o sută de pași de el.

Într-o zi, stăpâna lui, care-și usca părul la soare, după ce înotase puțin, se aplecă asupra lui, ținându-i capul în mâini ca să-l împiedice astfel să o lingă pe față. Se distra fredonându-i o melodie.

În altă zi, ea începu iar cântecul acela, chiar lângă urechea lui. Jerry făcu atunci un lucru surprinzător. Nu i se mai întâmplase în mod conștient așa ceva. Acționa împotriva voinței lui, împins de puterea instinctului, așa cum se scutura după ce ieșea din apă sau așa cum dădea din labe prin somn când era gădilat pe pernutele acestora.

În vreme ce vocea cântăreței îi producea vibrații dulci în ureche, stăpâna lui dispăru din vedere și el se lăsă furat de farmecul melodiei.

Era plecat atât de departe, că, aproape brusc, fără să-și dea seama, își retrase capul din mâinile care-l înconjurau și, ridicându-și botul la patruzeci și cinci de grade, începu să se balanseze ușor și să respire zgomotos, marcând astfel ritmul melodiei. Cu o mișcare rapidă, botul lui se îndreptă în sus și scoase sunete tot mai înalte, care după un timp se stinseră.

Nu era decât începutul. De atunci, Jerry a căpătat porecla de „Micul Cântăreț”. Villa Kennan a sesizat imediat aptitudinile lui vocale, pe care a încercat să i le dezvolte.

Când se așeza jos, îl invita cu un gest al mâinii:

– Vino, Micule Cântăreț.

El se apropia, se așeza lângă ea, trăgând în piept mirosul plăcut al părului ei. Își pune capul lângă al ei, își ridică botul și începea să schelălăie ușor după ea, căci Villa dădea tonul melodiei. O dată ce începea, cânta alături de doamna Kennan cât voia ea.

Cânta, într-adevăr. Învăță curând să tragă aer în piept și să-i dea drumul, modulând sunetele pe care le scotea. Putea să le reducă intensitatea până când păreau niște șoapte, apoi să le exprime iar cu putere, să accelereze sau să încetinească ritmul, după cum îi cerea cea care îl conducea.

Terierul irlandez se bucura de cântec, la fel cum fumătorul de opiu gustă

fericirea viselor sale. De fapt și câinele se transpunea într-o altă lume, deși stătea cu ochii deschiși, iar miresmele din părul zeiței lui îl învăluiau, în timp ce vocile lor se contopeau melancolic.

Se pierdea în clipele acelea într-o lume necunoscută. Îi reveneau în memorie toate suferințele lui, dar acestea nu-i mai provocau durere. Îl cuprindea o tristețe plăcută, care-l ducea departe de *Ariel*, vasul ancorat într-una din numeroasele lagune.

În momentele respective îl năpădeau imaginile. Se vedea, în noaptea rece, singur pe o colină pustie, iar urletul său dezolat se înălța până la stele. În depărtarea întunecată se auzea cum îi răspundea o voce plângătoare și alte glasuri triste se ridicau de pretutindeni, apropiate sau îndepărtate, umplând noaptea cu lamentările lor. Acolo era întreaga lui rasă și, fără să-și dea seama de ce, o simțea alături de el.

Nalasu, când îl învățase acel mod de comunicare, făcuse apel la inteligența lui. Villa însă, fără a înțelege profunzimea actelor ei, reușea să-i cucerească inima și să-i trezească amintirile cele mai profunde.

Câteodată, umbre și forme nedefinite se detașau din noapte și se mișcau cu viteză, ca niște năluci. Ca prin vis, le auzea asemeni unor lătrături ale haitei. Sângele îi pulsa mai tare în vene și în el se trezea instinctul de vânător, iar urletul stins devenea plânset.

Își retrăgea capul de lângă pletele stăpânei, dădea din labe de parcă alerga într-o cursă. În momentele acelea depășea hotarul timpului și al realității pentru a se lăsa cucerit de vis. Se avânta, astfel, în mijlocul viziunilor fantasmagorice.

Mulți oameni au căutat să ajungă în lumea vedeniilor folosind grăunțe de mac sau suc de cânepă. Asemeni lor, Jerry încerca să-și găsească plăcerea când Villa Kennan, luându-l în brațe, îl atinge cu părul ei și îl purta, cu melodiile, prin spațiu și timp, până la începuturile lumii pe care o cunoștea.

Senzațiile acelea nu se declanșau însă întotdeauna când se porneau să cânte amândoi. De obicei se formau numai anumite impresii, destul de vagi. Abia mai târziu începeau adevăratele viziuni. În mod cert însă, nălucirile triste ale amintirilor îl înconjurau.

Îi apăreau astfel, în fața ochilor, chipul lui Van Horn și al domnului Haggin. Uneori se întâlnea, în felul acela, cu Terrence, cu Bidy sau cu Michael și alerga alături de ei pe îndepărtata plantație de la Meringe.

– Scumpa mea, îi zise într-o zi Harley soției sale, după un asemenea

duet, din fericire pentru el, nu ești un dresor de profesie și nici artista care aduce pe scenă un animal inteligent. Ai putea totuși să-l prezinți într-un spectacol de music-hall.

– Dacă aș face-o, îi răspunse ea, sunt convinsă că ar fi fericit să îndeplinească tot ce-i poruncesc eu.

– Ar fi într-adevăr un lucru extraordinar, completa Harley.

– Adică?

– Ar fi singurul caz pe care îl cunosc când animalul ar vrea să muncească din plăcere și și-ar iubi dresorul.

– Credeam că de mult nu mai folosim niște cuvinte atât de crude.

– Publicul își poate imagina că animalul își iubește dresorul, dar în nouăzeci și nouă la sută din cazuri se înșală.

Villa oftă și zise:

– Înseamnă că, din păcate, trebuie să abandonez strălucita carieră care mă aștepta chiar acum, când ai descoperit ce dresoare minunată aș putea fi. Numele meu ar fi fost scris cu litere mari pe atâtea afișe!

– Da... Villa Kennan, marea soprană, și Micul Cântăreț, câinele tenor, făcu Harley.

Amândoi izbucniră în râs și Jerry le împărtăși bucuria, deși nu-i cunoștea cauza. El era însă mulțumit că îi vedea veseli.

Terierul irlandez găsisese ceea ce, prin firea lui, își dorise cu atâtea ardoare: dragostea unui zeu. Convins de dubla autoritate de la bordul lui *Ariel*, îi iubea pe amândoi, pe Villa și pe Harley. Dar, fiindcă ea reușea, prin magia ei, să ajungă la inima lui, să-l poarte prin altfel de ținuturi, o iubea mai mult decât iubise pe oricine altcineva, cu excepția lui Van Horn.

XXIII

VÂNĂTOAREA LUI JERRY

Aflat la bordul lui *Ariel*, Jerry a avut de învățat că fugărirea negrilor nu mai era permisă. Dornic să le facă pe plac noilor săi zei și să-i servească, a profitat de prima ocazie ca să atace un grup de indigeni veniți cu o barcă pentru a vizita nava.

Un strigat al Villei și un ordin al lui Harley l-au oprit însă. Convins că era la mijloc o greșeală, a sărit totuși pe unul dintre negri, dar o comandă, mai

hotărâtă, a domnului Kennan l-a făcut să revină, cuminte, agitându-și codița, la locul lui. Nu știa ce să găsească pentru a fi iertat. Până la urmă i-a lins mâna lui Harley, care voia să-l mângâie.

Apoi l-a chemat Villa și l-a ținut lângă ea, strângându-l ușor de bot, privindu-l în ochi, lipindu-și fața de el și explicându-i foarte serios cât de rău era pentru că îi ataca pe indigeni. El nu era un vulgar câine sălbatic, ci un terier din rasa cea mai pură și nu trebuia să-i pună în pericol pe cei lipsiți de apărare. O asculta cu cea mai mare atenție, fără să înțeleagă cuvintele pronunțate de ea, dar ghicindu-le sensul.

În limbajul folosit la bordul lui *Ariel*, întâlneau de mai multe ori cuvântul „rău”, pe care îl auzi și în discursul Villei. „Rău” echivala, pentru el, cu „nu trebuie” și însemna deci un tabu.

Din moment ce așa doreau zeii lui, era obligat să-i asculte. Nu trebuia să-i atace pe negri. Era păcat, dar nu avea ce face. Altă dată, Van Horn îl indemnă să-i fugărească. Jerry nu se gândi chiar în felul acela, dar ajunse la aceleași concluzii.

Pentru el, a iubi un zeu însemna a-l servi. Se bucura că le era de folos. A servi însemna a asculta ce voiau stăpânii. Îi părea rău, desigur, că nu mai putea să mârâie și să-i apuce de picioare pe băștinașii care treceau pe lângă el.

Dar fiecare lucru la timpul său. Avea să facă o nouă experiență în acest sens. Astfel, într-o zi când Villa Kennan simți nevoia să facă baie în apa rece și înspumată a unui râu, Johnny, pilotul negru din Tulagi, făcu o greșală. Harta indica, la o milă distanță, locul unde râul Suli se vărsa în mare. Pe hartă nu mai figura altceva pentru că nici un alb nu explorase până atunci regiunea aceea.

Când Villa își exprimă dorința, soțul ei îi ceru părerea lui Johnny, iar el îi răspunse:

– Pe aici nu sunt negri. Nu vă deranjează nimeni. *Oamenii junglei, mult mai departe.*

Astfel, o barcă îi duse până la țărm și, în timp ce marinarii rătăceau la umbra cocotierilor de pe plajă, Villa, Harley și Jerry urcau pe firul apei, parcurgând un sfert de milă până când întâlniră în drum un heleșteu.

– Trebuie să fim foarte prudenți, zise Harley, scoțând din tocul de piele revolverul automat, pe care-l puse deasupra grămezii de haine. N-ar fi exclus ca vreun sălbatic rătăcit pe aici să ne atace.

Villa intră până la genunchi în apă, își ridică ochii către bolta deasă și

întunecoasă pe care jungla o făcea deasupra lor și care abia putea fi străbătută de câteva raze de soare. Simți că o trec fiorii:

– E locul perfect pentru o tâlhărie.

Râse apoi și, luând apă în palme, aruncă stropii înghețați spre soțul ei. Acesta se aruncă în apă după ea.

Jerry rămase un timp lângă haine, urmărindu-le zbânțuiala. Un fluture imens îi atrase apoi atenția. Puțin mai târziu, fugea prin junglă după un șobolan de pădure. Urmele lăsate de acesta nu erau recente. Știa asta. Numai că, în adâncul său, se trezeau toate instinctele pe care le credea pierdute: cel de a vâna, cel de a pândi și cel de a căuta vietatea ce avea să-i servească drept hrană. Se distra în felul acela, procurându-și singur mâncarea, deși de multe secole hrana îi fusese oferită speciei lui de mâna omului.

Exersându-și astfel abilitățile pe care alteori le considera inutile, dornic de aventură, se lansă în urmărirea șobolanului de pădure, cu întreaga atenție a vânătorului.

Urmele pe care le cercetă se încrucișau cu altele, mai proaspete. Jerry fu străbătut parcă de un șoc electric. Se opri brusc. Narile lui adulmecaseră locul pe unde trecuse un negru. Era un miros ciudat, cum nu mai întâlnise până atunci.

Nu se mai preocupa de șobolan, ci porni pe noua pistă, mânat de curiozitate. Nu se temu pentru soarta lui Harley sau pentru cea a Villei nici măcar atunci când dădu peste străinul care, evident mirat de prezența albilor, stătea pe loc și nu știa ce să facă.

Foarte concentrat, fără a fi însă îngrijorat, Jerry urmărea noua pistă ca să se distreze. Își auzea din când în când stăpânii tipând și râzând. Se bucura și el. Dacă ar fi avut cum să-și exprime senzațiile pe care le trăia, ar fi declarat că nici un sunet nu era la fel de armonios precum cele scoase de vocea Villei Kennan ori de glasul lui Harley. Aceasta, evident, datorită iubirii pe care le-o purta.

Văzându-l pe negrul care spiona în apropierea heleșteului, Jerry fu cuprins brusc de temere. Cineva cu intenții bune nu s-ar fi comportat ca el. Omul se târa pe pământ, așteptând clipa potrivită ca să facă un rău. Pândeau de după o rădăcină groasă, observându-i cu mare atenție pe cei doi. Jerry se zbârli și se pregăti să se apropie de el.

Străinul își duse arma la umăr. În zgomotul apei înspumate, în hohotele de râs, viitoarele victime păreau că se îndepărtează de el. Arma negrului nu era un model vechi, ca Snider, ci o modernă carabină Winchester cu repetiție.

După cum o mânuia, se părea că se pricepea foarte bine să o și folosească.

Poziția lui, chiar lângă copac, nu-l avantaja prea mult. Își coborî arma și se târî mai aproape de lac. Jerry se lăsă și el mai jos și îl urmă. Se deplasa chiar pe lângă sol și nu putea fi văzut în nici un fel de străin. Când acesta se oprea, așa făcea și câinele. Când se deplasa, terierul irlandez avea grijă să se grăbească, astfel că distanța dintre ei se micșora. Din când în când, părul i se zbârlea de furie și ferocitate. Nu mai era câinele cu blana minunată care se lăsa legănat în brațele zeiței. Devenise vânătorul dominat de instinctele primare. Era făcut pentru luptă, o ființă sălbatică, pregătită să atace.

Uitase cu totul de tabuul privitor la negri impus la bordul lui *Ariel*. Știa doar că un pericol îi amenința pe stăpânii lui, iar pericolul venea de la străinul acela.

Terierul se apropiase destul de mult de negrul care era gata să tragă. Carabina era fixată bine în umărul sălbaticului, când el se pregăti să atace. Agil, fără zgomot, nu fu observat de dușmanul său. Ca un proiectil, îi ateriză între umeri, venind din spate. În aceeași clipă, colții lui îl apucară de ceafă, dar prea aproape de baza mușchilor pentru a-i atinge coloana vertebrală.

Speriat și surprins, negrul apăsă pe trăgaci, iar din gât îi ieși un urlet inuman. Aruncat cu fața la pământ, se rostogoli apoi o dată cu Jerry, care îi sfâșia obraji și o ureche, căci, spre deosebire de buldogii care își apucă prada și n-o mai lasă, terierii irlandezi mușcă des și continuu.

Când Harley Kennan, cu revolverul său automat, sosi acolo, îi găsi pe cei doi luptători, om și câine, înlănțuiți, zbatându-se pe pământ. Negrul, cu fața plină de sânge, strângea între mâini gâtul terierului care, apărându-se, îl zgâria cu ghearele labelor din spate. Nu mai erau ghearele unui câțel, ci puternicele arme ale animalului adult, și lăsau urme cumplite. Burta adversarului său era plină de sânge.

Harley Kennan nu îndrăzni să tragă, căci luptătorii erau prea apropiați. Totuși, îi veni de hac negrului printr-o lovitură dată cu patul puștii. Eliberat din strânsoare, Jerry se repezi să-l apuce pe sălbatic de gât. Stăpânul său îl reținu cu un gest și o poruncă fermă. Terierul tremura de furie și mârâia cu ferocitate. Se opri însă. Își ridică privirea spre stăpânul său, își coborî urechile și începu să-și miște codița.

– Bun câine... bun câine! îi zise Harley, mângâindu-l.

Jerry știa că acele cuvinte însemnau că își servise bine zeul.

– Știi că tâlharul acesta se pregătea să ne împuște? îi zise Harley soției sale, care se îmbrăca. Nu era decât la cincizeci de pași, astfel că nu avea cum

Ca un proiectil, îi ateriză între umeri, venind din spate.

să nu ne nimerească. Și ce armă are! Un Winchester... Un tâlhar cu o asemenea carabină trebuie să se priceapă bine să o folosească.

— Și de ce nu a tras în noi? întrebă ea.

Soțul ei i-l arătă pe Jerry.

— Vrei să spui că...

El îi făcu un semn din cap.

— Da. Micul Cântăreț l-a împiedicat!

Se aplecă asupra negrului și îl întoarse ca să-i arate rana de pe ceafă.

— Iată de unde l-a mușcat mai întâi. Probabil că banditul avea degetul pe trăgaci și-l ținea pe unul dintre noi. Micul Cântăreț i-a dat planurile peste cap.

Villa nu asculta decât jumătate din cele ce-i spunea soțul ei, fiindcă era ocupată să-l strângă în brațe pe Jerry. Îi vorbea cu blândețe, ca să-l liniștească.

Dar terierul începu să mârâie și se pregăti să sară iar asupra sălbaticului când acesta se mișcă și când, deși amețit, dădu să se ridice. Harley îi luă cuțitul pe care îl ținea la centură.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

Dar negrul nu se uita decât la Jerry. În ochii lui se citea mirarea. Înțelese că micul animal îi încurcase toate socotelile.

— Pe cuvântul meu! îi zise el lui Harley. Câinele asta m-a zgâriat tare.

Își pipăi apoi rânile de la gât și de pe față, observând că albul avea carabina Winchester.

— Dă-mi pușca! îi zise cu obrăznicie.

— O să-ți dau una în cap! îi zise Harley.

Apoi, către Villa:

— Nu pare a fi un melanezian. Unde a găsit o asemenea carabină? Și ce îndrăzneală! Probabil că ne-a văzut când am aruncat ancora. Știa de barca noastră de pe plajă... Și totuși voia să se distreze luându-ne capetele și ducându-le cu el în junglă.

Se întoarse către negru.

— Cum te cheamă?

Nu primi însă răspunsul așteptat decât atunci când apărură Johnny și marinarii, abia trăgându-și sufletul după cât alergaseră. Văzându-l pe negru, pilotul îi zise lui Kennan:

— Dă-mi-l mie pe omul ăsta! Dă-mi-l mie!

— De ce?

Johnny nu vru să răspundă. Abia când Kennan anunță că, neîntâmplân-

du-se nimic grav, îl va elibera pe necunoscut, pilotul protestă energic.

– *Poate tu duci băiatul ăsta la casa guvernator, la Tulagi, îi spuse el americanului. El, băiat rău. Makawao numele lui.* Guvernatorul îi va da douăzeci de lire. *Băiat rău, tare rău. El din Queensland.*

– Cum din Queensland? îl întrerupse Kennan. De acolo a venit?

Johnny clătină din cap.

– *El, mai întâi Malaita.* Demult, tare demult, vasul l-a luat să muncească în Queensland.

– Este unul dintre negrii reveniți din Queensland, îi explică Harley soției sale. Când Australia a decis să nu mai folosească negri, plantatorii i-au trimis pe toți înapoi de unde veniseră. Acest Makawao făcea parte dintre ei. Este un om periculos, dacă avem în vedere ce spune Johnny, că guvernatorul oferă pentru el un premiu de douăzeci de lire.

Pilotul continuă să explice. Makawao era un om de temut. În Queensland făcuse patru ani de închisoare pentru furt, tâlhărie și tentativă de omor. Trimis înapoi în Insulele Solomon de către guvernul australian, a plecat ca recrut pe plantația din Buli. Urmărea, de fapt, să pună mâna pe arme și muniții.

După ce a încercat să-l ucidă pe administratorul de acolo, a fost pedepsit cu cincizeci de lovituri de bici și un an de servitute penală. Întors la plantația Buli ca să-și termine timpul de muncă, a reușit să-l ucidă pe proprietar și, în absența administratorului, a putut să fugă cu o balenieră.

A luat cu el toate armele și multă muniție, capul victimei, zece recruți din Malaita și doi recruți din San Cristobal, care știau să manevreze baleniera. El și cei zece malaiteni nu s-ar fi descurcat pe mare și nu ar fi reușit să facă o călătorie așa lungă fără ajutorul celor doi din Guadalcanal.

Pe drum s-au oprit pe insulița Ugi. Au prădat magaziile și i-au tăiat capul celui care le păzea, un metis tare de treabă. După ce au ajuns cu bine în Malaita, pentru că nu mai aveau nevoie de cei din San Cristobal, i-au ucis, i-au mâncat și le-au păstrat capetele.

– Pe cuvântul meu! *El, băiat tare rău!* fu concluzia trasă de Johnny. *Guvernatorul din Tulagi, foarte mulțumit, dă douăzeci de lire pe el.*

– Viteazul meu cântăreț, murmură frumoasa femeie la urechea lui Jerry, fără tine...

– Capetele noastre s-ar fi plimbat prin junglă la ora asta, adăugă Kennan. Makawao ochește bine. Câinele acesta nu e unul obișnuit, e o comoară! Și unde mai pui că l-am certat pentru că se luase de negri... Știe mai multe decât mine despre ei.

– Dacă vreodată ni-l va cere cineva înapoi...

Villa își completează fraza cu un gest semnificativ.

Harley îi întări hotărârea cu un gest al capului.

– În orice caz, dacă s-ar fi întâmplat nenorocirea și capul tău ar fi fost plimbat acum prin junglă, s-ar fi consolată, adăugă el.

– Consolată?

– Sigur, pentru că ar fi fost alături de al meu.

– Dragul meu! Dragul meu soț! murmură ea cu lacrimi în ochi.

Rămase privind-l cu tandrețe, în timp ce în brațe îl strângea pe Jerry. Terierul irlandez mângâia cu limba lui roșiatică obrazul zeiței sale.

XXIV

ELDORADO*

După ce *Ariel* a părăsit Malu, aflat pe coasta nord-vestică a Malaitei, și când marea întindere de uscat a dispărut din vedere în urma dârei înspumate lăsate de iaht, o parte din viața lui Jerry a luat sfârșit, scufundându-se în uitare ca și lumea aceea tenebroasă unde dispăruse Van Horn. Căci, pentru terierul irlandez, Malaita era un craniu așezat pe genunchii unui zeu primitiv și gânditor, mai important decât Bashti, care cerceta capul uscat la fum și la soare al lui Van Horn, frământat în neputința sa de a-i smulge secretele.

Jerry nu-și făcea probleme legate de acele mistere. Pentru el, marea insulă nu mai exista. I se părea un vis.

Lumile acelea nedefinite dispăreau pentru el, ca să facă loc altora noi ce-l așteptau.

De atunci nu mai văzu niciodată insula sălbatică. Dar aceasta îi mai bântuia uneori visele, atunci când rețraia trecutul, începând cu distrugerea vasului *Arangi*, continuând cu orgiile canibalilor, până la fuga după moartea lui Nalasu, care dispăruse o dată cu coliba lui. Lucrurile acelea reprezentau pentru el un alt tărâm, ireal, care, dispărea ca fumul.

Umbra și fumul nu existau; nici Van Horn, al cărui cap se odihnea pe

* Țară imaginară, considerată fabulos de bogată în aur, pe care conchistadorii spanioli o credeau situată undeva în nord-estul Americii de Sud; aici, sugestie pentru viața lipsită de griji care-l aștepta pe Jerry la capătul călătoriei. (n.red.)

genunchii lui Bashti. Malaita adevărată, concretă, dispăruse pentru Jerry pe vecie, ca Meringe și căpitanul lui *Arangi*...

De la Malaita, *Ariel* se îndreptă către vest, apoi spre nord, către Ontong, Java și Tasman, marii atoli de sub ecuator, care abia se văd pe harta Pacificului.

După ce au trecut de Tasman au pornit către Bougainville, de care îi separa o distanță apreciabilă. Acolo au hotărât să meargă spre sud-est. Vremea liniștită i-a ajutat. *Ariel* a poposit în cele mai multe porturi din Insulele Solomon, de la Choiseul și Ronongo până la Kulambangra, Vangunu, Pavavu și Noua Georgie. A ajuns chiar și în Golful celor O Mie de Vase.

În cele din urmă, *Ariel* a aruncat ancora în nisipul de corali de pe fundul mării din portul Tulagi, unde se afla comisarul-rezident al acelor insule.

Pe mâna acestuia îl dădu Harley Kennan pe Makawao, care fu dus la închisoare și pus în lanțuri până avea să fie judecat. Johnny primi o bună parte din recompensă, restul fiind împărțit celorlalți oameni care veniseră alergând prin junglă ca să le sară în ajutor soților Kennan în acea zi de neuitat când Jerry împiedicase crima.

— Știu cum îl cheamă, vorbi comisarul, așezat între cei doi americani, în veranda locuinței sale. Este unul dintre terierii lui Haggin, un domn care trăiește lângă laguna Meringe. Parinții câinelui sunt Terrence și Biddy. Pe el îl cheamă Jerry. Eram de față când i s-a dat acest nume, când încă nu-și deschisese ochii. Așteptați, poate vi-l voi arăta pe fratele său Michael, care păzește negri la bordul vasului *Eugenia*, o goeletă cu două catarge ancorată în amonte de *Ariel*. Stăpânul navei este căpitanul Kellar. Îl voi ruga să-l lase pe Michael să debarce. Fără îndoială, Jerry este singurul supraviețuitor de pe *Arangi*.

Tăcu puțin, apoi vorbi iar.

— Când voi avea timp și bani îl voi vizita pe bătrânul Bashti, dar nu ca navele de coastă britanice. Voi lua cu mine forțele poliției negre și câțiva voluntari albi. Nu vom bombarda colibe. Vom debarca într-un loc de pe insulă și îi vom lua pe cei din Somo prin surprindere, în timp ce vasele vor ataca dinspre mare.

— Și veți pedepsi un măcel printr-un alt măcel, obiectă Villa Kennan.

— Voi răspunde măcelului așa cum o cere legea, replică imediat comisarul. Voi impune legea la Somo. Sper să nu se mai întâmple vreun accident și să nu fie nimeni sacrificat, nici de o parte, nici de alta. Voi găsi capul lui Van Horn și pe cel al lui Borckman, și le voi aduce la Tulagi ca să le

îngropăm creștinește. Îl voi prinde pe bătrânul Bashti de pielea de după ceafă și o să-l pun să asculte toate legile civilizației.

— Credeți că se va prinde ceva de el? îl întreabă Villa. E destul de șiret ca să asculte în liniște cum îi citiți legile englezești care pentru el nu sunt decât o glumă. Toate atrocitățile pe care le-a comis îi vor fi iertate în schimbul unui jurământ pe care, oricum, îl va încălca.

— Nu e așa, scumpă doamnă Kennan. Chiar dacă mă va asculta foarte atent, nu va scăpa de plata a o sută de mii de nuci de cocos, a cinci tone de alte produse, a o sută de pumni de monede-cochilii și a douăzeci de porci grași. Dacă refuză să mă asculte și vrea război, atunci o să-l zdrobesc mai întâi pe el, apoi și satul lui. După aceea voi tripla amenda și îi voi învăța mai rapid legile noastre.

— Și dacă nu va voi să se bată, nu va asculta și nici nu va plăti amenda?

— Atunci Bashti va deveni oaspetele meu aici, la Tulagi, până își va schimba părerea și va fi gata să plătească și să învețe ceea ce trebuie.

Jerry își regăsi numele de altădată pe buzele noilor săi stăpâni și i se făcu surpriza de a-l revedea pe fratele său, Michael.

— Să nu spui nimic, îi șopti Harley soției sale când îl văzu în balenieră pe câinele cu blana aspră și roșcată cum privea peste sabord. Să ne prefacem că nu știm nimic și că nici nu ne uităm la ei.

Jerry, ocupat cu săpatul unei gropi în nisip, nici nu băgă de seamă venirea lui Michael. Era foarte absorbit de munca lui și din locul unde se afla, nu i se zărea decât bucata de coadă ce i se agita.

La rândul său, Michael, plictisit de spațiul restrâns de la bordul vasului *Eugenia*, alerga pe plajă, nebun de bucurie, sărind, lătrând, adulmecând diversele arome sau încercând să-i prindă în colți pe crabii cei mari de pe țărm, care fugeau din fața lui și îl amenințau cu cleștii lor puternici.

Când ajunse la capătul plajei, în vreme ce comisarul îl prezenta pe căpitanul Kellar soților Kennan, Michael se întoarse și porni în fugă. Alergând așa de repede, nu observă coada lui Jerry care se vedea după movilița de nisip. Acesta însă, sesizând o altă prezență, a ieșit în întâmpinare. S-au ciocnit și s-au rostogolit unul peste altul. S-au ridicat imediat, zbârliți, arătându-și colții, gata de luptă.

S-au recunoscut, dar n-au vrut să o arate. Michael, obișnuit mai puțin cu aventurile, stăpânindu-se mai puțin, s-a apropiat însă foarte emoționat de fratele lui, schelălăind încet și jalnic. Apoi și-a lipit blana de cea a lui Jerry.

Acesta l-a lins vesel. Cei doi s-au îndepărtat puțin, ca să se privească mai

bine. Păreau foarte fericiți. Își puneau oare întrebări? Plecară împreună, unul lângă altul, și începură să alerge pe plajă.

— N-am nici o îndoială, zise comisarul. Așa aleargă și părinții lor. De câte ori nu i-am văzut!

După zece zile în care au fost lăsați să stea împreună, a trebuit să se despartă. Michael a venit la bordul lui *Ariel* și cei doi câini au mai petrecut o minunăta jumătate de oră. Iahtul se pregătea de plecare. Când *Ariel* a început să se miște, comisarul și căpitanul Kellar, care se aflau și ei la bord, și-au luat rămas-bun și au coborât în balenieră.

— Spune-i adio fratelui tău, Jerry, a murmurat Villa, în timp ce-l ținea în brațe pe câinele care privea foarte trist cum se îndepărta ambarcațiunea în care fusese instalat Michael, dispărând în zare, așa cum se întâmplase, demult, cu plaja din Meringe.

Jerry știa ce înseamnă despărțirea și aceea era greu de suportat. Nu bănuia că, într-o zi, avea să-l revadă pe Michael, în California, și că acolo își vor sfârși zilele, înconjuțați de afecțiunea zeilor lor iubiți.

Încet-încet, Tulagi, cu locuința comisarului, situată pe vârful colinei, și cu vasele ancorate în port, se pierdu în zare. Dispăru din vedere asemenea plajei din Meringe, la fel ca Somo și ca multe porturi, locuri, lagune și atoli pe care *Ariel* le-a descoperit în decursul lungii sale călătorii...

CUPRINS

- I. JERRY / 5
- II. LA BORDUL NAVEI ARANGI / 9
- III. O MINTE DE CÂINE / 15
- IV. SUFLETUL BUN AL LUI VAN HORN / 22
- V. CÂINE LA APĂ! / 29
- VI. SALVAREA / 36
- VII. JERRY E TABU! / 42
- VIII. DREPTATEA ZEULUI / 46
- IX. ÎNTÂLNIREA CU SÂLBATICII / 50
- X. REGELE NEGRU / 61
- XI. LUPTĂ CORP LA CORP / 67
- XII. PE INSULA SOMO / 76
- XIII. LAMAI CEL RĂU / 78
- XIV. DISTRACȚIILE CANIBALILOR / 82
- XV. COLIBA LUI BASHTI / 86
- XVI. CÂINELE SACRU / 96
- XVII. CAPUL LUI NALASU / 103
- XVIII. LEGEA ANCESTRALĂ / 108
- XIX. FĂRĂ STĂPÂN / 111
- XX. ÎN JUNGLĂ / 117
- XXI. NOII ZEI / 123
- XXII. FRUMOASA DE PE ARIEL / 126
- XXIII. VÂNĂTOAREA LUI JERRY / 130
- XXIV. ELDORADO / 137

Jack London

Insula canibalilor

Arbori groși crescuseră
prin acoperișurile deteriorate.
Vegetația se întindea peste tot,
acoperind spațiile dintre colibe,
ascunzând idoli din gurile rechinilor sculptați în lemn,
învingând vanitatea omenească.

Un biet zid al fortăreței maritime,
care niciodată nu fusese prea impunător,
zăcea în ruină între cocotieri și mal.
Bananierii și arborii de pâine putreziseră
în locul unde s-au prăbușit.
Oseminte omenești erau împrăștiate ici și colo.

Jerry le mirosi și le recunosc.
Erau simbolul fragilității vieții omenești.
Nu găsi nici un craniu pentru că
acestea împodobeau colibele vrăjitorilor.
Așa se obișnuia și în satele din junglă,
situate pe coline.

Cu multă plăcere simți în nări aerul sărat.
Sesiză și mirosul specific mlaștinii.
Apoi, ca un Robinson Crusoe
care a descoperit urma unui Vineri,
fu străbătut de un șoc electric.

Jerry adulmecase și își dăduse seama
că un om trecuse de curând pe acolo.